

Τιτλάς πουπουλιούτου:
Sweet bird of youth

TENNESH OYIAIAMS

ΠΑΥΚΟ ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ

Η ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΡΙΑ ΛΑΖΟΥ

Τρεις πράξεις, πέντε εικόνες

Απόδοσις:
ΜΑΡΙΟΥ ΠΑΟΠΤΗ

Αναγορεύεται χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη κάθε είδους ανατύπωση ή δημοσίευση μέρους ή όλου του κειμένου καθώς και της μακέτας του σκηνοικού χωρίς την έγγραφη συγκατάθεση του υπάφου. Οποιαδήποτε παρουσίαση του έργου στο θέατρο, Ραδιόφωνο, Τηλεόραση κ.λπ., επιτρέπεται μόνον ύστερα από έγγραφη έγκριση του μεταφραστή.

Copyright: ΜΑΡΙΟΣ ΠΑΟΠΤΗΣ και
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΔΩΔΩΝΗ»- Ε. Κ. ΛΑΖΟΥ
Ασκήπιου 3, 106 79 Αθήνα
Τηλ. 36.37.973

ISBN 960-248-012-2

Έκδοσις «Δωδώνη»
Αθήνα — Γιάννινα
1990

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ευκόλα λογοπαίζοντας, λένε οι Αμερικανοί πως ο Τεννεσσί Ουίλλιαμς είναι ένας απ' τους λίγους τυχερούς που στήριξαν μια τρέλατια επιτυχία στην Αποτυχία. Και, το δίχως άλλο, τα έργα του Ουίλλιαμς θεματοποιούν όλα, θρηνητικά, την αποτυχία και τους αποτυχημένους, τα όνειρα και τις απογοητεύσεις, τις ελπίδες και τη μάταιη προσδοκία τους. Ωστόσο, ο αφορισμός αυτός παραγνωρίζει ένα άλλο βασικό στοιχείο του έργου του — ένα στοιχείο που, στο Ίνκοκ πουλί της νιότης, παίρνει επίμονα, διαπαντοτικά, τον πρώτο ρόλο: το στοιχείο του Χρόνου.

Από τα πρώτα του βήματα, από τα νεανικά του ακοίμα μονόπρακτα, ο Χρόνος κι η Αποτυχία στοιχειώνουν το έργο του Ουίλλιαμς. Είναι οι δίδυμοι εχθροί, που λερηλατούν, ερημώνουν, αφανίζουν τη ζωή, κι ο ένας δεν υπάρχει, σα θεματικό στοιχείο, χωρίς τον άλλον. Ο Χρόνος, ο «γερο-κλέφτης με το αβραυδο βήμα», διαδρώνει, υπονομεύει, ξεσκίζει, σαριάζει καταγής τα νιάτα, τα όνειρα, τις ελπίδες, τις προστάθειες, κλώνοντας στη θέση τους το σαρόνικό σκιάχτρο της Αποτυχίας. Όλες οι ηρωίδες του Ουίλλιαμς — η Αλάντα κι η Λάουρα του Ίνκοκ Κόσμιν, η Μιλίας του Λενφορέϊου ο Ιλίδος, η Άλμα του Καλόκαιρι και καταχνιά — καταρρέουν μέσα στα νύχια αυτού του «φάλακρου νεκροθάφτη». Το ίδιο κι η Αλεξάντρα Ντελ Άνγκο κι ο Τσαντ Τοναϊν'.

Μόνο που οι δύο αυτοί έχουν, απ' την πρώτη στιγμή του έργου, επίγνωστ, της καταπορφικής επιδρομής του Χρόνου. Οι άλλ-

λες θλιβερές ηρωίδες του Ουίλλιαμς ζουν, λίγο-πολύ, μέσα σε φαντασιώσεις, προσπαθώντας να ξεπεράσουν τους άλλους και τον εαυτό τους. Και μόνο στο τέλος προσγειώνονται οδυνηρά στην πραγματικότητα. Αντίθετα, η Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο κι ο Τσανς Ρουαίρν ξεφυγνουν καλά απ' την αρχή, βλέπουν ολόκαθαρα τις συνέπειες του Χρόνου και στις δύο διαστάσεις του: Παρελθόν και Μέλλον. Το όραμα δεν γεννιέται, εδώ — όπως στ' άλλα έργα — απ' την αποκάλυψη της προσγείωσης. Μα απ' την απειλημένη προστάθεια των ηρώων να ξεφύγουν τις κερπίδες της. Το Ίνκο πουλί της νύκτας αρχίζει εκεί όπου τελειώνουν τ' άλλα έργα της Λυγρής Πινακοθήκης του Ουίλλιαμς.

Διαστημα άλλοτε ηθοποιός του κινεμα-τογράφου, η Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο αποτραβήχτηκε απ' την οδού όταν άρχισαν να την παίρνουν τα χρόνια. Επειδή «ήξερε» όπως λέει, «στο βάθος της καρδιάς της πως ο θούλος της δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς τη δική της νύκτα». Τομαγαμένη, αλφεισμένη, μπρος στο χαμό της νύκτας, δε βρήκε άλλη διέξοδο απ' τη φυγή. «() φόδος και η φυγή.» λέει κάπου αλλού ο Ουίλλιαμς, «είναι τα δυο μικρά θρία που κινηγάει το ένα την ουρά του άλλου μέσα στο περιδινωμένο σωματένιο κλουβί του νεφρικού μας κόρμου». Έτσι, η Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο αποτραβήχτηκε «στο φεγγάρι... μα σ' αυτή την πα- τριά, παγωμένη χώρα, άρχισε να της πνίγει την ανάσα ο καιρός, που έρχταν ύστερ' από άλλον καιρό, χωρίς να περιμένεις πως θα 'ρθει». Και για ν' ανασάνει, να παρηγορηθεί, να ξεχάσει, για «ν' αποκοιμίσει την τιγρή που λυσσομανούσε μέσ' στα νεύρα της», ριχτηκε στον αγροασμένο έρωτα με νεαρούς ζήγκολό και στην τε- ρντή λήθη των νεαρωτικών. Αλλά η Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο δεν ξεγελιέται ούτε στιγμή: έχει αδιάκοπα μπροστά της την «τρο- μαχτική ιστορία της ζωής της» και την τύχη που την περιμένει. Η εμπειρία της είναι ο πόνος της — «προστίθεται γνωστόν, προσέ- θετο άληγημα»...

Ο Τσανς Ρουαίρν είναι ο τελευταίος απ' τους νεαρούς εραστές

της. Φτωχός, χωρίς τάλεντο, δεν έχει άλλο εφόδιο απ' την απορ- φιά και τα νιάτα του. Η αμετρού φιλοδοξία του στηρίχτηκε σ' αυ- τά τα δυο για να του δώσει μια θέση στον ήλιο και θέση, που την ποθεί τρανή: μεγάλη, δόξα, απ' τη μια — να γίνει «οταρ» στο Χόλυγουντ —, έρωτα αληθινό και κοινωνική θέση, απ' την άλ- λη — να παντρευτεί την πλούσια παιδική του αγαπημένη, την Χέδενλυ. Αλλά ο Τσανς κουδάλίζει μέσα του την απέμπτη φάλαγ- γα, που υπονομεύει όλα του τα σχέδια: το τάλεντο του είναι α- στήμαντο, ο χαρακτήρας του αδύναμος, τα μέσα του όλα αντι- σφόδρα ανάλογα με τους πόθους του. Στον μάταιο αγώνα του για επίδειση και κοινωνική επιδομή, προσφέρει το κομμάτι του σε μονα- χικές, παρακμασμένες κριές του πλούτου — που τον χρησιμοποι- ούν σαν παυσίπονο και τον απορίχνουν όταν τους είναι άχρηστος πια. Και στη δική του απέμπτη φάλαγγα, έρχονται σε λίγο να προστεθούν οι εξωτερικοί εχθροί: η αναληγγοσία των ανθρωπων (ό- πως ο πατέρας της Χέδενλυ), η Τύχη (μια φόδερ' αραρία του του «Χάρσις» κάποια κυρία και που την μεταδίνει στη Χέδενλυ) και, προπάντων, ο μέγας εχθρός, ο Χρόνος. Αυτός αρχίζει να τον απορμυώνει απ' τα μοναδικά του όπλα: τα νιάτα και τη γοητεία του. Τα «ροκανίζει και τα τρώει, όπως η αλεπού τρώει το πόδι της που πιάστηκε στο δόκανο, κι έπειτα, με το πόδι φαγωμένο, λυτρερή, δε μπορεί να τρέξει, δε μπορεί να φύγει, ματώνει, μα- τώνει και πεθαίνει»...

Έτσι, η Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο κι ο Τσανς Ρουαίρν είναι κι οι δυο θύματα του Χρόνου, του «μακροσπουτου δυναμίτη ουράλιοντας γύρω απ' τον κόρμου», του «μακροσπουτου δυναμίτη που τινάζει τον κόρμου όπου ζύρισε σε χιλιάδες καρβονιασμένα κομμάτια». Μόνο που, για την πρώτη, ο Χρόνος μεταμορφώνει τη μεγάλη επιτυχία σε αποτυχία, ενώ για τον δεύτερο, σκοτώνει κάθε ελπίδα ν' αγγίξει την επιτυχία που δε γύρισε ποτέ. Αυτή την επιτυχία, που ήταν και για τους δυο το άλας της ζωής — και δεν έφερεις ποιον απ' τους δυο να συμπονέσεις περισσότερο. Ε-

κείνην, που την είχε και την έχασε, η Εκείνον, που όλο τη ζυγώνει και δεν την έφτασε ποτέ;

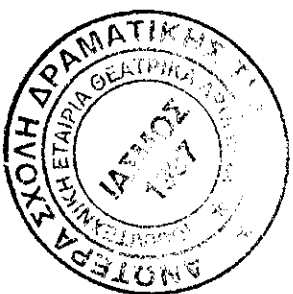
Στην κρίσιμη ώρα της ζωής τους — όταν η Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο φτάνει στο ναδίρ της κατάρτησης κι ο Τσανς Γουαίτην στην ύστατη άκρια των μάταιων ελπίδων — οι δύο αυτοί άνθρωποι τημένοι βρίσκονται μαζί. Προσπαθούν, μια στιγμή, να βοηθήσουν ο ένας τον άλλον, απτάζοντας ο ένας τον άλλον, για να ξεφύγουν την απόγνωση της ερημιάς. Αλλά τα χέρια τους είναι αγχωμένα απ' τον εγκλωισμό, δεν έχουν ν' απλώνονται στο γείτονά τους. Και τότε, «ουαί αυτόν τῷ ἐνί όταν πέση και μή ἡ δεύτερος εγείραι αὐτόν». Μένουν μόνοι με τη μοίρα τους και με την απόγνωση τους. Για την Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο, που έχει ταλέντο και προσωπικότητα, υπάρχει ακόμα μια στροφή ελπίδας — πρόσκαιρη, αλλά υπάρχει. Για τον Τσανς, που δεν έχει τίποτα, δεν υπάρχει πια καμιά...

(Όπως σε κάθε έργο του Ουίλλιαμς, βρίσκονται και στο Τυυκό πουλί της νιότης πολλά συμβολικά στοιχεία. Περσισότερα, μάλιστα, παρά ποτέ. Ο ήρωας του έργου δεν σπρίζει τις φιλοδοξίες του παρά σε δύορα που τα χρωστάει μόνο στην Τύχη: την ομορφιά και τη γοητεία του. Ι' αυτό και τ' όνομά του «Τσανς», που θα πει Τύχη. Αλλά οι γιοι και τα γεννήματα της Τύχης, από την Τύχη αφανίζονται. Και τον Τσανς θα τον συντρίψουν τυχαία περιστατικά, που είναι πολύ αδύναμος για να τα ξεπεράσει. Αυτή του η αδυναμία κι αυτή η τυχασιότητα θα τον χωρίσουν για πάντα από τη «Χέβενλιν», την «Ουράνια» αγαπημένη, τον αγνό, τίμιο (ηρανό, που ποθει (όπως όλοι μας) ν' αποχτήσσει, μα που τον μολύνει ο ίδιος όταν τον αγγίζει. Και μολύνοντας τον, καταστρέφεται κι αυτός μαζί του... Πίσω απ' τον ώμο των δύο νέων, υψώνεται — συμβολο της Εκτευχιάς, της Αποτυχιάς και της Μοίρας — η Αλεξάντρα Ντελ Λάγκο. Είναι, θα έλεγες, όχι μόνο το θύμα, αλλά και η προσωποποίηση του Χρόνου. Ηου σέρνει μαζί του τον θρειαμό και την ήττα, τη δύναμη και τη ματαισιότητα,

και που, φθείροντας τους άλλους, φθείρει αδιακόπα τον ίδιο τον εαυτό του...

Έτσι, το Τυυκό πουλί της νιότης, πέρ' απ' την υποθέτηση του, πέρ' απ' τη διασιότητα του, πέρ' απ' τα επικαιρικά και τορικά στοιχεία του, παίρνει τελικά τη μορφή σύγχρονης Αλληγορίας γύρω στο Χρόνο — στο Χρόνο με τα μέρια προσωπεία του, τα γέλαστά και ματωμένα, το Χρόνο, τον ανελέητο εγθρο, που υπάρχει μέσα στον καθένα μας και κατατρώγει όλων μας τα σπάγγα...

Μ. ΠΑΡΡΤΗΣ

ΠΑΥΚΟ ΠΟΥΛΙ ΤΗΣ ΝΙΟΤΗΣ

Τρεις πράξεις, πέντε εικόνες

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΤΣΑΝΕ ΓΟΥΡΑΙΗΝ
ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΝΤΡΕΑ ΛΑΙΚΟ, ΠΡΙΚΡΙΠΙΣΣΑ ΚΟΣΜΟΝΟΜΗΙ
ΦΛΑΨ
ΤΖΟΡΤΖ ΣΚΑΝΤΕΡ
ΧΑΤΣΙΕΡ
ΜΗΙΟΣ ΦΙΝΑΕΨ
ΤΟΜ ΦΙΝΑΕΨ
ΘΕΙΑ ΝΟΝΝΙ
ΧΡΕΒΝΑΨ ΦΙΝΑΕΨ
ΤΡΑΡΑΣ
ΣΤΑΦ
ΜΙΣ ΛΟΡΕΨ
Ο ΑΙΝΟΣΤΟΣ
ΒΙΟΛΕΨΤΑ
ΣΚΟΤΤ
ΜΙΛΑΝΤ

Ο ΤΟΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ
Εικόνα πρώτη

: Κρεβατοκάμαρα στο «Ξενοδοχείο των Βασιλικών Φονικών» κάπου στη Φλόριντα. Κυριακή του Πάσχα. Κοιτά μεσημέρι.

Εικόνα δεύτερη : Το ίδιο. Δίγιο αγοράς.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ
Εικόνα πρώτη

: Ταράτα στο σπίτι του Μπος Φινλεϊ. Το ίδιο απογευμάτο.

Εικόνα δεύτερη : Η αίθουσα του χορείλ και ο κήπος του «Ξενοδοχείου των Βασιλικών Φονικών». Το ίδιο βράδυ.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ : Η κρεβατοκάμαρα. Αργά την ίδια νύχτα.

Πρωτοπαύτηκε στο θέατρο «Martin Beck» της Νέας Υόρκης το Μάρτιο 1959.

Στην Ελλάδα, το παρουσίασε το Θέατρο Τέχνης το Μάρτιο 1960, σε τούτη τη μετάφραση, με σκηνοθεσία Κάρουλου Κων, σκηνογραφία Γιάννη Στεφανέλλη, χοροδμία Ντένης Βαγλιώτη, μουσική Μάνου Χατζιδάκι και με τους: Μελίνα Μερκούρη (Αλεξάνδρα), Γιάννη Φέστη (Τσανς), Κώστα Μπάλας (Μπος Φινλεϊ), Μάρια Δυρεμπούλου (Χέβελυ), Αναστασία Παυραζοπούλου (Θεία Νόνι), Μαρία Μαγαρινού (Λούσυ), Μίμη Κουλιουμήτη (Τορ), Γιώργο Κωνσταντίνου (Σκάρτυ), Γιώργο Λαζάνη (Αγνωστος), Θ. Κατσαράκη (Σκάρτυ), Ν. Κούρο (Χάτσερ), Ι. Ψαρά, Γ. Λεφεντάοιο, Χρ. Δοξάρα, Θ. Κανέλλη, Ε. Σαγιάου.

Επαναπαύτηκε στο θέατρο «Αθηνάς» τον Ιανουάριο 1980, στην ίδια μετάφραση, με σκηνοθεσία Ζυλ Ντρασέν, σκηνικά και χοροδμία Διονύση Φωτόπουλου και με τους: Μελίνα Μερκούρη (Αλεξάνδρα), Γιάννη Φέστη (Τσανς), Γιώργο Μοσχίδη (Μπος Φινλεϊ), Μίρα Παπακωνσταντίνου (Λούσυ), Διασάργδα Σμυρναίου (Χέβελυ), Πηγήση Βαλτινό (Τορ), Αλέξη Στραυράκη (Σκάρτυ), Α. Παπαγιωτίδη, Γ. Στραμάτη, Μ. Κωνσταντίνου, Μπ. Θεοφίλου, Δ. Παυρόπουλο, Αγγ. Τεωρυζίδη.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

ΠΡΩΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

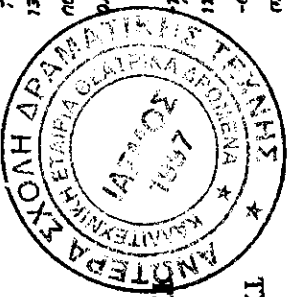
Κρεβατοκάμαρα σ' ένα ξενοδοχείο παλαιικό, αλλά της μόδας ακόμα, κάπου στη Φλόριντα, σε μια πόλη που ονομάζεται Σαιν Κλου. Το φαντάζομαι να μοιάζει με κείνα τα «Γκραντ Οτέλ» του Δορέντο ή του Μόντε Κάρλο, τριγυρισμένο από κήπο με φοινικιές. Στυλ αόριστα «αραβικό». Το χειριότερο έπιπλο είν' ένα μεγάλο διπλό κρεβάτι, τοποθετημένο λοξά στα δεξιά. Μια «γαλαρία» πια — νει όλο το δάθος της σκηνής. (Στη δεύτερη πράξη η γαλαρία αυτή θα είναι η ταράτσα του Φίνλεϋ.) Αριστοτέρι, σκαλοπάτια απ' το πάτωμα της σκηνής ως τη γαλαρία — κι αυτά είναι η εισόδος στην κρεβατοκάμαρα. Στ' αριστερά της σκηνής, μια μεγάλη σαιλόνγκ, διαμένη λοξά, με το κεφάλι προς το δάθος. Διαφορά γυναικεία εσώρουχα είναι πεταμένα πάνω της. Πλάι, ένα «αράβικο» ταμπουρέ με τηλέφωνο. Δεξιά απ' το ταμπουρέ και προς το δάθος, μια καρέκλα. Στη ράχη της, το πουκάμισο του Τσαν, η γραβάτα του, το σακάκι και το παντελόνι του. Στο πάτωμα, οι κάλτσες και τα παπούτσια του. Μπροσ απ' τη σαιλόνγκ, ένας δίσκος με τα χτεσινοδοραδινά αποφάγια. Στο κέντρο της σκηνής και δάθος, μπρος απ' τη γαλαρία, μια «μαλαματιβίνα» (μπασούλο-

ντουλάπα) ανοιχτή. Δεξιά, άλλες βαλίτσες της Πριγκίπισσας, ντυμένες κι αυτές με ροζ όφια. Πάνω στη μαλκακίτινα η Πριγκίπισσα έχει πετάξει τη μεγάλη ασημερολόγιστη «ετόλη» της από μινκ. Στο πάτωμα, αριστερά απ' τη μαλκακίτινα, το κουτί με τα κομμάτιατά της. Η πάντα της είναι πάνω στη σαϊζλόγκ. Κάτω απ' το χρεβάτι, στο βάθος, μια άλλη βαλίτσα, που έχει μέσα την κινητή συσκευή οδηγού της Πριγκίπισσας και μια μάσκα. Η βαλίτσα του Τσανς (μετάλλικη όπως των αμερικανών στρατιωτικών και σκεπασμένη με πλῆθος σημάδια ξενοδοχείων) είναι καταγής, αριστερά απ' τη σαϊζλόγκ. Ακριβώς πίσω της, ένα φορητό μαγνητόφωνο, κι αυτό καταγής.

Δεν υπάρχουν, στο σκηνικό, ούτε πόρτες, ούτε παράθυρα. Η εντύπωση των παντζουριών, φουινκόντερων κ.ά. θα δοθεί με προβολές.

Στο μεγάλο χρεβάτι, ασάλευτο, το κορμί μιας κοιμισμένης Γυναίκας. Ένα μέρος απ' το πρόσωπό της είναι κρημμένο πίσω από μια μαυρή σατινένια μάσκα χωρίς «μάτια», για να την προφυλάξει απ' το πρωινό φως. Ο συντροφός της, ένας Νεός, στέκεται πίσω απ' το χρεβάτι. Φοράει ανοιχτογαλάζες, μεταξέντες πιτζάμες.

Όταν οδηγούν τα φώτα της πλατείας, φωτίζεται λίγο-λίγο η μπροστινή κουρτίνα (απ' έξω) κι ακούγεται η μουσική του «Θρήνου». Ο φωτισμός της σκηνής δυναμώνει κι ο Τσανς ανάδει το πρώτο τσιγάρο της μέρας του. Κοιτάει για λίγο την κοιμισμένη Πριγκίπισσα, έπειτα προχωρεί στο προσκήνιο και κοιτάει από ένα ανοίγμα της μπροστινής κουρτίνας, ενώ ένας κίτρινος προβολέας του φωτίζει το πρόσωπο. Ένας μαύρος κωμαρτίσης, ο Φλάυ, παρουσιάζεται απ' τα δεξιά της γαλαρίας και προχωρεί αριστερά. Στέκεται μπρος στη φανταστική πόρτα και χτυπάει. Κρατάει δίπλα στο χέρι του σεβαστικό καφέ για ένα άτομο, ένα δαίλο με ένα και μόνο τριαντάφυλλο και δύο ποτήρια που το ένα τους έχει μπρομοσέλτσερ. Ο Τσανς, στο κέντρο της σκηνής, κοιτάει δεξιά σ'

έναν φανταστικό καθρέφτη, σταματάει μια στιγμή για να ισιώσει με το χέρι του τα ξανθά μαλλιά του, που αρχίζουν λίγο ν' αραιώνουν, κι έπειτα πάει στην πόρτα για ν' ανοίξει στον Φλάυ.

ΤΣΑΝΣ: Α, ωραία! Έφερές το μπρομοσέλτσερ;

ΦΛΑΥ: Μάλιστα, κύριε.

ΤΣΑΝΣ: Ας' το εκεί πέρα...

(Ο Φλάυ κατεβαίνει τα σκαλιά κι αφήνει το δίσκο στο ταίμπορπέ.)

ΤΣΑΝΣ: ...το νου σου μην ξυπνήσεις την κυρία...

ΦΛΑΥ: Μάλιστα, κύριε.

ΤΣΑΝΣ: Εσούμαστ' το εσύ, καλύτερα... Είμαι... (Καθίζει στη σαϊζλόγκ.)

ΦΛΑΥ: Τρέμουν τα χέρια σας, να πούμε; (Ανακατεύει το μπρομοσέλτσερ.)

ΤΣΑΝΣ: Άνοιξε λίγο τα παντζουρία...

(Ο Φλάυ προχωρεί στο προσκήνιο και ανοίγει τα παντζουρία.)

ΤΣΑΝΣ: Εί! Λίγο είναι! Όχι τόσο, όχι τόσο!

(Καθώς ανοίγουν οι κουρτίνες, πρωτοδελτιόπουε καθαρά τον Τσανς: κοιτεύει τα τριάντα και φαίνεται λίγο μεγαλύτερος.

Έχει — θα 'λεγες — ένα ηρημαγμένο νεανικό πρόσωπο κι ωστόσο είναι, ακόμα, εξαφρετικά όμορφος. Το σώμα του δείχνει κανένα σημάδι παραμυθής κι όμως είναι απ' τα σώματα που λες κι είναι φτιαγμένα για άσπρες μεταξέντες πιτζάμες. Η καμπύλα μιας εκκλησιαστικής σημαίνει, κι από μισή άλλη κοντινότερη ευκαρίγια ακούγεται μια χορωδία που ψάλλει το «Άλλη-λούια».)

ΤΣΑΝΣ, πάει στο παράθυρο: Δεν ήξερα πως ήταν Κυριακή.

ΦΛΑΥ, γονατίζοντας για να μαζέψει το δίσκο με τα χρεσνοδοσά-δινά ποτά: Μάλιστα, κύριε, Κυριακή του Πάσχα. Οι ψαλλοί

που ακούτε έρχονται απ' την αγγλοαμερικη εξαλήγρια. Οι καρδιά-
νες απ' την καθολικη. (Περμένει καρτώνοντας το δισκο.)

ΤΣΑΝΣ: Το πουμπρούρ σου θα σ' το δώσω μαζί με το λογαρια-
σμο.

ΦΛΑΥ: Ευχαριστώ, κόριε Γουαϊν.

ΤΣΑΝΣ, καθώς ο Φλάυ πάει προς την πόρτα: Ε, πού ξέρεις τ' ο-
νομά μου;

ΦΛΑΥ: Σεβρίντζα κάτω, στη μεγάλη αίθουσα, τότε που ερχόσα-
στε στους κυριακάτικους χορούς, μαζί με χεϊντ, την πολύ ωραία
χορεύτρια και χορεύατε τόσο ομορφα... Την κόρη του κ. Φιν-
λεύ...

ΤΣΑΝΣ: Άκου! Το πουμπρούρ σου θα γίνει πέντε δολάρια, αν
μου κανεις τη χάρη να ξεχάσεις πως με αναγνώρισες, καθώς
και ό,τι άλλο σχετικό με μένα... Φλάυ, δε σε λένε; Λοιπόν,
Φλάυ, δρόμο! Και χλεις! την πόρτα χωρίς να κανεις θόρυβο!

(Ο Σκάντερ και ο Χάτσερ μπαίνουν απ' το δάθος και περιμέ-
νουν έξω απ' την πόρτα.)

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠ' ΕΞΩ: Μια στιγμή!

ΤΣΑΝΣ, σπρώχνεται και γυρίζει προς το δάθος: Ποιος είναι;

(Ο Σκάντερ μπαίνει στην κρεβατοκάμαρα: ένας ψοχρός, καλο-
φτιαγμένος άντρας 36-37 χρονών, που μοιάζει για σιμόβουλος
του Εμπορικού Επιμελητηρίου, αλλά είναι γιατρός. Ο Φλάυ
βγαίνει και φεύγει απ' τη Παλατιά.)

ΣΚΑΝΤΕΡ: Ο Τζωρτζ Σκάντερ. (Μικρή παύση.)

ΤΣΑΝΣ: Πώς έμαθες ότι είμαι εδώ;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Ο υποδιευθυντής του ξενοδοχείου μου τηλεφώνησε
σήμερα πως γύρισες χτες το βράδυ στο Σαιν Κλου.

(Ο Χάτσερ βγαίνει απ' το δάθος.)

ΤΣΑΝΣ: Κι εσύ ήρθες αμέσως να μου ευχηθείς το καλωσόρισμα
στην πατρίδα; Καλοσώνη σου...

ΣΚΑΝΤΕΡ: Η φιλενάδα σου φαίνεται να ξυπνάει ύστερ' από γε-
ρή δόση αιθέρα...

ΤΣΑΝΣ, καθίζει στη σαιζλόγκ: Η Πριγκίπισσα πέρασε άσχημη
νύχτα.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Οι Αγγλιστρωσες και Πριγκίπισσα τώρα; Μηνάδο!

ΤΣΑΝΣ: Ταξιδεύει νυχθγκντο.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Όντε λόγος — αφού μένει σε ξενοδοχείο μαζί σου!

ΤΣΑΝΣ: Θεε καφέ;

ΣΚΑΝΤΕΡ, απηχτά: Α-αί! Ήρθα μόνο να πούμε δυο καβέρες.

Λίγες και χαλές.

ΤΣΑΝΣ: Ευτάξει. Λέγε.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Γιατί ξαναγύρισες στο Σαιν Κλου;

ΤΣΑΝΣ: Έχω μητέρα και κοπέλα στο Σαιν Κλου. Τι κάνει η

Χέσενλν, Τζωρτζ;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Θα μιλήσουμε γι' αυτήν αργότερα. (Κοιτάει το ρολόι
του.) Πρέπει να είμαι στο χειρουργείο του νοσοκομείου σε 25

λεπτά.

ΤΣΑΝΣ: Χειρουργείς τώρα;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Έγινα επιμελητής.

ΤΣΑΝΣ: Τα κατάφερες, λοιπόν;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Γιατί γύρισες πίσω;

ΤΣΑΝΣ: Έμαθα πως η μητέρα μου είν' άρρωστη.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Πιο σύντομα, όμως, είπες: «Τι κάνει η Χέσενλν;», όχι:

«Τι κάνει η μητέρα;». Η μητέρα σου πέθανε εδώ και δυο έσο-
μάδες...

ΤΣΑΝΣ, του γυρίζει αργά την πλάτη και πάει προς το παράθυρο:
Γιατί δε μ' είδοποιήσαν;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Σε ειδοποίησαν. Τρεις μέρες πριν πέθαινε, σου
'στειλαν ένα τηλεγράφημα στην τελευταία διεύθυνση που της
είχες δώσει: Δος Άντζελας, ποστ-ρεστάντ. Δεν πήραμε από-
κριση και σου 'στειλαν άλλο, τη μέρα που πέθανε. Καμιά α-
πάντηση... Να η δαδαιώστ της εξαλήγρια. Ο παπιάς έκανε έ-

γανο για τα έξοδα του νοσοκομείου και της κηδείας. Την έθαψαν όπως πρέπει, στον οικογενειακό σας τάφο, κι η Εκκλησία της αγόρασε μια πολύ ωραία ταφόπετρα. Σου λέω όλες αυτές τις λεπτομέρειες, μ' όλο που έβρω — όπως κι όλοι μας εδώ — ότι δε νοιάστηκες ποτέ για τη μητέρα σου — πολύ λιγότερο από εκείνος που την έφρανε ελάχιστα, όπως εγώ.

ΤΣΑΝΣ: Από τι πέθανε;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Ήταν καιρό άρρωστη. Το έβρεις αυτό.

ΤΣΑΝΣ: Ναι. Από την τελευταία φορά που έφυγα.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Ήταν άρρωστη κι η καρδιά της και το σώμα της, τότε. Αλλά ο κόσμος στάθηκε πολύ χαλός μαζί της, προπάντων εκείνοι που την είχαν γνωρίσει στην εκκλησία, κι ο αιδεσιμώτατος Τουνάκερ έμεινε στο προσκέφαλό της ως το τέλος.

ΤΣΑΝΣ, οδηγεί το τσιγάρο του κι ανάδει αμέσως άλλο: Πάντα της ήταν άτυχη.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Άτυχη;... Ας είναι, δλ' αυτά τέλειωσαν πια. Αν θες να μάθεις πιο πολλά, πηγαίνε στον αιδεσιμώτατο Τουνάκερ — μ' όλο που φοβάμαι πως δε θα σε δεχτεί μ' ανοιχτές αγκάλες.

ΤΣΑΝΣ: Εκείνη πέθανε. Τι χρειάζονται πια τα λόγια;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Ελπίζω να μην ξεχάσεις το γράμμα που σου στείλα, λίγο αφού έφυγες...

ΤΣΑΝΣ: Δεν πήρα κανένα γράμμα.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Σου 'γραψα σε μια διεύθυνση που μου 'δωσε η μητέρα σου — για ένα πολύ σοδαρό ιδιωτικό ζήτημα.

ΤΣΑΝΣ: Ταξίδησα πολύ όσον αφορά τον καιρό.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Στο γράμμα, δεν ανέφερα ούτε ονόματα.

ΤΣΑΝΣ: Τι ζήτημα ήταν αυτό;

ΣΚΑΝΤΕΡ, παει προς τη σαιζλόγκ: Κάτσ' εδώ, για να μην ανακαλώμαι να μιλάω δυνατά. Εδώ. Δε μπορώ να μιλάω δυνατά γι' αυτό. (Ο Τσανς ακολουπάει το πόδι του στη σαιζλόγκ.) Σε κείνο το γράμμα σου 'λεγα πως κάποια γνωστή μας κοπέλα πέρνούσε μια φοβερή δοκιμασία, μια τραγική περιπέτεια, εξαι-

τίας των σχέσεων που είχε μαζί σου. Σου 'λεγα πως σε είδωτώ, μόνο και μόνο για να μην τολμήσεις να ξαναπατήσεις στο Σαιν Κλου. Εσύ όμως ήρθες.

ΤΣΑΝΣ: Σου είπα πως δεν πήρα κανένα γράμμα. Μη μου μιλάς για γράμμα που δεν το είδα ποτέ μου.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Σου λέω αυτά που σου 'γραφα.

ΤΣΑΝΣ: Εντάξει. Πες μου αυτά που μου 'γράψες. Μίλα ανθρωπινά. Τι μου 'λεγεις; Ποια δοκιμασία; Ποια κοπέλα; Η Χέβενλντ; Η Χέβενλντ; Τζώφρτζι!

ΣΚΑΝΤΕΡ, κινάει να φύγει: Βλέπω, δεν υπάρχει τρόπος να μιλήσουμε ήσυχα — κι έτσι...

ΤΣΑΝΣ, σπρώχνεται και του κλείνει το δρόμο: Η Χέβενλντ; Τι δοκιμασία;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Μη λές ονόματα!... Τσανς, μόλις άκουσα πως γύρισες, έτρεξα εδώ, προτού μάθουν ο πατέρας κι ο αδελφός της πως βρισκόμαστε στο Σαιν Κλου... για να σε ειδοποιήσω, να μην προσπαθήσεις να τη δεις και να φύγεις αμέσως. Αυτό είναι όλο κι όλο που μπορώ να σου πω τούτη τη στιγμή, εδώ μέσα... Ελπίζω, όμως, πως το 'πα έτσι που να κατ'άλαβες τι σημασία έχει για σένα και να φύγεις...

ΤΣΑΝΣ: Θε μου! Αν έπαθε κάτι η Χέβενλντ, σε παρακαλώ, πες μου... τι;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Όχι ονόματα, σου είναι! Δεν είμαστε μόνοι! Δοκίον, τώρα που θα χατέσω, θα μιλήσω στον Νταν Χάτσερ, τον υποδιευθυντή... και θα του πω ότι θες να φύγεις... Το καλό που σου θέλω, μαζεύετε τα πράματά σας, εσύ κι η ωραία σου Κοιμωμένη, και μη σταματήστε ώσπου να βγείτε απ' την Πολιτεία...

ΤΣΑΝΣ: Δε θα κάνεις όριμα από δω μέσα, αν δε μου εξηγήσεις τι είν' αυτά τα υπονοούμενα για την κοπέλα μου.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Υπάργουν ένα σωρό άλλα πράγματα γύρω σ' αυτό το ζήτημα, που νομίζουμε ότι δεν πρέπει να τα κοδωνιάζουμε με

κάνενα — και πολύ λιγότερο μ' εσέναν, αφού κατάντησες ένας έκφυλος εγκληματίας — αυτός είναι ο μόνος χαρρακτηρισμός που σου ταυριάζει. Θα πρέπει όμως να σου θυμίσω πως κάποτε, εδώ και πολλόν καιρό, ο πατέρας της κοπέλας σου έγραψε μια συνταγή, ένα είδος ιατρικής συνταγής, κι αυτή η συνταγή έλεγε: ευνουχισμός. Καλά θα κάνεις να σκεφτείς λίγο πάνω σ' αυτό: θα σου σπείσει το μοναδικό πόρο ζωής σου!

(Πιάει προς τα σκαλιά.)

ΤΣΑΝΣ: Τις συνήθισα πια χάρι τέτοιες φοβέρες! Αλλά δε θα φύγω απ' το Σαιν Κλου χωρίς την κοπέλα μου.

ΣΚΑΝΤΕΡ, στα σκαλιά: Δεν έχεις καμιά κοπέλα στο Σαιν Κλου. Η Χέβενλνι κι εγώ παντρευόμαστε τον άλλο μήνα! (Βγαίνει απότομα.)

ΤΣΑΝΣ, κεραυνωμένος απ' αυτό που άκουσε, γυρίζει, σπκωνει το τηλέφωνο και γονατίζει στο πάτωμα: Εμπρός! Εμπρός! Θεία Νόννι, Εδώ Τσανς, ναι ο Τσανς. Μένω στο «Ξενοδοχείο των Βασιλικών Φονικών» και... τι συμβαίνει; Έραθε τίποτα η Χέβενλνι; Γιατί δε μπορείς να μου μιλήσεις τώρα; Ο Τζωρτζ Σκάντερ ήταν εδώ και... Θεία Νόννι!... Θεία Νόννι!... (Αλλά, απ' την άλλη άκρη της γραμμής, έλθεισαν.)

(Η Πριγκίπισσα αναστενάζει και φωνάζει θρηνητικά.)

ΤΣΑΝΣ, τρέχει στο κρεβάτι και σκύβει απάνω της, καθώς εκείνη παλεύει με τον επιτάκτη της: Πριγκίπισσα!... Πριγκίπισσα!... Ε, Πριγκίπισσα Κορί!

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, αναστηλώνεται στο κρεβάτι: Ποιος είσαι! Βοήθεια!

ΤΣΑΝΣ: Πιάει!...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, γράζει τη μάσκα: Ω... έδωτα... έναν τρομερό επιτάκτη!...

ΤΣΑΝΣ: Μη φοβάσαι. Ο Τσανς είν' εδώ!

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Ποιος;

ΤΣΑΝΣ: Εγώ!

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Δε σε ξέρω.

ΤΣΑΝΣ: Θα με θυμηθείς σε λίγο, Πριγκίπισσα...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Δεν... ξέρω... Δεν ξέρω... δεν... (Σέρνεται προς το κάτω μέρος του κρεβατιού ψηλάφορτά.)

ΤΣΑΝΣ: Θα συνέλθεις σε λίγο... Τι γυρεύεις, χυμσή μου;

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Τ' αβύρνο! Τη μάσκα!

ΤΣΑΝΣ: Γιατί; Σου λείπει αέρα;

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Ναί!... Πνίγομαι!...

ΤΣΑΝΣ, ψάχνοντας να το βρει: Σε ποια θαλίτσα είναι το αβύρνο; Δε μπορώ να θυμηθώ πού το βάλωμε. Α, ναι, στη θαλίτσα από κροκέδιο με τη συνθηματική κλειδαριά. Το πρώτο νομπερο δεν είναι μηδέν; (Ξαναγυρίζει στο κρεβάτι και σκύβει να πιάσει τη θαλίτσα.)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, σα να ξελογιάζει: Μηδέν... μηδέν... Δυο μηδενικά και έπειτα ξαναγυρίζεις στο...!

ΤΣΑΝΣ: Μηδέν, τρία μηδενικά, δυο δεξιά κι ένα αριστερά...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Γρήγορα! Δε μπορώ ν' ανασάνω. Πέθαινω!...

ΤΣΑΝΣ: Αμέσως, αμέσως, Πριγκίπισσα...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Γρήγορα!

ΤΣΑΝΣ, τρέχει προς απ' το κρεβάτι, της δίνει τη μάσκα, γυρίζει τη θαλίτσα: Να τολ' το βρήκα!

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, αφού ανασαίνει λίγο αβύρνο: ...τι διάβολο σ' έτυχε και το κλειδασες σ' αυτή τη θαλίτσα;

ΤΣΑΝΣ, όρθιος στο κεφάλι του κρεβατιού: Είπες να βάλωμε εδώ μέσα ό,τι πολύτιμο έχεις...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Εννοούσα τα κοσμήματά μου — και το ξέρεεις, μπαστ... αρδελ!

ΤΣΑΝΣ: Πριγκίπισσα, νομίζω πως σου πέρασαν πια αυτές οι χρισείες... πως, τώρα που μ' έχεις εμπένα κοντά σου να σε προστατεύω, δε θα σε ξανατίτανε ο πανικός, και...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Δωσ' μου ένα χάρτι.

ΤΣΑΝΣ: Τι χάρτι;
 ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ: Ένα κίτρινο, ένα κίτρινο, και... βότσα...

ΤΣΑΝΣ, αφήνει το ούγγινο καταργής και πάει στη μαλακαμπίνα. Χτυπάει το τηλέφωνο. Ο Τσανς δίνει στην Πριγκίπισσα ένα χάρτι, παίρνει τη μπουκάλια με τη βότσα, πάει στο τηλέφωνο και καθίζει στην καρέκλα με τη μπουκάλια ανάμεσα στα γόνατά του. Στριβίζοντας το ακουστικό στον ώμο του και στ' αριστερά του, βάζει βότσα σ' ένα ποτήρι: Εμπρός!... Καλημέρα κ. Χάτσερ... Αί!... Χτές το βράδυ ήμας που ήρθαμε, δε μας είπαν τέτοιου πράγμα, κώριε Χάτσερ, και η κυρία Αλεξάντρα Ντελ Αάγκο...

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ, ουρλιάζει: Μη λες τ' όνομά μου!

ΤΣΑΝΣ: ... υποφέρει από εξάντληση, δεν είναι δούλου καλά, κώριε Χάτσερ, και δε μπορεί με κανένα τρόπο να ταξιδέψει... Αφού λώς δε θα θέλατε ν' αναλάβετε σεις την ευθύνη για ό,τι μπορεί να πάθει η κυρία Ντελ Αάγκο...

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ, ουρλιάζει πάλι: Μη λες τ' όνομά μου!

ΤΣΑΝΣ: Αν δοκιμάζε να φύγει σήμερα, στην κατάσταση που είναι... καταλαβαίνετε...;

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ: Κλείσ' το!

(Ο Τσανς κλείνει το τηλέφωνο. Πηγαίνει κοντά της με το ποτήρι και τη μπουκάλια.)

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ: Θέλω να ξεχάσω, θέλω να τα ξεχάσω όλα, να ξεχάσω ποια είμαι...

ΤΣΑΝΣ, της δίνει το ποτήρι: Είστες πώς...

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ, πίνει: Σε παρακαλώ, πήμει Ξεχνάω τώρα!...

ΤΣΑΝΣ, παίρνει το ποτήρι: Εντάξει, ξεχνά! Αυτό είναι το καλύτερο απ' όλα. Μακάρι να μπορούσα κι εγώ!...

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ: Εγώ μπορώ... μπορώ... Ξεχνάω... ξεχνάω... (Ξαπλώνει.)

(Ο Τσανς πάει σκεφτικός στο βάθος, έπειτα γυρίζει στα προσ-

πόδια του κρεβατιού. Αφήνει καταργής τη μπουκάλια, τρέχει στη σαιζλόγκ, παίρνει το μαγνητόφωνο, ξαναπάει γρήγορα στο κρεβάτι κι αφήνει το μαγνητόφωνο καταργής. Καθώς βάζει την πρίζα του, βήχει.)

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ: ... Τι είναι;

ΤΣΑΝΣ: Πυρέλω την οδοντόβουρσα μου...

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ, πετώντας τη μάσκα της στο κρεβάτι: Πιάψ' το αυτό από δω, σε παρακαλώ!

ΤΣΑΝΣ: Το θαρέθηκας, ε;

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ, γέλαει με κομμένη ανάσα: Ναι, για τ' όνομα του Θεού, πιάψ' το από δω... Θα με κάνει απαισία όταν το φάω...

ΤΣΑΝΣ, παίρνει τη μάσκα: Όχι, όχι... σε κάνει έξωτικη... σαν Πριγκίπισσα απ' τον Άρη ή σαν υπερφυσικό έντομο...

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ: Ευχαριστώ. Πίξε μια ματιά στον κώλυνο.

ΤΣΑΝΣ: Γιατί;

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ: Δες πόσος άεργος έμεινε μέσα. Υπάρχει ένας μετρητής στον κώλυνο, που δείχνει την πίεση...

ΤΣΑΝΣ: Ακόμα ανασαίνεις σαν άλογο, που έτρεξε κούρσα μετ' έμποδιών. Δε θες να φωνάξω ένα γιατρό;

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ: Όχι, για τ' όνομα του Θεού... όχι!...

ΤΣΑΝΣ: Γιατί φοβάσαι τόσο τους γιατρούς;

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ, βραχνά, γρήγορα: Δεν τους χρειάζομαι. Αυτό που έγινε δεν είναι τίποτα, τίποτα απολύτως. Το παθιαίω σου χνά... Κάτι μ' ενσχίζει... η αδρεναλίνη, πότισε το αίμα μου και μου κόβει την ανάσα, αυτό είν' όλο, αυτό και τίποτ' άλλο... Σίπνησα... δεν ήξερα πού δαισκόμουν, με ποιων... μ' έπιασε πανικός... και η αδρεναλίνη μου 'κοψε την ανάσα...

ΤΣΑΝΣ: Είσαι καλά, τώρα, Πριγκίπισσα; Ε, (Ποιτίζει στο κρεβάτι, της σπερώνει τα μαξιλάκια.)

ΠΡΠΚΚΗΠΠΣΣΑ: Όχι ακόμα εντελώς... Σε λίγο... σε λίγο...

ΤΣΑΝΣ: Είσαι γεμάτη κόμπλεξ, χοντρούδια μου.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Πώς με είπατε;

ΤΣΑΝΣ: Χοντρούλα....

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Γιατί με λές έτσι; Άφησα και χάλασα το σώμα μου;

ΤΣΑΝΣ: Πήρες μερικά κιλά, ύστερ' από κείνη την απογοήτευση, τον παρασμένο μήνα....

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ, τον χτυπάει μ' ένα μαχρό μαξιλάρι: Ποια απογοήτευση; Δε θυμάμαι καμιά....

ΤΣΑΝΣ: Κατάφερες, θάβρω, και κανονίσεις τη μνήμη σου όπως σου αρέσει! Θυμάσαι ό,τι θες. Εσχνάς ό,τι δε θες.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Ναι. Εξασκήθηκα.... έπρεπε.... Τι είναι τούτο το μέρος; Νοσοκομείο; Κι εσύ τι είσαι; Νοσοκόμος;

ΤΣΑΝΣ: Σε φροντίζω, αλλά δεν είμαι νοσοκόμος.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Είσαι όμως υπάλληλός μου, ε;

ΤΣΑΝΣ: Δε μου δίνεις μισθό.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Αλλά; Τι σου πληρώνω; Μόνο τα έξοδά σου.

ΤΣΑΝΣ: Ναι. Υπογράφεις τους λογαριασμούς.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Κατάλαβα... Ναι, κατάλαβα....

ΤΣΑΝΣ, σκύβει απάνω της: Γιατί τριβείς τα μάτια σου;

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Βλέπω τόσο θαμπά... Δε φοράω γυαλιά;

ΤΣΑΝΣ: Είχεσ ένα μικροστυγίωμα με τα γυαλιά σου.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τι;

ΤΣΑΝΣ: Υλιότητες κι έπρεσε με το πρόσωπο, καθώς τα φορούσες.

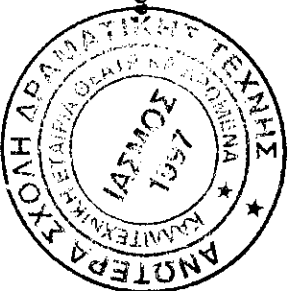
ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Καταστράφηκαν ολόκληρα;

ΤΣΑΝΣ: Έστρασε ο ένας φακός.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τότε, δώσ' μου ό,τι απομένει... Δε με νοιάζει να ξυπνήσω στο ίδιο κρε... στην ίδια καμάρα με κάποιον, αλλά θέλω να βλέπω ποιος είναι, για να ξέρω πώς να φερθώ....

ΤΣΑΝΣ, σγκώνεται, πάζει στη μαλακαμιστίνα. Ανάβει τσιγάρο: Είπρεις πώς είμαι.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Όχι, δεν ξέρω.

ΤΣΑΝΣ: Ήθερε.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Δε θυμάμαι, σου λέω! Σβήσαν όλα!

ΤΣΑΝΣ: Δεν πιστεύω πως υπάργχει «αμνηστία».

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Ούρ' εγώ. Αλλά αναγκάζεσαι να πιστέψεις κάτι, άμα το πάθεις.

ΤΣΑΝΣ, ψάχνοντας για τα γυαλιά: Που έβγαλα τα γυαλιά σου;

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Μη ρωτάς εμένα. Λες πως έπεσα, φορώντας τα. Αφού ήμουνα σε τέτοια κατάσταση, δε μπορώ να ξέρω πού

είναι τα πράγματά μου. Τι έγινε χτες το βράδυ;

ΤΣΑΝΣ, έχει βρει τα γυαλιά, αλλά δεν της τα δίνει: Έγινες λιωμά!

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Κοιμηθήκαμε μαζί;

ΤΣΑΝΣ: Ναι, αλλά δεν σε «ειμόλωνα»!

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Πρέπει να σ' ευχαριστήσω γι' αυτό ή να σε κατηγορήσω πως με χοροίδηες; (Τελείει θλιβέντα.)

ΤΣΑΝΣ: Μ' αρέσεις, είσαι ένα γλυκύτατο τέρας.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Η φωνή σου μοιάζει νεανική. Είσαι νέος; ΤΣΑΝΣ: Μόλις συνεπλήρωσα τα 29 έτη....

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Πολύ όμορφος;

ΤΣΑΝΣ: Κάποτε ήμουνα το πιο όμορφο αγόρι αυτής της πόλης.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Είναι μεγάλη πόλη;

ΤΣΑΝΣ: Αρκετά.

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Μ' αρέσουν τα μωστρηιώδη, μυθιστορήματα... τα διαβάζω για να με νανουρίζων... μα κι αν δε με κοιμίζουν,

μ' αρέσουν. Τούτο εδώ, όμως, παρσάειναι μωστρηιώδες για να νοιώσιμα... και θα 'θελω να μου βρεις τα γυαλιά μου....

(Ο Τσανς σκύβει πάνω απ' το κρεβάτι του κρεβατιού και της δίνει τα γυαλιά της. Η Πριγκίπισσα τα βάζει και τον κοιτάει. Έπειτα, του κάνει νόημα να ζυγώσει και πασπατεύει το γυμνό του στήθος).

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Χμ... μπορούσα να 'χω πέσει και καλύτερα, αλλά ένας Θεός έφει πως έχω πέσει και χειρότερα.

ΤΣΑΝΣ: Τι κάνεις εκεί, Πιπρκίπισσα;

ΠΙΠΡΚΙΠΙΣΣΑ: Ανίχνευση δια της αφής...

ΤΣΑΝΣ: Σε να δοκιμάζεις ένα ύψοςμα για να δεις αν είναι αληθινό μετάξι ή ψεύτικο...

ΠΙΠΡΚΙΠΙΣΣΑ: Μοιάζει σα μετάξι. Αληθινό μετάξι! Αυτό το θυμάμαι: πώς μ' αρέσει τα κορμιά να 'ναι λεία, μεταξένια, απαλά χυσοράφι...

παλό χυσοράφι...

ΤΣΑΝΣ: Κι εγώ ανταποκρίνομαι σ' αυτές τις απαιτήσεις; ΠΙΠΡΚΙΠΙΣΣΑ: Νομίζω... Κι ωστόσο έχω το αίσθημα πως

κάτι, στη σχέση μας, έχει μείνει ανακανοποιητό. ΤΣΑΝΣ, φεύγει από κοντά της: Γνώρισες πολλά στη ζωή σου κι εγώ το ίδιο. Δε μπορείς να 'χεις την αξίωση να ταχτοποιηθούν

όλα μεριάς...

ΠΙΠΡΚΙΠΙΣΣΑ, πετάει τα γυαλιά στο κρεβάτι: Ίλασε από δω αυτά τα σπασμένα γυαλιά, θα μου μπουν στα μάτια!

ΤΣΑΝΣ, πάει στο κρεβάτι: Σ' αρέσει να διατάξεις, ει;

ΠΙΠΡΚΙΠΙΣΣΑ: Παλιά συνήθεια, θάρεψις.

ΤΣΑΝΣ: Θα σου άρεσε να σε διατάζουν εμένα;

ΠΙΠΡΚΙΠΙΣΣΑ: Τι ώρα είναι;

ΤΣΑΝΣ: Το ρολόι μου το 'χω βάλει εντόγχο. Γιατί δεν κοιτάς το

δικό σου;

ΠΙΠΡΚΙΠΙΣΣΑ: Που είναι;

ΤΣΑΝΣ, αφήνει τα γυαλιά στη μαλαματίνα, παίρνει το ρολόι απ' την τσέπη του παντελονιού του, που είναι πεταμένο στην

καρέκλα: Σταμάτησε — στις 7 και 5!...

ΠΙΠΡΚΙΠΙΣΣΑ: Σίγουρα είναι πιο αγρά από 7 ή πιο νωρίς...

τέτοια ώρα δεν...

ΤΣΑΝΣ, σγκάνοντας ψηλά το ρολόι: Από τι είναι; Πλατίνα;

ΠΙΠΡΚΙΠΙΣΣΑ: Όχι. Λευκό χυσοράφι. Άμα ταξιδεύω δεν παίρνω μαζί μου τα πολύ ακριβά μου πράγματα.

ΤΣΑΝΣ, πάει στο κρεβάτι: Γιατί, σ' έχουν κλέψει πολλές φορές;

Ε. Σε ψειρίζουν ταχτικά;

ΠΡΠΤΚΗΠΗΣΣΑ: Τι με κάνουν;

ΤΣΑΝΣ: Σε «ψευδίζω». Δεν υπάρχει αυτή η έκφραση, στο λεξιλόγιό σου;

ΠΡΠΤΚΗΠΗΣΣΑ: Δώσ' μου το τηλέφωνο.

ΤΣΑΝΣ: Τι να το κάνεις;

ΠΡΠΤΚΗΠΗΣΣΑ: Είπα, δώσ' μου το τηλέφωνο.

ΤΣΑΝΣ: Κι εγώ είπα, τι να το κάνεις;

ΠΡΠΤΚΗΠΗΣΣΑ: Θέλω να μάθω πού βρίσκομαι και ποιος είναι μαζί μου.

ΤΣΑΝΣ: Κάτσε ήσυχα.

ΠΡΠΤΚΗΠΗΣΣΑ: Θα μου δώσεις το τηλέφωνο;

ΤΣΑΝΣ: Ήσυχα, λέω. Σου κόβεται πάλι η ανάσα. (Την πιάνει απ' τους ώμους.)

ΠΡΠΤΚΗΠΗΣΣΑ: Άφησέ με, σε παρακαλώ!

ΤΣΑΝΣ, στο χεστάτι, πίσω της, την τραβάει πάνω του ώστε να ακουμπήσει την πλάτη της στο στήθος του. Δε νιώθει τίποτα και ασφαλισμένη μαζί του; Εάπαλωσε. Εάπαλωσε πάνω μου.

ΠΡΠΤΚΗΠΗΣΣΑ: Να έαπαλώσω;

ΤΣΑΝΣ: Έτσι, έτσι. Οραία...

ΠΡΠΤΚΗΠΗΣΣΑ, αφήνεται πάνω του, κοντανασαίνοντας σαν λάγος που πιάστηκε σε δόξανο: Αυτό το σκοτάδι μέσ' στη μνήμη, σου δίνει έν' απαίσιτο αίσθημα, σα νά'σαι πιασμένος σε δόξανο... Νιώθω σα να πέθανε κάποιος που αγαπούσα, και δε θέλω να θυμάμαι ποιος ήταν...

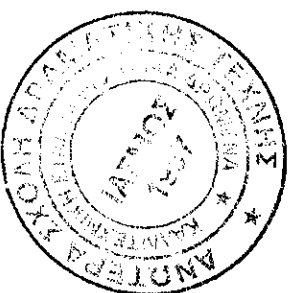
ΤΣΑΝΣ: Τ' όνομά σου, το θυμάσαι;

ΠΡΠΤΚΗΠΗΣΣΑ: Ναι.

ΤΣΑΝΣ: Πώς σε λένε;

ΠΡΠΤΚΗΠΗΣΣΑ: Νομίζω πως... για κάποιο λόγο... θα προτιμούσα να μη σ' το πω.

ΤΣΑΝΣ: Εγώ, όμως, τυχαίνει να το ξέρω. Στο Παλιό Μπριτζ έδωσες ψεύτικο όνομα, αλλά εγώ ανακάλυξα ποια είσαι. Και το παραδέχτηκες.

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Είμαι η Πριγκίπισσα Κορμονομπού.

ΤΣΑΝΣ: Ναι, κι ήσουν γωστή ως...

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ, ανακαθίζει απότομα: 'Όχι, πάψε... άσε να το βρω εγώ... 'Ησυχα, με το δικό μου τρόπο... Το τελευταίο μέρος που θυμάμαι...

ΤΣΑΝΣ: Ποιο ήταν;

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Μια πόλη με το γελοίο όνομα «Ταλθαχάσση».

ΤΣΑΝΣ: Ναι. Πέρασαμε από χει με τ' αυτοκίνητο. Εκεί σου θύμισα πως θα ήταν Κυριακή σήμερα και πως θα 'πρεπε να χάνουμε μια γερή προμήθεια από πιστό, για να μη... στεγνώσουμε... επικίνδυνα... κι έτσι σταματήσαμε εκεί, αλλά ήταν πανωστρηματική πόλη και τραβήξαμε το διάδολό μας ώσπου να βρούμε μαγαζί ανοιχτό...

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ, σάβει στα πόδια του κρεβατιού για να πάρει τα γυαλιά της: Βρήκαμε όμως, δε βρήκαμε;

ΤΣΑΝΣ, σκλώνεται και πίνει γρήγορα στη μπουκάλια που είχε αφήσει καταγής. Τημίζει ένα ποτήρι για την Πριγκίπισσα: Ούτε λόγος! Αγρόσαμε τρεις μπουκάλιας βότκα. Κουλουριάστρες στο πίσω καθίσμα, κι όταν γύρισα να σε κοιτάξω, ήσουν ατέλα. 'Ηθελα να περάσω το Τέξας, όπου έχεις μερακές πετρελαιοπηγές. Δε σταμάτησα εδώ... Με σταμάτησαν.

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Αστυφύλακας; 'Η...

ΤΣΑΝΣ: 'Όχι αστυφύλακας. Με άρπαξε όμως κάτι...

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Το αμάξι μου! Πού είναι το αμάξι μου;

ΤΣΑΝΣ, δίνουντάς της το ποτήρι: Στο γραφάξ του ξενοδοχείου, Πριγκίπισσα...

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Α, ώστε... είμαστε σε ξενοδοχείο;

ΤΣΑΝΣ: Στο κομψό, παλιό «Ξενοδοχείο των Βασιλικών Φοινικών», στο Σαιν Κλου.

(Γλάβοι περνάνε κούκοντας έξω απ' το παράθυρο.)

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Άντρά τα περισσότερα εκεί έξω είναι βραχνά.

Κάνουν σα γλάβοι. Βέβαια, μπορεί να 'χουν πάθει λαρυγγίτιδα. (Πίνει κι αφήνει το ποτήρι καταγής, μπρος απ' το κρεβάτι. Συζητάζει το ανεγκλίτεν της και καθίζει στη γωνιά του κρεβατιού.)

ΤΣΑΝΣ: Τι θέλεις; Να σ'το φέρω εγώ.

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Θέλω να πάω στο παράθυρο.

ΤΣΑΝΣ: Γιατί;

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Να δω έξω...

ΤΣΑΝΣ: Μπορώ να σου περιγράψω εγώ τη θέα.

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Ίσως να μην έχω πολλή εμπιστοσύνη στην περιγραφή σου... (Περμίνει να τη βοηθήσει.) Δοιπόν; ΤΣΑΝΣ, πίνει κοντά της, την τραβάει απ' τα μπάρτσα και τη βοηθάει να περπατήσει: Ωραία, σπράττα - σπράττα!...

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Θε μου! Είναι να με βοηθήσεις, όχι... να με τινάεις πάνω στο χαλί! (Παραπατάει, έπειτα παίρνει ανέσασ και προχωρεί.)

ΤΣΑΝΣ: Δοιπόν, τι θέλεις; Περιγράψέ μου εσύ τη θέα, Πριγκίπισσα.

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ, προχωρεί εμπρός στο κέντρο. Κοιτώντας μπροστά: Βλέπω έναν κήπο με φοινικιές...

ΤΣΑΝΣ: Και μια μεγάλη λεωφόρο, από πίσω...;

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ, δίζοντας αντήλιο το χέρι της: ...και μια λουρίδα ακρογιαλιά με χίμποςους κολυμβητές... και (Βάζει μια φωνή και ξεμαρκάινει από το παράθυρο. Τα γόνετρά της λυγίζουν.)

ΤΣΑΝΣ: Τι;

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Ω, Θεέ μου! Θυμήθηκα αυτό που δεν ήθελα να θυμηθώ. Το σιχαμένο τέλος της ζωής μου! (Παίρνει μια βαθιά, ανατριχιασμένη ανάσα.)

ΤΣΑΝΣ, τρέχοντας κοντά της να τη βοηθήσει: Τι έπαθες;

ΗΠΙΤΚΗΠΗΣΣΑ: Βοήθησέ με να γυρίσω στο κρεβάτι... Ω, Θεέ μου, καλά δεν ήθελα να θυμάμαι!...

(Ο Τσανς την βοηθάει συμπνευστά να γυρίσει στο κρεβάτι. Η Πριπκιήσση πέφτει εκεί αποκαμωμένη.)

ΤΣΑΝΣ: Θεός οξυγόνο;

ΠΡΙΠΚΙΗΣΣΑ, παίρνει κι άλλη ανάσα: Όχι! Πού είναι το άλλο; Τ' άφησες στ' αυτοκίνητο;

ΤΣΑΝΣ: Ποιο; Α, το άλλο; Κάτω απ' το στρώμα. (Πάει πίσω απ' το κρεβάτι και παίρνει κάτω απ' το στρώμα ένα σακουλάκι με μαργουάνα.)

ΠΡΙΠΚΙΗΣΣΑ: Τι σου 'βρε και το 'βαλες εκεί, ηλίθιε;

ΤΣΑΝΣ, καθίζει στα πόδια του κρεβατιού: Γιατί όχι εκεί; ΠΡΙΠΚΙΗΣΣΑ, ανακαθίζει στην άκρη του κρεβατιού: Γιατί να πάρουν κάτι πράγματα στον κόρφο που λέγονται καμαριέρες και στρώνουν τα κρεβάτια και ψαχουλεύουν τα στρώματα...

ΤΣΑΝΣ: Ε, και; Τι είν' αυτό το πράμα;

ΠΡΙΠΚΙΗΣΣΑ: Ήρπια θα την είχαμε! Ένα χρόνο φυλακή σε κανένα κομμό μπουντρούμι για διακεκριμένους εγκληματίες! Τι είναι; Δεν ξέρεις, ηλίθιε ομορφονιέ μου; Είναι χασίοι Μαροκινό, το καλύτερο που υπάρχει.

ΤΣΑΝΣ: Αί γασ—!

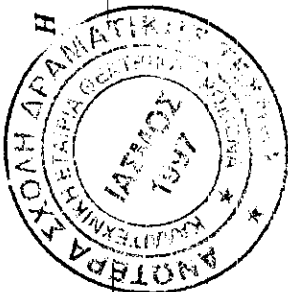
ΠΡΙΠΚΙΗΣΣΑ, βάζει τις παντούφλες της: Δώσ' μου το!

ΤΣΑΝΣ: Δε θες να σ' το φτιάξω καλύτερα;

ΠΡΙΠΚΙΗΣΣΑ: Πολλά λεφ! Πωτάς πολλά... Εγώ θέλω σθελτάδα. (Σηκώνεται και πάει εμπρός.)

ΤΣΑΝΣ: Είμαι νεοφώτιστος σ' αυτά.

ΠΡΙΠΚΙΗΣΣΑ: Ούτε λόγος! Αλλάς δε θα 'κανες τέτοιες κουβέντες μέσα σε ξενοδοχείο. (Στο κοινό.) Χρόνια και χρόνια μου 'λεγαν όλοι πως ήταν γελοίο να νομίζω ότι δε θα μπορούσα να ξαναπαίξω στο θέατρο ή στον κινηματογράφο, επειδή άρχισαν να με παίζουν τα χρόνια. Μου 'λεγαν πως ήμουνα καλλιτέχνης, όχι «σταρ» που η καριέρα της τελειώνει μαζί με τα νιάτα της. Εγώ όμως ήξερα στο βάθος της καρδιάς μου πως ο θύλος της Αλέξανδρα ντελ Αόγκο δε μπορούσε να ζήσει χωρίς

τη βερίνα της νιότης... Η πιο μεγάλη σοφία είναι να ξέρεις πότε ακριβώς πρέπει να φύγεις. Εγώ το 'ξερα. Κι έφυγα τότε που έπρεπε. Αποτραβήχτηκα! Που; Σ' εκείνον το νεκρό πλανήτη, το φεγγάρι... δεν υπάρχει άλλο μέρος για ν' αποτραβήξεις από μια τέχνη, επειδή — πιστέψτε το, αν θέλετε — ήμουνα κάποτε αληθινή καλλιτέχνης. Έτσι, αποτραβήχτηκα στο φεγγάρι, μα απ' την ατμόσφαιρα του φεγγαριού λείπει ολόκληρο το οξυγόνο. Και σ' αυτή την παγωμένη, παγερή χώρα, άρχισε να μου πνίγει την ανάσα ο καιρός, που 'ρχσαν ύστερ από άλλον καιρό χωρίς να περιμένεις πως θα 'ρθει... Κι έτσι ανακάλυφα... κατάλαβα... Ακόμα δεν το ετοίμασες;

(Ο Τσανς σγκώνεται και πάει κοντά της με το τσιγάρο που της ετοίμασε. Έπειτα ξαναγράφει στο κρεβάτι.)

ΠΡΙΠΚΙΗΣΣΑ: ...Ανακάλυφα αυτοί! Κι άλλους τέτοιους τρόπους, για ν' αποκομίσω την τίγρη που λυσσομανούσε μέσ' στα νύχια μου... Γιατί τάχα την «αχόρταγγ' τίγρη»... στη «ζούγκλα των νεύρων» μου; Γιατί όλα, παντού, να 'ναι αχόρταγα και λυσσοαμέγνα;... Πώτα το γιατρό... Αλλά μην πιστέψεις την απάντησή του, γιατί δεν είναι αυτή... η απάντησή... Αν ήμουνα γριά — ναι, αλλά ελέπεις δεν ήμουνα γριά... Μόνο που δεν ήμουνα νέα, νέα... Δεν ήμουνα... πια νέα...

ΤΣΑΝΣ: Κανένας δεν είναι πια νέος...

ΠΡΙΠΚΙΗΣΣΑ: Βλέπεις όμως, δεν μπορούσα να γεράσω μ' αυτή την τίγρη να λυσσομανάει μέσα μου...

ΤΣΑΝΣ: Κανένας δε μπορεί να γεράσει...

ΠΡΙΠΚΙΗΣΣΑ: Μερικές απόμαχες σταρ όνουν μαθήματα υποκριτής. Η ζωγραφίζουν λουλουδιά σε βάζα ή τσιτά. Θα μπορούσα να ζωγραφίσω το τοπίο της απέραντης, παγωμένης χώρας, όπου πλαναίονταν σα χαμένος στρατακόπος... Αν μπο-

ρούσα να ζωγραφίσω έρημες χώρες και στρατοκόπους...
μπορούσα να ζωγραφίσω... χα, χα, χα!

ΤΣΑΝΣ: Σασσι!

ΠΡΙΠΚΙΠΙΠΣΑ: Συγγνώμη!

ΤΣΑΝΣ: Κάντισε!

ΠΡΙΠΚΙΠΙΠΣΑ: Ναι, καννίλω! Κι έπειτα, οι νεαροί εραστής

ΤΣΑΝΣ: Εγώ;

ΠΡΙΠΚΙΠΙΠΣΑ: Εσύ, Ναι, τελικά εσύ. Αλλά εσύ ήθελες έπει-

ς' απ' το γυρισμό μου. Χα... χα... το «θριαμβευτικό» γυρισμό

μου, όταν τρελάθηκα και γύρισα πίσω... Η οδόνη είναι ένας ο-

λοκάθαρος καθρέφτης. Ξέρεις κάτι που το λένε «γχο-πλάνη»;

Η μηχανή προχωρεί, προχωρεί κι εσύ στέκεσαι ασάλευτος και

το κεφάλι σου, το πρόσωπό σου, παγιδεύονται στο κέντρο της

φωτογραφίας, λουσιμένα στο φως, κι ολόκληρη η τρομαχτική ι-

στορία της ζωής σου ουρλιάζει, την ώρα που χαμογελάς...

ΤΣΑΝΣ: Πού ξέρεις; Μπορεί να μην αποτύχεις, μπορεί να φοβήθη-

κες μόνο, να τρωμάξεις, Πριπκιπιασα... Χα, χα, χα...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΠΣΑ: Έτσι λές;... Ίσως' από κείνο το «γχο-

πλάνη», όλοι κόντρασασαίνανε... Τους άκουγα να ψιθυρίζουν, να

ψιθυρίζουν αναστατωμένοι: «Αυτή είναι; Αυτή είναι; Αυτή!»

Είχα κάνει το λάθος να φορέσω ένα πολύ φανταχτερό φόρεμα

στην προεμίρα, με μια ουρά που έφερτε να τη μαζέψω καθώς

σκηδύθηκα απ' τη θέση μου... κι άρχισα την ατέλειωτη απο-

χώρηστ, απ' την πόλη των φλογών... μέσ' απ' τον αφορήτα

μαζού διάδρομο του κινηματογράφου, με κομμένη την ανάσα κι

ωστόσο αβίγγοντες απάνω μου την πριγκιπική άσπρη ουρά του

φορέματος, σ' όλο το απέραντο μήκος του διαδρόμου... Και πι-

λάει «στάσου, στάσου!»... Όσπου, στο τέλος του διαδρόμου,

γύρισα και τον γτύπρωα καρτίμουτρα κι έπειτα άφησα την ου-

ρά να πέσει, την έβγασα, και προσπάθησα να τρέψω κάτω απ'

τις μαριμαρίνες σκάλες, και παραπάτησα βέβαια έπειτα, και

κιάγρα, κιάγρα κάτω-κάτω, σε μεθυσμένη πόρνη του λιμα-
νιού... χέρια, σπλαχνικά χέρια χωρίς πρόσωπα, με δόξησαν
να σκηκωθώ... Κι έπειτα; Έπειτα, πέταξα, πέταξα μακριά,
πέταγα αδιάκιστα, χωρίς να σταματήσω, ώσπου έφτηνησα σήμε-
ρα το πρωί... Ω, Θεέ μου... έδησα...

ΤΣΑΝΣ: Να σου ετοιμάσω ένα άλλο. Ε; Θέλεις;

ΠΡΙΠΚΙΠΙΠΣΑ: Θα πάρω το δικό σου. Δώσ' μου το δικό σου...

Δε μπορείς αν' αποτραδηγείς» όταν ουρλιάζει ακόμα η καρ-

διά σου, μέσ' στο σώμα σου, μέσ' στα νεύρα σου, στα... Ω, έ-

οδηγει! Έδω...

ΤΣΑΝΣ, σκηκύνεται, της παίρνει το τσιγάρο απ' το χέρι και της

δίνει εν' άλλο: Πάρε, σου ετοιμάσα άλλο... (Ξαναπαίει στα

πόδια του κρεβατιού και κάθεται.)

ΠΡΙΠΚΙΠΙΠΣΑ: Αργά ή γρήγορα, κάποια στιγμή της ζωής σου,

κείνο που ήταν ο σκοπός της ζωής σου, το χάνεις ή το παρα-

τάς και τότε... πεθαίνεις ή βοίσκεις κάτι άλλο... Αυτό είναι

το «κάτι άλλο» μου... (Ξαναπαίει στο κρεβάτι.) Και, συνήθως,

παίρνω τις πιο αντίθετες προφυλάξεις για να μη μαθευτεί...

(Καθίζει στο κρεβάτι, έπειτα ξαπλώνει ανώκελά, με το κε-

φάλι προς τα πόδια του κρεβατιού, κοντά στο κεφάλι του

Τσανς.) Δεν καταλαβαίνω τι μ' έπιασε και στο 'πα. Ξέρω τό-

σα λίγα για σενα...

ΤΣΑΝΣ: Φαίνεται πως σου εμπνέω εμπιστοσύνη...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΠΣΑ: Τότε, θα πει πως τρελάθηκα... Πες μου, τώρα,

κάτι. Τι είν' όλο κείνο το νερό, κείνη η θάλασσα, πέρ' απ' τις

φουινκιές και τη λεωφόρο;

ΤΣΑΝΣ: Το πάλταγος.

ΠΡΙΠΚΙΠΙΠΣΑ: Το πάλταγος;

ΤΣΑΝΣ: Το πάλταγος της ασυνηγορίας ανάμεσα σε μένα και σε

σενα...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΠΣΑ: Δεν συνεννοώμαστε εμείς οι δύο; Και κα-
θόμαστε έτσι και καννίλωμε τούτο δού;

ΤΣΑΝΣ: Περιχίτισσα, μην ξεχνάς πως αυτό το πράγμα είναι δικό σου, εσύ μου το 'δωσες.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Και λοιπόν; Τι θες να πεις; (Ακούγονται οι καμπάνες της εκκλησίας.) Οι Κυριακές είναι απέλαιωτες μέρες...

ΤΣΑΝΣ: Δεν τ' αρνιέσαι πως είναι δικό σου;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τι είναι δικό μου;

ΤΣΑΝΣ: Εσύ το 'φερες απ' την Αφρική, εσύ το πέρασες κρυφά απ' το τελωνείο, κι είχες κάμποσο μαζί σου σε εκείνο το ξενόδοχείο του Ιλαήμ Μητρε, όπου σου ζήτησαν να φύγεις πριν την ώρα σου, επειδή η μηροδία του ξεείλιε στο διάδρομο μια νύχτα...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τι θες να πεις;

ΤΣΑΝΣ: Δεν τ' αρνιέσαι πως εσύ μ' έμαθες να το κερνίζω...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Νεαρέ μου, πολύ αμφιβάλλω αν είχες ανάγκη να σου «μάθω» εγώ έστω κι ένα απ' τα δίστα μου...

ΤΣΑΝΣ: Μη με λες «νεαρέ σου».

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Γιατί;

ΤΣΑΝΣ: Μοιάζει πολύ συγκαταβατικό... Κι έπειτα, όλα μου τα δίστα, ελάλοι μου τα μάθαν.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τι θες να πεις; (Τυπίζει μπροσούρα.) Η μητριά μου ξαναγύρισε πάλι. Ολοκάθετη... Αυτή η κοινή συνήθεια μας ένωσε. Όταν ήρθες στην «καμπάνα» μου να μου χάνεις μασσάκι, ρουθουνισες, στραβορουθουνισασες κι είπες πως θα θέλεις κι εσύ λίγο...

ΤΣΑΝΣ: Σωστά. Ήθερα τη μηροδία.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τι θες να πεις;

ΤΣΑΝΣ: Μ' εφύτρσες τέσσερις - πέντε φορές «τι θέλω να πω», κι εγώ σου αποκοινομά «τίσστα»! Ήθελα μόνο να βεβαιωθεί πως ξεκαθάρισε το μηνιμονικό σου. Με θυμάσαι που ήρθα στην «καμπάνα» σου για το μασσάκι;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Και βέβαια σε θυμάμαι, Καρή!

ΤΣΑΝΣ: Δε με λένε Καρή. Με λένε Τσανς.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Εσύ μου είπες πως σε λένε Καρή.

ΤΣΑΝΣ: Έχω πάντα ένα όνομα ρεζέρβα στην τσέπη μου.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Είναι εγκλημάτιας; Ή;

ΤΣΑΝΣ: Όχι, κυρία μου, όχι εγώ. Εσύ παραδίασες ένα νόμο του Κράτους.

(Η Πολιχίτισσα τον κοιτάει μια στιγμή, έπειτα σηκώνεται και πάει στην πόρτα του δάθου, κοιτάει έξω και αφουγκράζεται.)

ΤΣΑΝΣ: Τι χάνεις εκεί;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Κοιτάω μην είναι κανείς έξω απ' την πόρτα.

ΤΣΑΝΣ: Ακόμα δε μ' εμπιστεύεσαι;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ, ξαναγυρίζει στο δωμάτιο: Ροένα, που μου 'πες ψεύτικο όνομα;

ΤΣΑΝΣ: Κι εσύ έδωσες ψεύτικο όνομα στο Ιλαήμ Μητρε.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Ναι, για ν' αποφυγω τους δημοσιογράφους και τα συνδαιτητήρια για την καταστροφή. (Πάει προς το παράθυρο. Πλευρά — κι έπειτα το μοτίβο του «Θορύγου».) Κι έτσι, δε φτάσαμε σε καμιά συμφωνία;

ΤΣΑΝΣ: Όχι, κυρία μου, όχι ακόμα.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τι είν αυτό που μας εμποδίζει;

ΤΣΑΝΣ: Το συνθημένο.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Δηλαδή;

ΤΣΑΝΣ: Ο καθένας δε γυρεύει κάτι;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τυρεύεις εσύ κάτι;

ΤΣΑΝΣ: Χμ, χμ!...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Σαν τί;

ΤΣΑΝΣ: Είπες πως έχεις τα 50% σ' ένα μικρό στούντιο του Χόλυγουντ και πως μπορείς να μου εξαφραλίσσεις ένα συμβόλαιο. Δεν πιστεύω τα λόγια σου. Βέβαια, δε μοιάζεις με κανέναν απ' τους απατέωνες που γνώρισα ως τώρα, αλλά οι απατέωνες έχουνε χιλιάων λογίων μορφές. Έτσι, εξακολούθησα να 'χω τα μάτια μου τέσσερα, ακόμα κι όταν κλείδωσαμε την πόρτα της

«καμπάνιας» σου, για το μασάζ... Τηλεγράφηδες για κάτι συμβόλαια και τα υπογράψαμε... με μάρτυρες τρεις άγνωστος που βρήκαμε σ' ένα μπαρ.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Γιατί είχες τα μάτια σου τρέσσει;

ΤΣΑΝΣ: Δεν έδωνα και πολλή εμπιστοσύνη στα χερσιά σου. Τέτοια χερσιά πουλώνονται μια δεκάρα το κιλό. Με χοροίδησαν και μου την έσκασαν πάρα πολλές φορές και δεν έχω καμιά εμπιστοσύνη σε τίποτα και σε κανένα.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ, πάλι κοντά του: Και κάνεις πολύ καλά... Ωστόσο, έχω την εντύπωση πως ανάμεσα σ' εμένα και σ' εμένα, υπήρξε μια κάποια πολύ στενή επαφή... (Ζιτάνεται μπροστά του, ανάμεσα στα πόδια του.)

ΤΣΑΝΣ: Μια κάποια, όχι περισσότερο. Ήθελα να διατηρήσω έμπνιο το ενδιαφέρον σου για μένα.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τότε, έπρεπε έξω στους υπολογισμούς σου. Εμένα το ενδιαφέρον μου μεγαλώνει μαζί με την ικανοποίησή σου.

ΤΣΑΝΣ: Τότε, είσαι αλλιώτικη απ' τους άλλους, και σ' αυτό ακούω.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Σ' όλα είμαι αλλιώτικη.

ΤΣΑΝΣ: Φαντάζομαι, όμως, πως εκείνο το συμβόλαιο που υπογράψαμε είναι γεμάτο πόρτες και παράθυρα — για να μπορείς να μου τη σκάσεις.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ, φεύγει από κοντά του: Αυτό είναι αλήθεια.

Μπορώ να μην το τηρήσω, αν θέλω. Το ίδιο και το σπώντω.

Έχεις καθόλου ταλέντο;

ΤΣΑΝΣ: Για τι;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Για ηθοποιός, μπρό μου, για ηθοποιός!

ΤΣΑΝΣ: Δεν είμαι πια τόσο έδαιος, όπως άλλοτε. Είχα ένα σωρό ευκαιρίες και σ' εδών τα κατάφερα, ποτέ όμως ολόκληρα. Πάντα κάτι μ' εμπόδιζε...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ, πάλι στο κέντρο: Τι; Τι; Ξέρεις... Ο φόδος;

ΤΣΑΝΣ, σγκώνεται και πάλι μπρος: Όχι, όχι ο φόδος... μα ο τρόμος... Αν δεν ήταν αυτό, θα σου 'κανα, θαρρείς, τη νταβά, σέροντάς σε δω κι εκεί σ' όλη τη χώρα, Σηκώνοντάς σε άμα πέφτεις; Ε, τι λες;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Καρλί!

ΤΣΑΝΣ: Τσανέλ... Τσανς Φουαίην. Είσαι μαστοροποιημένη!

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ, πάλι κοντά του: Τσανς, γίνε πάλι νέος. Βγάλε αυτή την ψεύτικη, άσχημη μάσκα της σκληρότητας και...

ΤΣΑΝΣ: « Άσε να σε χοροίδηει ο κάθε κατεργάρης που θα βρεθεί στο δρόμο σου, ε;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Δεν είμαι ψεύτρα, πιστέψέ με.

ΤΣΑΝΣ: Τότε, λοιπόν, τι θέλεις; Μπορος, πές το, Πριγκίπισσα.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τσανς, έλα δω! (Τον τραβάει στο χεράκι και τον αναγκάζει να ξαπλώσει.) Έλα δω, να περιηγηθώμε ο ένας τον άλλον. (Συάδει απάνω του και τον φιλάει.)

ΤΣΑΝΣ, τραβάει απάνω: Πριγκίπισσα! Ξέρεις κάτι; Όλη αυτή η συήτηση γράφτηκε στο μαγνητόφωνο.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τι; Τι λες;

ΤΣΑΝΣ: Άκου!

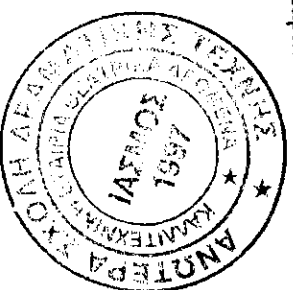
ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Πού το βρήκες αυτό το—;

ΤΣΑΝΣ: Εσύ μου τ' αγόρασες, στο Παλιμ Μπέρτς. Σου είπα πως το 'θελα για να διορθώσω την προφορά μου. (Πατάει το κουμπί του μαγνητόφωνου κι ακούγεται ο διάλογός τους:)

«ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Οραία θα την είχαιμ! Ένα χρόνο φυλακή σε κανένα κομμά μπουντρούμι για διακεκριμένους εργάσηματιές! Τι είναι; Δεν ξέρεις, γλίθιτε ομορφονιέ μου! Είναι χασίσι, Μαροκινό, το καλύτερο που υπάρχει!

»ΤΣΑΝΣ: Αί γασ—!

«ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Δωσ' μου το!»

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τι παμπόνιτρο κάρθαγμα που είσαι!

ΤΣΑΝΣ: Πώς νιώθει κανείς όταν περπατάει πάνω σε ξυράφι; ε;

(Ο Τσανς πατάει το κουμπί, σταματάει το μαγγιντόφωνο, παίρνει την ταινία και πάει αριστερά.)

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Εκδίασμός, λοιπόν, ε; Πού είναι η γούνα μου;

ΤΣΑΝΣ, παίρνει την ετοά απ' την μαλακμπινα και της την πετάει στο κρεβάτι: Σώα και αθάλαης.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Η μπίζουριέρα μου;

ΤΣΑΝΣ, την παίρνει απ' το πάτωμα και την πετάει στο κρεβάτι: Να την!...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ, την ανοίγει κι αρχίζει να φοράει διάφορα κοσμήματα: Ρίχνει όλα ασφαλίσματα, με λεπτομερή περιγραφή, στους λόντες του λονόινου.

ΤΣΑΝΣ, πάει στη ζαζιλόνγκ, παίρνει την τσάντα της, γυρίζει στο κέντρο και της την πετάει στο κρεβάτι: Ποιος είναι, λοιπόν, παμπόνιτρο κάρθαγμα, Πριγκίπισσα; Θες την τσάντα σου να μετρήσεις τα λαφύρα σου;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Ποτέ δεν παίρνω μετρητά μαζί μου — μόνο τα ξειωτικάς επισταγές.

ΤΣΑΝΣ: Άες να μην το προσέξα; Έχω, όμως, ένα στυλό και μπροβεί να υπογράψεις μερικές.

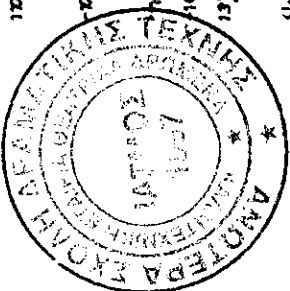
ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Χα, χα!

ΤΣΑΝΣ: Χω, χω! Τι ψεύτικα που γελάς! Αν μιμείσαι έτσι το γέλιο, δε μου φαίνεται παράξενο που τα χανες μούσικια στην τελευταία σου ταινία...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Θέλεις στ' αλήθεια να μ' εκδίαςεις;

ΤΣΑΝΣ: Καλά θα κάνεις να το πάρεις απόφαστ. Πήγες να μου τη φέρεις κι έπεδες ενώ στη λουμπτα, Πριγκίπισσα. Την καταλαβαίνεις αυτή, τη γλώσσα;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Την γλώσσα του βούρκου την καταλαβαίνει οποιος έπεσε κάποτε στο βούρκο.

ΤΣΑΝΣ: Α, τότε την καταλαβαίνεις...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Κι αν δε δεχτώ;

ΤΣΑΝΣ: Έχεις ακόμη ένα όνομα, Πριγκίπισσα, μια προσωνυμία. Δε θα 'θελες, βέβαια, να πέσει αυτή η ταινία στα χέρια του «Κομφιντ-έσιοναλ» ή του Τμήματος διώξεως ναρκωτικών, ε; Και, μην ανησυχείς, θα κάνω ένα σωρό κόπιας! Τι λες, Πριγκίπισσα;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ, πάει κοντά του: Τρέμεις κι είσαι καταϊδρωμένος... Βλέπεις, δε σου πάει αυτός ο ρόλος, τον παίζεις πολύ άσχημα, Τσανς.

(Ο Τσανς δαίξει την ταινία στη βάλισσα.)

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Δε θέλω να σκέφτομαι τι είδους απέλυσια... σ' έκανε να προσπαθήσεις να με τρομάξεις... Εμένα!... Την Αλεξάντρα ντελ Αάγκο! μ' αυτή τη γελόια φόδερρα. Μα είναι τόσο ανόητο, τόσο συγκινητικό, σχεδόν αξιολύπητο... με κάνει τόσο νιάδω πιο κοντά σου, Τσανς. (Καθίζει στη ζαζιλόνγκ.) Είσαι από καλή οικογένεια, δεν είν' έτσι; Γεννήθηκες σ' ένα τίμιο σπίτι του Νότου, μ' ευγενικές παραδόσεις... δεν είχες παρά ένα μειονέκτημα: ένα στεφάνι δάφνης στο μέτωπό σου, που το πήρες πάρα πολύ νωρίς, χωρίς να κοπιάσεις αρκετά για να το κερδίσεις... Πού είναι το λευκωμά σου, Τσανς;

(Ο Τσανς παίρνει το χαρτί των επισταγών απ' την τσάντα της και γυρίζει κοντά της, απλώνοντάς το.)

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Πού είναι το λευκωμά σου με τις φωτογραφίες απ' τις σχολικές παραστάσεις και...

ΤΣΑΝΣ: Να το! Να το! Υπόγραψε, είδημή!...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Είδεμή; (Δείχνει το μπάνιο.) Πήγαινε να κάνεις ένα παγωμένο ντους. Δε μ' αρέσουν τα ζεστά ιδρωμένα σώματα, στα τροπικά κλίματα... Μάλιστα... Θα μπορούσα να δεχτώ... υπό ορισμένους όρους, που θα στους πω αμέσως, καθόρα και ξάστερα.

ΤΣΑΝΣ: Ναι! (Πετάει το χαρτί προς το κρεβάτι.)

ΠΡΙΚΚΙΠΣΣΑ: Ας' το, αυτό, στην πάντα... Όταν λυκος συνα-
ντηθεί με λύκο, ο ένας απ' τους δυο πρέπει να υποχωρήσει —
κι αυτός δεν είμαι ποτέ εγώ! Μήναι πιο παλιά καρ-
μπίνα σ' αυτά... με πολύ μεγαλύτερο φυσικό τάλεντο από σέ-
να... Λοιπόν... (Σουλατάροντας.) ...πρόσεξε καλά τώρα αυ-
τά που θα σου πω... τους όρους μου για να σε κρατήσω στην υ-
πηρεσία μου... ύστερ' απ' αυτόν τον «κακό υπολογισμό» που έ-
κανες... Πρώτον: Θα ξεχάσεις το θρύλο της Αδεξάντρα ντελ-
Λάγκο και το γκαρμέμιγμα αυτού του θρύλου... Δεύτερον: Εί-
τε έχω είτε δεν έχω κάποια καρδιακή πάθηση που θα βάλει
πρόσωπο τέρμα στη ζωή μου, δε θα την αναφέρεις ποτέ, με κα-
νένα τρόπο. Δε θ' αναφέρεις ποτέ το θάνατο, ποτέ, ποτέ, ούτε
λέξη γι' αυτό, το απαισιό πράγμα... Με κατηγόρησαν ότι πο-
θώς το θάνατο, αλλά νομίζω πως τη ζωή παθώ, τρομερά, ξε-
διαντροπα, ό,τι αντάλλαγμα κι αν μου ζητήσουν γι' αυτήν...
Τρίτον: 'Όταν λέω «τώρα», εννοώ πως πρέπει να μου α-
παντήσεις αμέσως. Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να ξεχά-
σω αυτά τα πράγματα που δε θέλω να θυμάμαι: κι αυτός ο
τρόπος είναι η ερωτική πράξη. Αυτή είναι η μόνη σίγουρη λη-
σμονιά... Λοιπόν, όταν λέω «τώρα», επειδή τη χρειάζομαι αυ-
τή τη λησμονιά, πρέπει να την έχω τώρα, όχι αργότερα...
Τσας, τη χρειάζομαι αυτή τη λησμονιά... (Του
παίρνει το στυλό και το πετάει.) Ήθε τ'ώρα να δω αν μπο-
ρείς να μου τη δώσεις... Μην χρειάζομαι στην ανόρθη ιδέα
πως μπορείς να μεγαλώσεις την αξία σου γυαλίζοντας αλλού
και κοιτώντας έξω απ' το παράθυρο, την ώρα που κάποιος σε
θέλει... Σ'ε θέλω, Τσας... (Πάει στο κρεβάτι και κίβηται.)
«Τώρα», θα πει για μένα «τώρα»... Κι έπειτα, θα τ'αλεφω-
νήσω κάτω, στον ταμία του ξενοδοχείου, πως του στέλνω ένα
νέο με μερικές επιταγές, να μου τις εξαργυρώσει...

ΤΣΑΝΣ: Δε ντρέπεται λίγο;

ΠΡΙΚΚΙΠΣΣΑ: Και βέβαια ντρέπαμαι. Εσύ;

ΤΣΑΝΣ: Περισσότερο από λίγο...

ΠΡΙΚΚΙΠΣΣΑ: Κλείσ' τα παντζούρια, τράβηξε τις κουρτίνες...
Βρες μια απλή μουσική στο ραδιόφωνο κι έλα κοντά μου και
κάνε με λίγο να πιστέψω πως είμαστε ένα ζευγάρι νεαροί ερα-
στές χωρίς καμιά ντροπαλότητα...

(Η Πριγκίπισσα ξεκινάει στο κρεβάτι. Ο ήχος απ' τα κύματα
και οι κωλυμοί των γλάρων οδηγούν. Ο Τσας σηκώνεται και
πάει αργά στη μαλακιά. Ανοίγει το ραδιόφωνο και, καθώς
ακούγεται αδύναμα η μουσική του «Θρήνου», γράφει και —
αργά πάντα — πάλι και πιάνει τη μπροστινή κουρτίνα. Η μου-
σική δυναμώνει κι αυτός σταματάει μια στιγμή. Έπειτα —
σα νά 'ταν η κουρτίνα ένα παραθροφόβηλο — αρχίζει να την
κλείνει, ενώ τα φώτα χαμηλώνουν. Όταν φτάσει στο κέντρο,
οι κουρτίνες έχουν κλείσει και τα φώτα έχουν σβήσει. Η μουσι-
κή είναι τώρα πολύ δυνατή και συνεχίζεται σ' όλη την αλλα-
γή της σκηνής.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΙΚΟΝΑ

Η Πριγκίπισσα φοράει τώρα ένα επιβλητικό, τσφραδένιο νεγκλί-
νέ σε χρώμα σκουριάς κι είναι ξεπλωμένη στη σαϊλόνη, υπο-
γράφοντας επιστολές. Ο Τσανς, με μαύρο πανταλόνι, κάλτσες και
παπούτσια, περνάει το πουκαμισό του και μιλάει καθώς ανοίγει τη
ζυδαία.

ΤΣΑΝΣ: Μη σταματάς; γράφει! Στέγνωσε η πένα;
ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Άρχισα απ' το τέλος του καρνέ, όπου είναι τα
μεγάλα τσεκ.

ΤΣΑΝΣ: Ναι, αλλά σταμάτησε πολύ γρήγορα.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Έτσι. Ακόμα ένα, απ' την αογή του καρνέ,
σαν δείγμα ότι είμαι κάπως ικανοποιημένη... Είπα κάπως,
όχι ολότελα.

ΤΣΑΝΣ, σπρώχνει το τηλέφωνο: Εμπρός. Δώστε μου τον ταμιά,
παρακαλώ.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Γιατί;

ΤΣΑΝΣ: Πρέπει να του πεις πως με στέλνεις κάτω να σου εξάρ-
γυρώσω μερικά τσεκ.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Πρέπει, Είπες πρέπει;

ΤΣΑΝΣ: Ο ταμιάς; Μια στιγμή, σας ζητεί η Πριγκίπισσα Κο-
μονόπολι. (Της δίνει το ακουστικό.)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, στο τηλέφωνο: Ποιος είναι; Μα δε ζήτησα τον
ταμιά... Στάματ'ε το ρολόι μου κι ήθελα να ρωτήσω τι ώρα
είναι... Τρεις και πέντε; Ευχαριστώ... Αέει πως είναι τρεις
και πέντε. (Κλείνει το τηλέφωνο.) Δεν είναι ακόμα σε θέση
να μείνω ολόγυρη μέρα σ' αυτό το δωμάτιο. Αυστόν, ας μην
-σακωνόμαστε για τέτοια μικροπράγματα, ας φυλάξουμε τη
δύναμή μας για τα μεγάλα. Θα πάω να σου εξαργυρώσω τα
τσεκ, μόλις φορέσω το πρόσωπό μου. Δε θέλω να μείνω
μόνη εδώ μέσα, ώσπου να περάσω το πρόσωπο που φοράω για

ν' αντριμετωπίζω τον κόσμο, μπρό μου. Μπορεί, όταν γυρίσουμε ο ένας τον άλλον, να μην τακωνόμαστε πια για μικροπράγματα, μπορεί να σταματήσει η μάχη, μπορεί να μην τακωνόμαστε ούτε καν για τα μεγάλα, μπρό μου... (Του δίνει τα τσέκι.) Ανοίγεις τα παράθυρα, σε παρακαλώ; (Σηκώνεται και πάει στην τουαλέτα.) Έτσι δε μπορώ να δω το πρόσωπό μου στον καθρέφτη...

ΤΣΑΝΣ: Θε ες να το δεις!

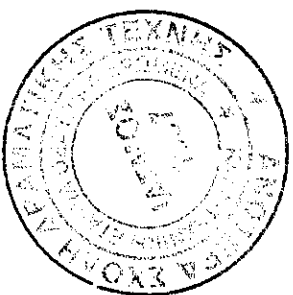
ΠΡΥΚΚΗΠΣΣΑ: Πρέπει, δυστυχώς! Άνοιξε τα παράθυρα!

(Ο Τσανς, αφού διατάσει μια στιγμή, πάει μπρος και κάνει την παντομίμα του ανοίγματος των παντζουριών. Η Πρυκκίπσσα καθίζει μπρος στην τουαλέτα.)

ΤΣΑΝΣ: Εδώ γεννήθηκα... Στο Σαιν Κλου...

ΠΡΥΚΚΗΠΣΣΑ: Καλή αρχή για να διηγηθείς την ιστορία της ζωής σου! Πες μου την ιστορία σου. Μ' ενδιαφέρει, θα 'θελα να τη μάθω, αληθινά... Ας πούμε πως δίνεις μ' αυτήν εξετασείς... Πως κάνουμε μια δοκιμή αν είσαι κατάλληλος για τον κινηματογράφο. Μπορώ να σε βάλω μέσ' απ' τον καθρέφτη καθώς θα φοράω το πρόσωπό μου. Πες μου την ιστορία της ζωής σου κι αν με κάνεις να σε προσέξω, θα καταλάβω πως είχες ταλέντο, θα τηλεγραφήσω στο στούντιό μου πως είμαι αχόμα ζωντανή και πως γυρίζω πίσω στην Καλιφόρνια μαζί μ' έναν νέο που τον λένε Τσανς Τουαίην και που νομίζω πως είναι γεννημένος για μεγάλα σταρ.

ΤΣΑΝΣ, στο προσκήνιο: Εδώ γεννήθηκα, κι εδώ έζησα ως τα 19 μου χρόνια. Ήμουν ένα γερό και φυσιολογικό μπρό, μόνο που είχα «κάτι» το αίμα μου, έναν πόθο ή μιαν ανάγκη να γίνω διαφορετικός απ' τους άλλους... Τα παιδιά, που μεγαλώσαμε μαζί, είν' εδώ αχόμα, τα περισσότερα, κι είναι «φτασμένα» — όπως λένε — έχουν επιχειρήσεις, γυναίκες, παιδιά... Ο μικρός όχλος, που εγώ ήγνα το «αστέρ» του, ήταν ο πιο σωματ' τ'ς

πόλης... μεγάλα ονόματα και λεφτά... Εγώ δεν είχα ούτε το να ούτε τ' άλλο... Το μόνο που είχα ήταν...

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Ομορφιά! Πες το! Είχες ομορφιά! Κι εγώ είχα! Το λέω περήφανα, όσο κι αν είναι θαύρο, τώρα, που χάθηκε!

ΤΣΑΝΣ: Ναι... λοιπόν... οι άλλοι... είναι όλοι τώρα μέλη της «καλής κοινωνίας». Τα χαρίσματα έγιναν νεαρές οικοδόστριες, παίζουν κουνκάν τρεις φορές την εβδομάδα και τ' αγορά είναι μέλη του Εμπορικού Επιμελητηρίου και πηγαίνουν στη Νέα Ορλεάνη τις Απόκριες... Θαυμάσια, ε; Καθόλου πληκτικά!... Εγώ ήθελα, περίμενα, πόθους να γίνω κάτι καλύτερο... Ναι, και έγινα, το πέτυχα... Έκανα πράγματα, που αυτό το γιοινοκέφαλο κοτσάει ούτε τα σνεπευτρικε ποτέ του. Ίσωςια την κώλαση, την ώρα που αυτοί ήταν ακόμα πρωτοετείς στο Πανεπιστήμιο, τραγουδούσα στο κόρο του μεγαλύτερου βαριέ της Νέας Υόρκης και η φωτογραφία μου δημοσιεύτηκε στο Λαίψ, με στολή χάνο-μπόν, να πετάω το καπέλο μου στον αέρα! Γιουπι-ιι! Χα-χα!... Και τον ίδιο καιρό, ακολουθούσα την άλλη κλάση... ίσως τη μόνη αληθινή μου κλάση: έκανα έρωτα... κοιμόμουν μ' όλη την κοσμική στήλη της Νέας Υόρκης! Χήρες και γυναίκες εκατομμυριούχων και δεσποινίδια που πρωτογυαίναν στον κόσμο, με πασίγνωστα ονόματα, Βάντερμπουργκ και Μάστερς και Χαλλογουαίη, ονόματα που φήγουράριζαν κάθε μέρα στις εφημερίδες, που τα πρόσωτά τους ήταν ολόκληρα χρηματοκοιτώτια...

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τι σε πλήρωναν;

ΤΣΑΝΣ: Έδωνα περισσότερα απ' όσα έπαιρνα. Στις μεσοκόπες έβανόδινα μια ψευδαίσθησι νόστης. Στις μοναχικές κοπέλες... κατανόηση κι εκτίμησι... μιαν ολόκληρα πεισιτική επιδείξι τρυφερότητάς. Στις ληπημένες, τις χαμένες... κάτι ανάλαφρο που τις ζουγονούσε και τις αναπτέρωνει! Στις εκανετρωμένες... ανοχή, ακόμα και για τα σιχαμένα πράγματα που αποκέρτου-

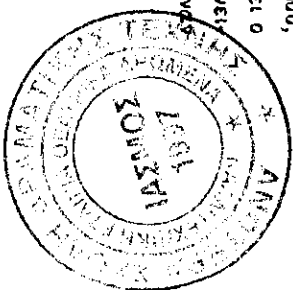
σαν... Πάντα, όμως, με όλες, πρόθυμος, έτοιμος, φτάνει να παίρνω γι' αντάλλαγμα κάτι που θα υκανοποιούσε τον πόθο μου, τον αχόρταγο πόθο μου, ν' ανέβω στο επίπεδό τους... Όμως, η θύμησι της κοπέλας μου με τραβούσε εδώ πέρα, κοντά της... κι όταν γύρισα εδώ για να τη δω, Κύριε και θεέ μου! Η πόλη σείστηκε ολόκληρη!... Μα την αλήθεια, λες και της είχαν βάλει φωτιά... Κι έπειτα, ήρθε ο πόλεμος της Κορέας. Ήμουνα στο τσακ να με πάρουν στο Στρατό, γι' αυτό κι εγώ κατατάχτηκα στο Ναυτικό... επειδή τα ναυτικά μου πήγαιναν καλύτερα... μ' όλο που...

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Α, α!...

ΤΣΑΝΣ, κοροιδεύοντάς την: Α, α!... Δε μπορούσα να υποφέρω την καταραμένη πειθαρχία τους... εξακολούθησα να σκέφτομαι — αυτό σταματάει τα πάντα... Ήμουνά είκοσι τριών χρονών, στο ζενίθ της νιότης μου, κι ήξερα από τότε πως η νιότη μου, δε θα κατόυσε για πολύ. Όσο να γλιτώσω απ' το στρατό, θεός ξέρει, μπορεί να 'χα φτάσει και τα τριάντα! Και τότε, ποιος θα θυμότανε τον Ίσαντ Πουαίην; Σε μια ζωή σαν τη δική μου, δε μπορείς να σταματάς, δε μπορείς ν' αργονοπεύεις τα δημάτά σου, πρέπει ν' ανεβαίνεις ολόενα-ολόενα, μια στιγμή να ξεστρατίζεις, σ' αφήνει και προχωρεί δίχως εσένα, και τότε ξοβλήσεις, και πάς...

ΠΡΙΠΚΗΠΗΣΣΑ: Νοκίζω πως δεν καταλαβαίνω για τι πράγματα μιλάς.

ΤΣΑΝΣ: Μιλάω για την παρέλαση. Την παρέλαση! Τ' αγορά που πάνε μπροστά, ψηλά... αυτή είναι η παρέλαση. Κι έτσι, πέρασα την τσατσάρα μου ένα πρωί στα μαλλιά μου και πρύτερα πως 8-10 τριγές είχαν πέσει — προμήνυμα πως ερχόταν η φαλάκρα. Τα μαλλιά μου ήταν πυκνά ακόμα. Αλλά για ποσο; Πέντε χρόνια, τέσσερα, τρία; Ίσα-ίσα, ώσπου να τελειώσει ο πόλεμος — αυτό με τρώεται! Άρχισα να βλέπω άσχημα όνειρα, εφιάλτες. Κρύος ύπνος μ' έδουλε τη νύχτα, μ' έπαινα-

ταχυπαλμίες, κι όταν έπαψαν άδεια, μεθοσκοπούσα και έυρνωσα σε παρτέβενα μέρι, έχωντας στο όπιλάνο μαξιλιάρι φάτσες που δεν τις είχα δει ποτέ μου... Τα μάτια μου είχαν μιαν άγρια όψη, άμα τα κοιτάγα στον καθρέφτη... Μου μπήκε η ιδέα πως δε θα ήρσω ως το τέλος του πολέμου, πως δε θα γυρίσω πίσω. Πως όλο το μεθια και η δόξα που ονομαζόταν Τσανς Τουαίην, θα γινόνταν καπνός, όταν θ' άγγιζε το μυαλό μου ένα κομμάτι ζεστό μοιάδι, που θα τύχαινε να βρεθεί στον αέρα την ίδια στιγμή και στον ίδιο τόπο με το κεφάλι μου... Αυτή η σκέψη, δε μ' ενθουσίαζε διοόλο. Φαντάσου μιαν ολόκληρη ζωή άνερα και φιλοδοξίες κι ελπίδες, να σκορπάει μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, να εξαφανίζεται σαν ένα αβιθρινό σφουγγάρι που το σβήνεις απ' τον πίνακα μ' ένα βρεγμένο σφουγγάρι, μόνο και μόνο εξαιτίας μιας μικρής σφαίρας, που δεν προσοιζέταν καν για σένα, αλλά ριχτηκε τυχαία, στον αέρα... Κι έτσι, έσπασα, τα νεύρα μου σπάσανε. Πήρα ιατρική απαλαγή και γύρισα εδώ με πολιτικά... Και τότε κατάλαβα πως είχαν όλα αλλάξει, η πόλη κι οι άνθρωποι της. Ευγενικοί! Ναι, μα όχι εγκάρδιοι. Ούτε τίπολι στις εφημερίδες, μόνο μια μικρή ειδησούλα, δυο αράδες στην πέμπτη, σελίδα, που έλεγε πως ο Τσανς Τουαίην, γιος της κυρίας Έμιλυ Τουαίην, έλαβε τιμητικήν απαλαγήν εκ του Ναυτικού και επέστρεψε οίκαδε προς άναρρωσιν... Τότε η Χέβενλυ έγινε για μένα το πιο σπουδαίο πράγμα στον κόσμο...

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Χέβενλυ λέγεται η κοπέλα;

ΤΣΑΝΣ: Χέβενλυ λέγεται η κοπέλα μου στο Σαιν Κλου.

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Τι αυτην σταματήσαμε εδώ;

ΤΣΑΝΣ: Για τι άλλο, νομίζεις;

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Ά, έτσι... Έχω συνήθισει σ' αυτά. Γιατί όχι; Είναι όμορφη;

ΤΣΑΝΣ, πάει κοντά της και της δίνει μια φωτογραφία: Εγώ τη φωτογράφησα, ολόγυμνη, ένα βράδυ με «φίλας», σε μιαν αφο-

γιαλιά, μισό μίλι από δυ, που σκεπάζεται απ' τη θάλασσα όταν πιάσει η παλίρροια. Είναι βγαλμένη την ώρα που τα νερά ανεβαίνουν κι αρχίζουν να γλείφουν το κορμί της σε να την παθούν, όπως εγώ την παδούσα κι αχοίμα την παθώ και θα την παθώ πάντα, πάντα... (Παίρνει τη φωτογραφία και πηγαίνει μπρος.) Χέβενλυ τη λέγανε. Ήταν δεκαπέντε χρονών τότε...

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Από τόσο μικρή την είχες;

ΤΣΑΝΣ: Δεν ήμουνα παρά δυο χρόνια μεγαλύτερός της... Από τόσο μικροί είχαμε ο ένας τον άλλον.

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Ποιος τη χάρη σας!...

ΤΣΑΝΣ: Πριγκίπισσα, οι άνθρωποι του κόσμου τούτου δε χωρίζονται σε πλούσιους και φτωχούς ή σε καλούς και κακούς, αλλά σε κείνους που δεν τη γνώρισαν, αλλά την αγναντεύουν και σε κείνους που δεν τη γνώρισαν, αλλά την αγναντεύουν από μακριά με ζήλια, άρρωστη ζήλια. Οι θεατές απ' τη μια, οι πρωταγωνιστές απ' την άλλη... Δε μιλάω για τη συνθησμένη ηδονή ή την αγροασμένη, μιλάω για τη μεγάλη ηδονή... Ό,τι κι αν ζήσαμε από τότε, εγώ κι η Χέβενλυ, δε μπορεί να σδησει τις ατέλειωτες άγρυπνες νύχτες, που δίναμε ο ένας στον άλλον τσσην ηδονή, όση λίγοι άνθρωποι μπορούν να θυμηθούν στη ζωή τους...

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Συνέχισε την ιστορία σου.

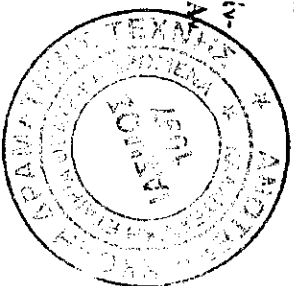
ΤΣΑΝΣ: Κάθε που γύριζα στο Σαιν Κλου, γύριζα για τον έρωτά της...

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Κάτι αναλλοίωτο σ' ένα κόσμο που όλο αλλάζει, ε;

ΤΣΑΝΣ: Ναι. Όποτε από κάθε μου απογοήτευση, κάθε μου αποτυχία, γύριζα σε κείνη σε να πηγαίνα σε νοσοκομείο...

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Έβαλε ψυγρά επιδέματα στις πληγές σου; Γιατί δεν παντρεύτηκες αυτή την αγγελική μικρή νοσοκόμα;

ΤΣΑΝΣ: Δε σου είπα πως η Χέβενλυ είναι κόρη του Μπαρ Φίνλεϋ, του μεγαλύτερου πολιτικού παράγοντα της πολιτείας; Ά-

δε σ' το 'πα, έκανα μια σοβαρή παράλειψη.

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Δε σε «ενέκρινε» ο πατέρας της;

ΤΣΑΝΣ: Πίστευε πως η κόρη του άξιζε κάποιον εκαστό, χίλιες φορές καλύτερον από μένα — τον Τσανς Γουαίτην... Την τέλει ταία φορά που γύρισα εδώ, εκείνη μου τηλεφώνησε από ένα φαρμακείο και μου 'πε να πάμε να κολυμπήσουμε σε κείνη την ακρογιαλιά... θα με συναντούσε, λέει, εκεί. Την περίμενα ώρες κι ώρες, άρχισε να βασίλει ο ήλιος κι η παλίφορα ανέβαινε, όταν άκουσα το «πουρ-πουρ» από μια γενζινάκατο που ζύγωνε. Είχε τον ήλιο πίσω της, μου θάμπανε τα μάτια... Φορούσε ένα ποδύχρωμο μεταξένιο φόρεμα και βεντάλιες από νερό και καταχνιά σχηματίσαν ουράνια τόξα ολόγυρά της... Στεκόταν όρθια στη βάρκα, σα να 'κανε θαλάσσιο σκι, φωνάζοντας μου και κάνοντας κολάους γύρω απ' την ακρογιαλιά, γύρω και γύρω και γύρω!...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Δεν ήρθε στην ακρογιαλιά;

ΤΣΑΝΣ: Όχι. Μόνο έκανε γύρους, φωνάζοντάς μου. Έμμεσα στην θάλασσα, κολύμπησα να τη φτάσω, μα την ώρα που τη ζύγωνε να, γλίστησε μακριά, αφήνοντας πίσω της βροχή ουράνια τόξα, γάθρηκε και ξαναγύρισε, φωνάζοντάς μου πάλι...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Τι φώναζε;

ΤΣΑΝΣ: Φώναζε... «Τσανς, φύγε... Μην ξαναγυρίσεις στο Σαιν Κλου!... Τσανς, είσαι ψεύτης... Σιγάθρηκα τα ψέματά σου! Ο πατέρας μου έχει δικιοί! Είναι χαμένος πια!... Τσανς, μη ξαναπατήσεις στο Σαιν Κλου!» Την τέλει ταία φορά, στον τέλει ταίο κώλο που έκανε, δε φώναζε τίποτα, μόνο ανέμισε το χέρι της για να μ' απομακρύνει και γάθρηκε μακριά...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Αυτό είναι το τέλος της ιστορίας;

ΤΣΑΝΣ: Πριγκίπισσα, το τέλος της ιστορίας βρίσκεται στα χέρια σου. Θες να με βοηθήσει; Θες;

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Θέλω να σε βοηθήσω...

(Ο Τσανς πάει κοντά της και γονατίζει αρχαλαζόντας την.)

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Πιστεύω με, κανένας δε θέλει να πλήγώνει τους άλλους... Δε θέλω να σε πλήγώσω — μπορείς να με πιστέψεις;

ΤΣΑΝΣ: Μπορώ, αν μου το αποδείξεις.

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Πώς;

ΤΣΑΝΣ: Έχω κάτι στο νου μου.

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Ναι; Τι;

ΤΣΑΝΣ: Εντάξει, θα σου πω με δυο λόγια. Μόλις κωδεντεύαω με την κοπέλα μου και της δείξω το συμβόλαιό μου, θα φύγωμε, εσύ κι εγώ. Όχι μακριά — ως τη Νέα Ορλεάνη, μόνο. Αλλά χωρίς να κωδεντεύω πια... θα δώσουμε φαρδιά-πλητριά τα ονόματά μας, Αλέξανδρα ντελ Λάγκω και Τσανς Γουαίτη. Αμέσως οι εφημερίδες θα σου τηλεφωνήσουν και θα δώσεις μια «πρεσ-κόνφερενς»...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Οί!

ΤΣΑΝΣ: Ναι! Θα πεις πως θες να κάνεις έναν κοπιώ διαγωνισμό ταλέντων, για να διαλέξεις ένα ζευγάρι νέους, που θα πρωταγωνιστήσουν σε μια ταινία που ετοιμάζεις για να δείξεις την πίστη σου στα νιάτα, Πριγκίπισσα. Θα οργανώσεις αυτό το διαγωνισμό, θα σχηματίσεις μια ελληνόδοξο Επιτροπή, αλλά την αποφασιστική ψήφο θα την έχεις εσύ!

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Και εσύ, και...;

ΤΣΑΝΣ: Ναι, η Χέβενλιν κι εγώ θα νικήσουμε. Θα την πάρουμε απ' το Σαιν Κλου και θα πάμε μαζί στην Καλιφόρνια.

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Κι εγώ;

ΤΣΑΝΣ: Τι κι εσύ;

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Ξεγνάς π.χ., πως, αν υπάρχει κάτι που δε θέλω, είναι η δημοσιότητα;

ΤΣΑΝΣ: Τι καλύτερον τρόπο μπορείς να ονειρευτείς — για να δείξεις στον κόσμο ότι είσαι ανώτερη από προσωπικά ενδιαφέροντα;

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Ο, να... μα αυτό δεν είναι αλήθεια.

ΤΣΑΝΣ: Μπορείς να υποκριθείς πως είναι αλήθεια.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: σγκώνεται: Αν δε σγκαινομονα την υποκρισία!

ΤΣΑΝΣ: Καταλαδαίνω... φταίνε τα χρόνια. Σκληραίνουν τους ανθρώπους. Τα χρόνια κι ο κόσμος όπου έζησες...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, σκύνοντας απάνω του: Ένας κόσμος που τον ονειρεύεσαι για τον εαυτό σου. Αυτό δεν ονειρεύεσαι; (Τον κοιτάει, έπειτα πηγαίνει στο τηλέφωνο, το σγκώνει.) Δώστε μου τον ταμια, παρακαλώ... Εμπρός, ο ταμιας; Εδώ η Πριγκίπισσα Κοσμονότολι. Σας στέλνω κάτω έναν νέο, να μου εξηγήσετε μερικά τεκ... να... (Κλείνει.)

ΤΣΑΝΣ: Και θα 'θελα να μου δανείσεις την κέντριλάδα σου, για λίγο...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Τι να την κάνεις, Τσανς;

ΤΣΑΝΣ, σγκώνεται και πάει μπρος, τεντώνεται: Είμαι φαντασμένος. Θέλω να με δουν στους δρόμους του Σαιν Κλου, μέσα στο αυτοκίνητό σου. Να κάνω το γύρο όλης της πόλης, κορνάζοντας τα μεγάλα ασπόμενα κιάδον και φορώντας τα θαυμάσια ρούχα που μου αγόρασες... Μπορώ;

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, πάει κοντά του: Τσανς, είσαι ένα χαμένο μικρό αγόρι, που θα 'θελα πραγματικά να το βοηθήσω να βρει τον εαυτό του.

ΤΣΑΝΣ: Όστε... πέρασα επιτυχώς τις εξετάσεις!

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Έλα δω, φίλησέ με, σ' αγαπώ. (Προχωρεί μπρος, κοιτάει το κοινό.) Εγώ το είπα αυτό; Το είπα με τα σωστά μου; (Έπειτα στον Τσανς, ανοίγοντας τα μπράτσα.) Τι παιδί που είσαι!... Έλα δω!...

ΤΣΑΝΣ, σκύνει και γλιστράει κάτω απ' τα μπράτσα της και πάει στην καρδέλα: Τη θέλω αυτή την επιδείξη. Τη μεγάλη κοίφια επιδείξη με την κέντριλάδα σου, γύρω-γύρω στην πόλη. Και μια πασαδόρα, να τους τρίψω τη μούρη, φορώντας τα θαυμάσια ρούχα που μου αγόρασες...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Σου αγόρασα εγώ ρούχα;

ΤΣΑΝΣ, παίρνοντας το σακάκι του απ' την καρδέλα: Τα καλύτερα που υπέρχουν!... Δυστόν, αυτή είναι η συμπωνία μας γι' α-πόψε, να κάνω το γύρο της πόλης με την ανοικτή σου κέντριλάδα, για να με δουν όλοι όσοι νομίζουν πως έσφλησα. Και πέρα μαζί το (μυρτικό ή αληθινό) συμβόλαιό μου, για να το τρίψω στη μούρη εκείων που με λέγανε ξεφλημένο. Δυστόν, έτσι θα τσι!... Αψιο θα πάρεις πίσω το αυτοκίνητό σου και ό,τι θα μείνει απ' τα λειψά σου. Το μόνο που έχει σημασία είναι η αποψινή βραδιά!...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Δε φοβάσαι πως, μόλις βγεις απ' το δωμάτιο, θα τηλέφωνήσω στην αστυνομία;

ΤΣΑΝΣ, πάει κοντά της, ντροπαλά: Δε θα το κάνεις αυτό, Πριγκίπισσα! (Ξαναγυρίζει στην καρδέλα και φοράει το σακάκι του.) Θα βρεις το αμάξι σου στο γκαράζ του ξενοδοχείου και τα κάρτα στη θήκη του αυτοκινήτου.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, πάει κοντά του: Πού θα πας;

ΤΣΑΝΣ: Με το κορίτσι μου ή πουθενά.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Τσανς! Όχι αυτά ήταν περριτά. Δεν είμαι ψεύτρα, κι 'θελα να 'μαι φίλη σου.

ΤΣΑΝΣ: Πέσε και κοιμήσου. Για να καταλάβω πως δεν είσαι κακός άνθρωπος, μόνο που έκανες κακές παρές — παραδειγμάτος χάρη... (Δείχνει τον εαυτό του.)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Είμαι φίλη σου και δεν είμαι ψεύτρα.

(Ο Τσανς γυρίζει και πάει κατά τα σκαλιά.)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Ποτέ θα σε δω;

ΤΣΑΝΣ, στο κεφάλισοκαλο: Δεν ξέρω. Ποτέ, ίσως.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: «Ποτέ» είναι πάρα πολύς καιρός, Τσανς. Θα σε περιμένω. (Τον στέλνει ένα φιλί.)

ΤΣΑΝΣ: Γεια! (Βγαίνει.)

Η Πριγκίπισσα στέκεται και τον κοιτάει καθώς τα φώτα σβήνουν και κλείνει η

ΑΥΛΑΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

ΠΡΩΤΗ ΕΙΚΟΝΑ

Η τσάρτσα του σπιτιού του Μπος Φινλέϋ. Το βασικό σκηνικό είναι το ίδιο, αλλά τα έπιπλα κτλ. της πρώτης πράξης έχουν φύγει. Στην σκηνή δεν υπάρχουν τώρα παρά δυο καλαμένιες καρτέλες κι ένα μικρό τραπέζι στην περιοχή της τσάρτσας — δηλ. στο χώρο που ετιανε το χρεβάτι της Πρώτης Πράξης. Μπος απ' αυτήν, ένας μικρός πάγκος δεξιά. Στο χώρο που οδηγούσε απ' το χρεβάτι στην γαλαρία, έχουν προστεθεί μερικά σκαλιά. Τα αριστερά σκαλιά (από το πάτωμα προς τη γαλαρία) έχουν φύγει. Η κουρτίνα είναι ανοιχτή και πάνω στο φόντο, που δείχνει τώρα θάλασσα και ορανό, «προβάλλεται» η πύλη του σπιτιού του Φινλέϋ και μια μεγάλη υβρία με φυτά. Το σπίτι είναι δεξιά απ' το φόντο.

Η είσοδος απομεσήμερο της ίδιας μέρας με την πρώτη πράξη. Ο Μπος Φινλέϋ στέκεται στο κέντρο και προς το βάθος, ο Τζωρτζ Σκάντερ στη γαλαρία δεξιά.

ΜΠΟΣ: Ο Τσανς Γουαίην είχε την κόρη μου απ' όταν ήταν 15 χρονών.
ΣΚΑΝΤΕΡ: Τόσο μικρή;

ΜΠΟΣ: 15 χρονών... Πού το έβρω;... Από μερικές φωτογραφίες που τη δείχνουν γυμνή στην ακρογιαλιά...

ΣΚΑΝΤΕΡ: Ο Τσανς Γουαίην τις έβγαλε;

ΜΠΟΣ: Το κορίτσάκι μου ήταν 15 χρονών, παιδί ακόμα, όταν...
(Φωνάζει προς τα μέσα.) Τσαρλς!...

(Ο Τσαρλς μπαίνει.)

ΜΠΟΣ: Πες στη δεσποινίδα Χέβενλντ να 'ρθει εδώ... (Στον Σκάντερ.) Ο Τσανς Γουαίην; Αν' πως άλλος; Τις είδα. Τις είχε δώσει σ' ένα φωτογράφο να τις εμφανίσει, κι αυτός τύπωσε περισσότερες κόπιες απ' όσες παράγγειλε ο Τσανς Γουαίην και τις κυκλοφόρησε δεξιά κι αριστερά. Τις είδα. Τότε μήνυσα, για πρώτη φορά, σ' αυτό το κάθαρμα να ξεκομτιστεί απ' το Σαιν Κλου. Μα αυτός ξαναγύρισε. Και να έβρεις...

ΣΚΑΝΤΕΡ, πάζει κοντά του: Μπος, μου επιτρέπετε μια συμβουλή; Αναδάστε την αποκρινή συγκέντρωσή — θέλω να πω, μην παρουνισατείτε εσείς και ξεκουραστείτε απόψε. Πηγαίνετε στο κάρτερο σας, εσείς και η Χέβενλντ, και κάνετε ένα τσιγάκι...
ΜΠΟΣ: Δε θ' αρχίσω τώρα να κανακίσω τον εαυτό μου. Ω, έρω, έρω, θα μου 'ρθει χαμιά συμπόρηση και θα πιάω σαν το σαλι στ' αμπέλι. Μπορεί. Αλλά όχι επειδή ο Τσανς Γουαίην είχε το αριστέυτο θάσος να ξαναγυρίσει στο Σαιν Κλου! (Φωνάζει προς τα μέσα.) Τομ!...

ΤΟΜ, απ' έξω: Ορίστε, πατέρα.

ΜΠΟΣ: Δεν έφυγε ακόμα απ' το ξενοδοχείο;

(Μπαίνει ο Τομ.)

ΤΟΜ: Ο Χάτσερ λέει πως τηλεφώνησε στο δωμάτιό τους, και πως απάντησε ο Τσανς Γουαίην. Και ο Χάτσερ λέει...

ΜΠΟΣ: «Ο Χάτσερ λέει, ο Χάτσερ λέει!...» Ποιος είναι αυτός ο Χάτσερ;

ΤΟΜ: Ο Νταν Χάτσερ.

ΜΠΟΣ: Αυτάμια για την βαθύτατη αμάθειά μου, αλλά το όνομα

Νταν Χάτσερ δε μου λέει τίποτα.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Είναι ο υποδιευθυντής του «Ξενοδοχείου των Βασιλικών Φουβίκων» — αυτός με ειδοποίησε σήμερα το πρωί πως γύρισε ο Τουαίην.

ΜΠΟΣ: Αυτός ο Χάτσερ ξέρει να κρατάει κλειστό το στόμα του ή είναι κανέναν φαβλάτράς και θα το κάνει τομπάνο;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Νομίζω πως του έδωσα να καταλάβει πολύ καλά, ότι πρέπει να χειριστούμε το ζήτημα με εξαιρετική διακριτικότητα.

ΜΠΟΣ: «Με εξαιρετική διακριτικότητα!...» — όπως χειριστήκαμε εσύ την εγχείρηση της κόρης μου — τόσο διακριτικά, ώστε, όποτε βγάλω λόγο, μου πετάνε ένα σωρό βρώμικες ερωτήσεις.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Έκανα τ' αδύνατα δυνατά για να κρατήσω μυστική αυτή την εγχείρηση.

TOM, πάζει κοντά στον Σκάντερ και τον χτυπάει φιλικά στην πλάτη: Όταν είναι στενοχωρημένος ο μπαμπάς, τσεκωφών όποιον βρεθεί μπροστά του.

ΜΠΟΣ: Το μόνο που θέλω, είναι να μάθω: έφυγε ο Τουαίην;

TOM: Ο Χάτσερ λέει πως ο Τουαίην του είπε πως αυτή η γριά σταρ που αγρίωσε...

ΣΚΑΝΤΕΡ: Η Αλεξάντρα Ντελ Αόγκο...

TOM: ...είναι άρρωστη και δε μπορεί να ταξιδεύει.

ΜΠΟΣ: Εντάξει — είσαι γιατρός, πήγαινε την σ' ένα νοσοκομείο. Στείλε ένα φορείο και μάζεψέ την απ' το ξενοδοχείο.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Χωρίς την συγκατάθεσή της;

ΜΠΟΣ: Πες πως έχει κάποια κολλητική αρρώστια, τύφο ή βουβωνική πανούκλα... Σίγουρ την έσω και βιάσε το ξενοδοχείο και παντρίνα. Έτσι, θα μπορούεις να τους χωρίσεις. Μπορούμε να ξεκολλήσουμε τον Τουαίην απ' το Σαιν Κλου, μόλις αυτή η κυρία Ντελ Αόγκο ξεκολλήσει απ' τον Τουαίην.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Δεν νομίζω πως είναι αυτός ο καλύτερος τρόπος για να...

ΜΠΟΣ: Τότε βρες εσύ έναν καλύτερο!... Η κόρη μου δεν είναι πόρνη, αλλά της έκαναν μια εγχείρηση που μόνο σε πόρνες ταιριάζει, ύστερ' απ' την τελευταία φορά που πήγε μαζί του... Δε θέλω να μείνει απόψε αυτός ο σκύλος στο Σαιν Κλου... Τομ!

TOM: Να, πατέρα.

ΜΠΟΣ: Θέλω αίμιο να 'χει φύγει — το «αίμιο» αρχίζει τα μεάνυχτα.

TOM: Είρω τι πρέπει να κάνω, πατέρα. Μπορώ να πάρω το κόττερο;...

ΜΠΟΣ: Πάζει στο βάζο προς τη γαλαρία: Μη με πωτάς, μη μου λες τίποτα.

TOM: Μπορώ να πάρω το...;

ΜΠΟΣ: στη γαλαρία: Δε θέλω να έρω τίποτα. Κάνε ό,τι πρέπει, χωρίς να πωτάς... Ίού είναι η αδελφή σου;

(Ο Παρκς παρουσιάζεται στο βάζο της γαλαρίας και δείχνει στον Μπος τη Χέβενλυ που είναι έπαλωμένη στην απορρογιαλιά. Έκνετα γράννει.)

TOM: Είναι έπαλωμένη στην απορρογιαλιά, σαν άηχο πτώμα που το έβρασε η θάλασσα...

ΜΠΟΣ: φωνάζει προς το βάζο: Χέβενλυ!...

TOM: Τώραρτ, θέλω να 'ρθεις μαζί μου απόψε στο κόττερο...

ΜΠΟΣ: φωνάζει: Χέβενλυ!...

ΣΚΑΝΤΕΡ: Είρω τι θες να πεις, Τομ, αλλά δε μπορώ ν' ανακατερω σ' αυτό... Δεν επιτρέπεται ούτε να το έρω...

ΜΠΟΣ: ξαναφωνάζει: Χέβενλυ!...

TOM: Εντάξει, μην ανακατερευτείς! Πτάχει ένας πολύ καλός γιατρός που του πήραν την άδεια επειδή βοήθησε μια κοπέλα να βγει από μια δύσκολη περίπτωση — κι αυτός δε θα κάτσει να ψευδίσει τα πράγματα όπως εσύ, άμα είναι να κάνει κάτι τόσο δίκαιο και σωστό.

ΣΚΑΝΤΕΡ: Δε συζητώ αν είναι σωστό και δίκαιο — αυτό δε χω-
πάει συζήτηση...

ΤΟΜ: Ναι, δε χωπάει κι εμένα συζήτηση...

ΣΚΑΝΤΕΡ: Αλλά είμαι γιατρός, με καλή φήμη, δεν έχασα την
κλινική μου εργώ. Είμαι επιμελητής στο μεγάλο νοσοκομείο που
ίδουσε το πατέρα σου...

ΤΟΜ: Σου είπα: μην ανακατευτείς!...

ΣΚΑΝΤΕΡ: Μάλιστα, κύριε, δε θ' ανακατευτώ...

(Ο Μπος αρχίζει να δίνει.)

ΣΚΑΝΤΕΡ: Δε μπορώ, ούτε εγώ, ούτε ο πατέρας σου... (Πάει
προς τη γαλαρία και γράφει μια συνταγή.)

ΜΠΟΣ: Χέβενλντ! Έλα πάνω, γλυκιά μου. (Στον Σκάντερ.) Τι
γράφεις εκεί;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Μια συνταγή για το βήχα σας...

ΜΠΟΣ: Σκιά' την, πέτα την! Όλα μου τα χρόνια έδωγα κι έφου-
να, και δε θα πάγω ώπου να πεθάνω!...

(Ακούγεται χορνόοργιο αυτοκινητού.)

ΤΟΜ, πηδάει στη γαλαρία: Πατέρα! Ο Τσανς Γουαίην! Περνάει
απ' έξω!...

ΜΠΟΣ: Τομή!...

ΤΟΜ, σταματάει: Τρελάθηκε ολόκληρα;

ΣΚΑΝΤΕΡ: Ένα σωρό δικαστήρια δε μπόρεσαν να ξεκαθαρίσουν
αν ένας έμφυλος εγκληματίας είναι τρελός ή λογικός...

ΜΠΟΣ: Ρώτησε το Ανώτατο Δικαστήριο και θα σου απαντήσει.

Θα σου πει πως ένας καλοφτιαγμένος νεαρός, έμφυλος εγκλη-
ματίας σαν τον Τσανς Γουαίην είναι, πνευματικά και ρηϊκά,
ίσως κι όμοιος με κάθε άλλον λευκό πολίτη αυτής της χώρας.

ΤΟΜ, πηδάει κάτω απ' τη γαλαρία: Σταμάτησε μπρος στην πόρ-
τα του χήπου!

ΜΠΟΣ: Μη σαλεύεις, μη σαλεύεις, Τομή!...

ΤΟΜ, σταματώντας: Δε τολέω, πατέρα.

(Απ' έξω ακούγεται η φωνή του Τσανς.)

ΤΣΑΝΣ, απ' έξω: Θεία Νόννι! Ε, θεία Νόννι!...

ΜΠΟΣ: Τι φωνάζει;

ΤΟΜ: Φωνάζει τη θεία Νόννι.

ΜΠΟΣ: Πού είναι η...;

ΤΟΜ: Έρχεται κατά δω, τρέχοντας σα λαγωνικό!...

ΜΠΟΣ: Είναι κι αυτός μαζί της;

ΤΟΜ: Όχι. Έφυγε...

(Από μπρος μπαίνει ο θεία Νόννι. Κάνει ένα νόημα χαιρετι-
σμού στον Σκάντερ και πάει προς το σπίτι, ψάχνοντας μέσα
στην τσάντα της να βρει τα κλειδιά της.)

ΜΠΟΣ: Τι ψάχνεις, Νόννι;

ΝΟΝΝΙ, σταματάει μεμιάς: Ω, δε σε είδα, Τομ. Τύπερα το κλει-
δί μου.

ΜΠΟΣ: Η πόρτα είναι ανοιχτή, Νόννι, ορθάνοιχτη, όπως οι πόρ-
τες της εκκλησίας.

ΝΟΝΝΙ, γελάει: Ω, χα, χα!...

ΜΠΟΣ: Γιατί δεν αποκοίθησες σε κείνον τον ομορφονί με την
κάντηλακι, που σου φώναζε;

ΝΟΝΝΙ: Ω! Έδωγα πως δεν τον είδατε. (Παίρνει βαθιά ανάσα.)
Είναι ο Τσανς Γουαίην, Τομ. Τύπισε στο Σαιν Κλου, μένει
στο...

ΜΠΟΣ: Γιατί τότε σνομπάρεις έτσι; Εσύ, που τόσα χρόνια, του
δείδες τόσο αφοσίωση;

ΝΟΝΝΙ: Πήγα στο ξενοδοχείο να τον ειδοποιήσω να φύγει, αλ-
λά...

ΜΠΟΣ: Είχε βγει έξω και κοκορευόταν μέσα στην άμπρη κάρτιν-
λαχ με τα μεγάλα αστράμια κλάξον...

ΝΟΝΝΙ: Του άφτρασα ένα σημείωμα, και...

ΤΟΜ: Τι έλεγεσ στο σημείωμα, θεία Νόννι; «Με την αγάπη και
τη λατρεία μου;»

NONNI: Όχι. Μόνο «Φύγε αμέσως απ' το Σαιν Κλου, Τσανς».

TOM: Και βέβαια που θα φύγει, αλλά όχι μ' αυτή την αεροδυναμική χάντινλαχι!

NONNI, στον Tom: Τομ!... Ελατίσω πως... δε θες να πεις ότι θα μεταχειριστείτε... βία... (Πυβίζει στον Μπος.) ...δεν είν' έτσι, Τομ, Η βία δεν λύνει τα ζήτηματα... Ποτέ δε λύνει τα ζήτηματα των νέων... (Πιάει στον Tom, που πηδάει πάνω στην γαλαρία. Ο Σκάντερ πιάει μπρος, για ν' αποφύγει την ανάγκη στη της Νόννι.) Αν αφήσετε σε μένα το ζήτημα... (Ξαναπιάει στον Μπος.) ...Θα τον κάνω να φύγει απ' τον Σαιν Κλου!... Μπορώ, θα δείτε, σας τ' ορκίζομαι... Η Χέβενλυ δεν ξέρει πως ο Τσανς ξαναγύρισε στο Σαιν Κλου... Τομ, ξέρεις, η Χέβενλυ λείπει πως δεν ήταν ο Τσανς εκείνος που... Λέει πως δεν ήταν ο Τσανς...

ΜΙΟΣ: Είσαι φτυστή η μακαρίτισσα η αδερφή σου, Νόννι, μωρότσιττι σαν την μακαρίτισσα τη γυναίκα μου. Δε μπορείς να καταλάβεις ένα ψείρα, ακόμα κι αν πέσεις πάνω σου, καταμερίς του όρθιου, μέρα-μεσημέρι... Και τώρα, πήγαινε κάτω και πες στη Χέβενλυ πως θέλω να τη δω...

NONNI: Τομ, δεν είναι σε θέση να...

ΜΙΟΣ: Νόννι, υπάρχουν ένα σωρό πράγματα που πρέπει να μας εισηγήσεις.

NONNI: Εγώ!

ΜΙΟΣ: Ναι, εσύ, Νόννι. Εσύ έκανες πλάτες στον Τσανς Ρουαίην, εσύ του δώσες θάρρος, εσύ τον βοήθησες, τον παρακίνησες να ξεπλανέψει τη Χέβενλυ...

(Η Νόννι πιάει στη γαλαρία.)

ΜΙΟΣ: Πήγαινε φίρ' την! Ναι, υπάρχουν πολλά που πρέπει να μας εξηγήσεις. Πάρα-πάρα πολλά!

NONNI, στη γαλαρία: Θυμάμαι τότε που ο Τσανς ήταν το πιο χαλό, το πιο όμορφο, το πιο γλυκό αγόρι του Σαιν Κλου — και θα 'μενε πάντα έτσι, αν εσύ... αν εσύ...

ΜΠΟΣ: Πήγαντε, φέρ' την! Πήγαντε!...

ΝΟΝΝΙ, φωνάζει προς τα έξω: Χέβενλνι! Χέβενλνι!... (Βγαίνει.)

ΜΠΟΣ: Είναι περίεργο, πάρα πολύ περίεργο, αλλά κάθε άνθρωπος που ανεβαίνει ηντά, που αποχτά τιμές κι αξιώματα, γίνεται παύγιο εκείνων που περιμαζεύει στίρι του. Του μαζεύει χάρω απ' τη στέγη του, κι εκείνοι του γροχεμίζουν τη στέγη στο κεφάλι! (Αρχίζει να δηχει.)

ΤΟΜ: Το λες και για μέναν αυτό, πατέρα;

ΜΠΟΣ: Αν σου ταφιιάζει το παπούτσι, φόρεσέ το!

ΤΟΜ: Λες πως μου ταφιιάζει;

ΜΠΟΣ: Αν σε στευσει, τράβα το λίγο απ' το πλάι, και θα σου 'ρθει γάντι!

ΤΟΜ: Πατέρα, είσαι δίκως.

ΜΠΟΣ: Λες;

ΤΟΜ: Έναν ολόκληρο χρόνο τώρα, δεν χάνω άλλο παρά να οργανώσω τις «Νεανιακές Λέσχες προς τιμήν του Τομ Φίνλεϋν».

ΜΠΟΣ: Και να δινεις τροφή στις εφημερίδες...

ΤΟΜ: Πατέρα, είσαι!...

ΜΠΟΣ: ...Πότε επειδή έτρεχες με τ' αυτοκίνητο στρωπί στο μεθύσι, πότε επειδή σκάφωνες ξεστρώτα πάστω — όπως εκείνο στο «Καπίτολ», που μου κόστισε 5.000 δολάρια για να κλείσω τα σφάλματα των δημοσιογράφων!

ΤΟΜ: Πατέρα, είσαι πολύ δίκως με!...

ΜΠΟΣ: Και το ξέρουν ακόμα και τα μικρά παιδιά πως, για να τελειώσεις το σχολείο, σε σούφτανε όπως ένα φορτωμένο μουλάρι για ν' ανεθεί τον ανήφορο: σε διαύκανε απ' το Κολλέγιο, επειδή οι βαθμοί σου θα υρποτιάζαν ακόμα κι έναν ηλίθιο από τρη!...

ΤΟΜ: Με ξαναπήσαν πίσω, στο Κολλέγιο.

ΜΠΟΣ: Επειδή τους το γύρεψα εγώ! Με πλάστεις εφέτασεις, με θέματα που σου τα είχαν δώσει από πριν, με απαντήσεις που τις έκαψδες στις τσέπες σου. Κι όσο για τις παρέες σου... Αυ-

τές οι λέσχεις «Τομ Φίνλεϋ» δεν είναι παρά συμμορίες ανηλίκων εγκληματιών, που φοράνε κοντάφοδες με τ' όνομά μου και τη φωτογραφία μου!...

TOM: Οι πατέρες μου, ε; Και τι έχεις να πεις για τις δικές σου πατέρες; Τι έχεις να πεις για τη Μις Λούσυ;

ΜΠΟΣ: Ποια είναι η Μις Λούσυ;

TOM, γελώντας: Ποια είναι; Μπας και δεν την ξέρεις, τώρα; Δεν ξέρεις αυτό το βουμβόηλο που 'χεις σπιτώσει σ' ένα παγκικό διαμέρισμα του «Ξενοδοχείου των Βασιλικών Φονικών»;

ΜΠΟΣ: Τι παραμύθια είν' αυτά;

TOM: Αυτήν, που γράφει περίπατο καβάλα, με ολόκληρη συνοδεία από μοτοσυκλètes, λές κι είναι η Βασίλισσα του Σαβά, και πάει στη Νέα Ορλεάνη για να ξεκοκαλίσει τα λεφτά που 'χεις βάλει στ' όνομά της στην Τράπεζα. Και σα να μην φτάνει αυτό, σε χοροιδείει κι από πάνω. Λέει πως έσβλησες πια, δεν κάνεις για εραστής.

ΜΠΟΣ: Ύψατα! Ποιος λέει πως η Λούσυ είχε τέτοιο πράγμα;

TOM: Τό 'γραψε η ίδια με το ρούζ των χελιδιών της στον καθέφτη της τουζλέτας του Ξενοδοχείου.

ΜΠΟΣ: Έγραψε; Τι;

TOM: Θα σ' το πω επί λέξει: «Ο Μπος Φίνλεϋ», έγραψε, «είναι πολύ γέρος πια και δεν έχει δύναμη για μέλη».

(Παύση. Πατέρας και γιος κοιτούνται κοιτανασαίνοντας. Ο Σκάντερ έχει αποτραβηχτεί διακριτικά σε μια γωνιά.)

ΜΠΟΣ: Δεν πιστεύω ούτε λέξη απ' αυτά τα παραμύθια.

TOM: Μην πιστεύεις.

ΜΠΟΣ: Οπωσδήποτε, θα πωτήσω να μάθω.

TOM: Πώτησα εγώ, κιόλας... Πατέρα, γιατί δεν την στέλνεις στο διάβολο αυτή τη γυναικιά;

ΜΠΟΣ, γυρίζει αλλού, πληγωμένος: Κοίτα τη δουλειά σου και μη φτράχνεις εκεί που δε σε σπέρνουν! Ένας άνθρωπος που 'χει

μιαν αποστολή στη ζωή, μιαν αποστολή ιερή γι' αυτόν... και που ανεβαίνει στα ψηλότερα αβύσσια, να τα καταπατιέται έτσι, μπροστά σ' όλον τον κόσμο, απ' το ίδιο του το σπάγγυο...

(Η Χέβελνυ έχει μπει απ' το βέθος της γαλαρίας.)

ΜΠΟΣ: Α! νάτην! Νάτην η κορούλα μου!... (Πάει στη γαλαρία, σταματάει τη Χέβελνυ.) Μείν' εδώ, γουστ' μου! (Στους άλλους.) Αφήστε μας μόνους...

(Ο Τομ κι ο Σκάντερ θγαίνουν.)

ΜΠΟΣ: Και τώρα, μπορώ μου, έλα δω. Θέλω να κουβεντιάσουμε οι δυο μας.

ΧΕΒΕΝΛΥ: Μπαμπά, δε μπορώ να κουβεντιάσω τώρα...

ΜΠΟΣ: Είν' ανάγκη.

ΧΕΒΕΝΛΥ: Δε μπορώ, δε μπορώ...

ΜΠΟΣ: Πολύ καλά. Μη μιλάς εσύ. Άκου μόνο...

(Μπαίνει ο Τσαρλς κρατώντας το μπαστούνι και το σακάκι του σπάνν του Φίνλεϋ κι ένα δείμα.)

ΤΣΑΡΛΣ: Πέντε η ώρα, κύριε...

ΜΠΟΣ: Ε,... Α, ευχαριστώ.

(Ο Τσαρλς πάει στο τραπέζι της τσάρας και ταχτοποιεί τα πράγματα.)

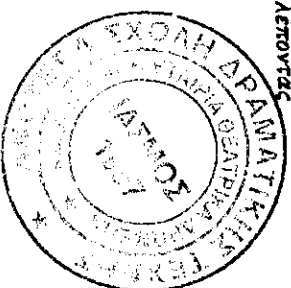
ΜΠΟΣ, στη Χέβελνυ: Είναι πάντα πολύ όμορφη.

ΧΕΒΕΝΛΥ: Ναι, μπαμπά;

ΜΠΟΣ: Και βέβαια! Βλέποντάς σε, κανένας δε θα μπορούσε να φανταστεί πως...

ΧΕΒΕΝΛΥ, γελάει: Φαίνεται πως η ταρίχευσή μου πέτυχε θουμάσια!...

ΜΠΟΣ: Πάψε να μιλάς έτσι, σε παρακαλώ! Έρεετα, βλέποντάς τον Τσαρλς.) Πήγαινε μέσα εσύ!... (Χτυπάει το τηλέφωνο.)

ΤΣΑΡΔΑΣ: Μάλιστα, χίριε, γέβαλ μόνο...

ΜΙΟΣ: Ηήγαυε μετά!

(Ο Τσαρλς θυαίνει.)

ΜΙΟΣ: Αν ζήτανε εμένα στο τηλέφωνο, δεν είμαι εδού παρά μόνο για τον Κυδερήτη της Ηολατρείας και για τον Πρόδρομο του Ε-πιμελητηρίου.

ΤΣΑΡΔΑΣ, απ' έξω: Ζητάνε πάλι τη δεσποινίδα Χέβενλυ.

ΜΙΟΣ, φωνάζει: Πεε πως δεν είν' εδού.

ΤΣΑΡΔΑΣ, απ' έξω: Αυτάμαι πολύ, αλλά δεν είν' εδού.

ΜΙΟΣ, στη Χέβενλυ: Χρυσή μου, λες και χάνεις μερικά πράγμα-τα μπροστά σε τρίτους, ξεχνώντας πως οι άνθρωποι έχουν αυ-τιά για ν' ακούνε και γ' λώσσα για να ξαναλένε αυτά που άκουσαν. Κι έτσι γίνεσαι επιφυλακία.

ΧΕΒΕΝΛΥ: Τι γίνομαι, μπαμπά;

ΜΙΟΣ: Επιφυλακία, επιφυλακία, θέμα για συζήτηση, για σκέν-δαλο — κι αυτό μπορεί να δάθει την αποστολή σου...

ΧΕΒΕΝΛΥ: Ω, σε παρακαλώ, μην ξαναρχίσεις τα λογύβρια σου για τη φωνή του Θεού... Πατέρα, κάποια στιγμή μπορούσε να με σώσεις, αν μ' άφηνες να παντρευτώ ένα παλλακίτσι που ή-ταν ακόμα νέο και τίμιο κι αγνό, αλλά εσύ τον πέταξες έξω, τον έδιωξες απ' το Σαιν Κλου. Κι όταν ξαναρχίσεις, με πήρες εμένα απ' το Σαιν Κλου, κι έκανες τ' αδύνατα δυνατά για να με παντρεύεις μ' έναν πηνυγνήρη παραλή, που θα σου χρησι-μεύε για...

ΜΙΟΣ: Ω, χρυσή μου!...

ΧΕΒΕΝΛΥ: ...κι έπειτα μ' άλλον, κι άλλον, κι άλλον, που όλοι θα σου χρησιμοποιούν για κατί... Είχα φύγει εγώ, κι έτσι έφυγε κι ο Τσας... Προσπάθησε να γίνει κι εκείνος «σπουδαίος και τρανός», σαν κι αυτούς που γέβαλες να βάλεις εσύ στο χέρι, χρησιμοποιώντας με για δόλωμα... Έφυγε. Προσπάθησε. Οι «καθωσπρέπει» πόρτες δεν του ανοίξαν, κι έτσι αυτός πύγε «καθωσπρέπει» πόρτες, και... Πατέρα, εσύ παντρεύτηκες από ε-στις άπρετες πόρτες, και... Πατέρα, εσύ παντρεύτηκες από ε-

ρτυα — γιατί δε μ' άφησες να χάνω κι εγώ το ίδιο, τότε που ήμωνα ακόμα ζωντανή, μέσα μου, κι εκείνος ήταν ακόμα χαλός και τίμιος;

ΜΙΟΣ: Με χατηγορείς τώρα πως;...

ΧΕΒΕΝΛΥ, φωνάζει: Ναι, σε χατηγορώ, σε χατηγορώ! Πα-νρεύτηκες από έρωτα, αλλά εμένα δε μ' άφησες... και μ' άνο που πήρες τη μαμά από έρωτα, της κομμάρτισσας την καρδιά... Η Μις Λούσυ ήταν ερωμένη σου...

ΜΙΟΣ: Ποια είναι η Μις Λούσυ;

ΧΕΒΕΝΛΥ: Ω, πατέρα, ήταν ερωμένη σου πολύ πριν πεθάνει η μαμά. Και η μαμά δεν ήταν παρά μια δούρινα για σενα...

Μπορώ να φύγω τώρα, πατέρα; Μπορώ να φύγω;

ΜΙΟΣ: Όχι, όχι πριν τελειώσω μαζί σου! Πώς μπορείς το μω-ρό μου να πει τέτοιο τρομερό πράγμα για μένα; (Την παίρνει στην αγκαλιά του.) Άντρο, άντρο το πωλί, θα σε στείλω στην πόλη με συνοδεία από μορσοκλάτες. Θα πας χατευθείαν στη «Maison Blanche», κι όταν φτάσεις στο μαγαζί, θέλω να ζη-τήσεις αμέσως τον κ. Χάρβεϋ, και να του πεις να σου ανοίξει αρειόποιστη πίστωση. Έπειτα, θα διαλέξεις ό,τι σου χάνει χέφι, σα να σροίμαζες την προίκα σου για να παντρευτείς τον Πρίγκιπα του Μονακό. Θα πάρεις απ' όλα, απ' όλα, γουνες και φορέματα και παπούτσια με τη νεουλίνα... Και θέλω ν' α-γοράσεις κι ένα ωραίο κόσμημα, ένα πολύ ωραίο κόσμημα, μω-ρό μου. Πεε του Χάρβεϋ να μου τηλεφωνήσει για να του έτρ-ήσω. Ή, καλύτερα, να σε βοηθήσει η Μις Λούσυ τι να δια-λέξεις. Είναι μάνα σ' αυτά... Στάσου, πού είχα αγοράσει ε-κείνη την καρφίτσα που χάρισα στη μαμά σου; Τη θυμάσαι; Ήταν το τελέφωμά μου ώπρο πριν πεθάνει... Ήξερα πως θα πεθάνει όταν την αγοράζα, κι όμως την πλήρωσα δεκαπέντε χιλιάδες δολάρια, μόνο και μόνο για να πιστέψει πως θα γίνει χαλά... Όταν την καρφίτσωσα πάνω στο νυχτικό της, άρχισε να κλάει η καρμηνούλα: «Για τ' όνομα του Θεού, Μιός, μου

είπε, «τι να το κάνει μια ετοιμοθάνατη ένα τόσο μεγάλο διαμάντι;» «Χρυσή μου», της λέω, «χοίταξε την τιμή στο κορτί. Τι γράφει; Βλέπεις αυτά τα πέντε νοήματα, εκείνο το 1 και το 5 και τα τρία μηδενικά; Λοιπόν, χρυσή μου, μη λές κορταμάρες», της λέω. «Αν ήσουν ετοιμοθάνατη, αν υπήρχε κι ο παρρημιχός φόδος να πεθάνεις, θα 'δινα 15.000 δολάρια για να χαρλώσω μια διαμάντενια καρφίτσα πάνω σ' ένα σάβανο; Σάβανο...». Κι η καρμενούλα η γριούλα έβγαλε τα γέλια! Κι έβγαλε κάρφισε στο καρβάτι, πεταχτή σαν πουλάκι, με την καρφίτσα στο στήθος, και δειχόταν ερισκέμεις όλη μέρα και γελούσε και τριβόζε μαζί τους, με την καρφίτσα στο νυχτικό της. Και πέρασε ίδια νύχτα πέρασε, έπαθε εσωτερική αιμορραγία και πέθανε πριν απ' τα μεσάνυχτα, με τη διαμάντενια καρφίτσα στο στήθος της. Κι ως την τελευταία στιγμή, πίστευε πως εκείνα τα διαμάντια ήταν αποδείξη πως δε θα πεθάνει... (Πάει στην παράσα, γράζει τη ρόμπτα του και φράζει το σημάκι.)

ΧΕΒΕΝΑΥ: Τα έβαλες μαζί της;

ΜΙΟΣ: Τα έβαλα μαζί της; Τα διαμάντια; Όχι, διάβολε! Τα γύρισα πίσω στο χυροχοείο την άλλη το πρωί.

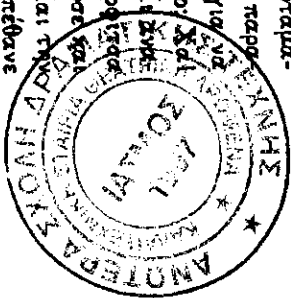
ΧΕΒΕΝΑΥ: Τότε λοιπόν, δε σου κόστισαν 15.000 δολάρια...

ΜΙΟΣ: Που να πάρει, θάρεις πως μ' ένοιωσε τι θα μου κόστιζαν; Δεν είμαι ανθρωπάκι εγώ... Δε θα ήθουνε τ' αυτί μου, ακόμα κι αν μου κόστιζαν ένα εκατομμύριο... φτάνει να το 'χα... Θ' άξιζε να περάξω τόσα λεφτά, μόνο και μόνο για να δω εκείνο το μικρό χαμόγελο στα χείλιλα της μαμάς σου τη μέρα που πέθανε...

ΧΕΒΕΝΑΥ: Αυτό, φαντάζομαι, δείχνει ολοκάθαρα πως έγεις πολύ μεγάλη καρδιά.

ΜΙΟΣ: Είτε κανένας όχι; Είπε; Ποιος; (Γελάει.)

(Η Χέβενου αρχίζει να γελάει κι αυτή, έπειτα σφραγίζει υστερικά. Πηγαινέι κατά το σπίτι.)

ΜΙΟΣ, πετάει το μπαρτονί του και την απάξει απ' το μπράτσο: Μια στιγμή, μικρή μου. Πάξε!... Πάξε!... Άκουσέ με. Θα σου πω κάτι. Την περασμένη βδομάδα, στη Νέα Βηθεβιά, την ώρα που έγραφα λόγο για τους κινδύνους που απειλούν την αγρότητα των λευκών γυναικών του Νότου, κάποιος απ' το πλήθος μου φώναξε: «Ε, Μπρε Φίνλεϋ, τι έγεις να μας πεις για την κόρη σου; Και για κείνη την επέμβαση που της κάνανε στο Νοσοκομείο Φίνλεϋ του Σαιν Κλου; Γιατί γύθησε στα μαύρα η κόρη σου; Πενθεί τη σκληροχειρίτριά της;». Ο ίδιος άνθρωπος μου 'κανε την ίδια ερώτηση όταν μίλησα στο «Κολιλέουμ» στην πρωτεύουσα.

ΧΕΒΕΝΑΥ: Και τι του αποκαθήκηες εσύ;

ΜΙΟΣ: Τον βγάλανε σηκωτον απ' την αίθουσα και τότε κυγυρίσανε» όπως του άξιζε. (Παίρνει το μπαρτονί του.)

ΧΕΒΕΝΑΥ: Πατέρα, σ' έχει χωρήσει η ψευδαισθηση της δύναμης.

ΜΙΟΣ: Είμαι δυνατός, κι αυτό δεν είναι ψευδαισθηση.

ΧΕΒΕΝΑΥ: Πατέρα, λυπάμαι που η εργειρήσή μου σ' έφερε σε δυσάρεστη θέση, αλλά — μπορείς να το φανταστείς; — εγώ ένιωσα πολύ πιο δυσάρεστα, όταν κατάλαβα πως το υστερί του Σκάντερ έκοψε απ' το σώμα μου τα νιάτα μου και μ' έκανε μια γριά άκληρη γυναίκα — ξερή, παγερή, άδεια σα γριά. Αλλά μη σε νοιάζει πια, δε θα σε στενοχωρήσω άλλο. Πήρα την απόφασή μου. Αν με δextrόν, αν μ' αφήσουν, θα μπω σε μοναστήρι. (Πάει προς τα σκαλιά της παράσας.)

ΜΙΟΣ, φωνάζει: Δεν έχει να μπεις σε κανένα μοναστήρι!... Η πολιτεία μας είναι Διαμαρτυρούμενη κι αν η κόρη μου γνωσαν καθολική καλόγρια, αυτό θα ήταν η πολιτική καταστροφή μου... Ω, έβρω, έβγινε καθολική σαν τη μητέρα σου, επειδή, μέσα σου ηθέλες πάντα να με αφήφάς... Όμως άκουσέ με: απόψε θα βγάλω λόγο για τη «Νεολαία Τομ Φίνλεϋ» στη μεγάλη αίθουσα του «Συνεδρείου των Βασιλικών Φοινικών». Ο

λόγος μου θα μεταδοθεί απ' την τηλεόραση κι εσύ, μικρή μου, θα μπεις μαζί μου στην αίθουσα, κρατώντας με απ' το μπράτσο. Θα φορέεις χάρταππο, άπτιλδο, παρβενικό φόρεμα, με την κομμάρα της Νεολαίας κι ένα μπουκέτο κάρνα στο στήθος σου. Θα σταθείς πάνω στην εξέδρα μαζί μου, εσύ απ' τη μια μεριά κι ο Τομ απ' την άλλη, για να βουλώσεις τα στόματα των κοουτομπόληδων. Και θα χαμογελάς περήφανα, θα κοιτάς ίσια μπρος, στο πλήθος, με περήφανη και χαρούμενη ματιά. Αλλά σε δουν έτσι, ασπροντυμένη σαν παρβένα, κανένας δε θα τολμήσει να μιλήσει ή να πιστέψει τις σιγαμερές ιστορίες που λένε για σένα. Δίνω πολυ μεγάλη σημασία στην απομηνή σου γκέντρωση, θέλω να τραβήξω νεαρούς ψηφοφόρους στη σταυροφόρια που οργάνωσα. Είναι το μοναδικό προτεραιο του Νότου απέναντι στο μαυρο χύμα της διαφθοράς. Κι εσύ κι ο Τομ θα σταθείτε εκεί, πλάι μου, στη μεγάλη χειροτάλληνη αίθουσα, λαμπιέρα δείγματα της λευκής νεολαίας του Νότου — που χιιν-δυνεύει...

ΧΕΒΒΕΝΛΑΥ: αψηφώντας τον. Δεν πρόκειται να 'ρθω, πατέρα.

ΜΠΟΣ: Δε σε ρώτησα αν θα 'ρθεις, είπα πως θα 'ρθεις και θα 'ρθεις!

ΧΕΒΒΕΝΛΑΥ: Κι αν πω όχι;

ΜΠΟΣ: Τότε, δε θα 'ρθεις. Αν δεν έρθεις, δεν ήρθες. Αλλά αυτό θα 'χει συνέπειες, που μπορεί να μη σου αρέσουν πάρα πολυ...

(Χτυπάει το τηλέφωνο.)

ΜΠΟΣ: Ο Τσανς Τουαίτην ξαναγύρισε στο Σαιν Κλου...

ΤΣΑΡΛΣ, απ' έξω: Οικία Φινλέυ... Η δεσποινίς Χέβενλιντ. Αυπάμαι πολυ, δεν είν' εδώ...

ΜΠΟΣ: Θα τον διώξω απ' τον Σαιν Κλου... Αοιτόν, μικρή μου, ήλιος θα θέλεις να φύγει; Μέσα σε χείνη την άσπρη χάντ-λάιλακ όσου κορδώνονται όλη μέρα ή μέσα στη μαούνα που αδειάζει τα σκομπιάτα στ' ανοιχτά του κόλπου,

ΧΕΒΒΕΝΛΑΥ: Δε θα τολμήσεις να το κάνεις αυτό!

ΜΠΟΣ: Δεγ;

(Μπαίνει ο Τσαρλς και πάει στο τραπέζι της ταράτσας.)

ΤΣΑΡΛΣ: Εσάς ζητούσαν πάλι στο τηλέφωνο, δεσποινίς Χέβενλιντ.

ΜΠΟΣ: Υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι σ' αυτή την πολιτεία που πιστεύουν ότι μόνο ή βία μπορεί να μας σώσει απ' τους διαφθορείς. Κι απ' όλους εκείνους που θέλουν να μαγαρίσουν το αγνό άστρο αίμα του Νότου.

(Η Χέβενλιντ κι ο Τσαρλς κοιτάζονται.)

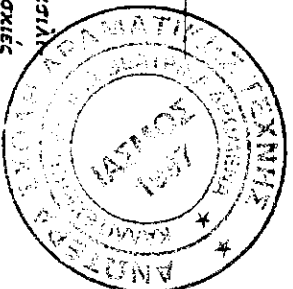
ΜΠΟΣ: Διάβολει! Όταν ήμουν δεκαπέντε χρονών κατέβηκα ξυπόλυτος απ' τους κόκκινους χωματένιους λόφους σα να μ' είχε χάλσει η Φωνή του Θεού. Κι α ληθινά, μ' είχε χάλσει. Το πιστεύω ακλόνητα πως με χάλισε ο Κύριος. Και τίποτα, κανένας, πουθενά δε θα μπορέσει ποτέ να με σταματήσει... (Πάει στο βάθος, κάνοντας νόημα στον Τσαρλς να του δώσει το πακέτο.)

(Ο Τσαρλς του το δίνει.)

ΜΠΟΣ: Ευχαριστώ, Τσαρλς. (Χαμογελάοντας.) Θα κάνω μίαν απογευματινή επίσκεψη στη Μις Λοϊού. (Βγαίνει.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΙΚΟΝΑ

Η αίθουσα του κοκτέιλ και ο κήπος του «Ξενοδοχείου των Βασιλικών Φονικών». Στο φόντο προβάλλονται τώρα οι γαλαξίες σκιές των φονικών, κάτω απ' τον εναερω ουρανό. Η επίτρωση της Πρώτης Εικόνας δεν έχει αλλάξει, έχει όμως προστεθεί ένας κόκκινος, ψιλοδοξημένος ηλεκτρικός πολυέλαιος που κρέμεται πάνω απ' τη γαλαξία. Εκτός, στη γαλαξία, ένα κλιμακωτάσιο (με κόκκινη μεταλαούτρα, στολισμένη με φούντες) οδηγεί στην αίθουσα του χορού. Έχει προστεθεί, ακόμα, ένα μπαρ, στο βάθος, με όλα τα χειριδιά και με τηλέφωνο απάνω.

Από μπρος μπαίνει ο Σταφ, ο μπαρμπα, κουβαλώνοντας ένα μικρό τραπέζι, που το τοποθετεί στο κέντρο. Από τη γαλαξία μπαίνει η Μις Λούσυ, με βαδινό φανταχτερό φόρεμα, και προχωρεί εμπρός, έπειτα γυρίζει και πάει πίσω απ' το μπαρ.

ΣΤΑΦ: Καλησπέρα, μις Λούσυ.

ΛΟΥΣΥ: οργισμένη: Δε μου επιτρέψανε να κάτσω στο τραπέζι των επισήμων. Όχι! Με βάλανε σε μια γωνιά, σ' ένα μικρό τραπέζάκι, μαζί με κάτι δυτηγόρους και τις γυναικες τους.

(Ο Σταφ πηγαίνει πίσω απ' το μπαρ.)

ΛΟΥΣΥ: Που είναι κείνο το παλιό ούισκυ;... Ε, ψιτ! Δε μου λες: εσύ είσαι «τάφος», ψέματα;... Βάλε μου λίγο πιάτο... Τάφος με τα όλα του, ε; Θέλω να σου πω κάτι...

ΣΤΑΦ: Τι έπαθε το δάχτυλό σας;
ΛΟΥΣΥ: τον απαράξει απ' το παυλάκι του. Αυτό θέλω να σου πω!... Ατόπη ήθε ο Μπος στην κίμαρά μου, κουβαλώνοντας ένα μεγάλο σοκολατένιο αβγό. Το πρώτο μέρος του αβγού ήταν βιδωτό. «Βεβιδωσέ τον», μου λέει. Κι εγώ το ξεβιδώσα. Μέσα ήταν ένα μικρό βελουδένιο κουτί... ψέματα, όχι μικρό, μεγάλο ούτως, μεγάλο σαν το στόμα χίπουου φαφλάτσα...

ΣΤΑΦ: Ποιανού;

ΛΟΥΣΥ: Κάποιου, που δε βρισκείται πολύ μακριά από δω.

ΣΤΑΦ, δγαινοντας: Πρέπει να ταχτοποιήσω τις καρέκλες.

(Ξαναμπάνει κουβαλώνοντας δυο καρέκλες. Τις τακτοποιεί όσο μιλάει η Λούσυ.)

ΛΟΥΣΥ: Ανοιγω, λοιπόν, το κουτί και βρίσκω μέσα μια μεγάλη διαμαντένια καρφίτσα. Ό,τι είχα ακουμπήσει το χέρι μου απάνω της κι άρχισα να τη βγάλω απ' το κουτί, αυτός ο γερο-τρέπος, μπαμ! Κλείνει το καρτάκι και μου μαγχώνει τα δάχτυλα! Δες, ακόμα είναι μελανωσμένο το νύχι μου!...

(Ο Σταφ βγαίνει και ξαναμπάνει αμέσως με άλλες δυο καρέκλες.)

ΛΟΥΣΥ: Και τι μου λες; «Τώρα καρτέρα κάτω στην τουαλέττα και γράψε με το ρούζ στον καθρέφτη, τι γνώμη έχεις γι' αυτό το διαμάντι!»

(Από μπρος μπαίνει ο Άγνωστος, ένας ψηλός, αδύνατος άνθρωπος με χλωμό πρόσωπο που θυμίζει Τζάκκο. Πάει στις σκάλες της γαλαξίας. Κοιτάει γύρω.)

ΛΟΥΣΥ: Χα! Και ξανάβαλε το κουτί στην τσέπη του και βρόντηξε πίσω του την πόρτα με τόση δύναμη, που ένα κέντρο γυρομίστηξε απ' τον τοίχο.

ΣΤΑΦ, τοποθετώντας τις καρέκλες στο τραπέζι: Μις Λούσυ, εσείς ή ίδια δε μου είπατε προχτές: «Τρέχα να δεις τι γράφει στον καθρέφτη της τουαλέτας.»

ΛΟΥΣΥ: Το είπα σ' εσένα! Επειδή νόμιζα πως μπορούσα να σου έχω εμπιστοσύνη!...

ΣΤΑΦ: Ήταν κι άλλος κόσμος εδώ, και τ' άκουσαν όλοι.

ΛΟΥΣΥ: Αλλά μόνο εσύ είσαι μέλος της «Νεολαίας Του Φιν-Λέου!» (Βλέπει τον Άγνωστο.) Εί! Ψιτ!...

ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Καλησπέρα.

ΑΟΥΣΥ: Τι γυρεύετ' εδώ;

ΑΙΠΝΟΣΤΟΣ: Ήρθα ν' ακούσω το λόγο του Μπος Φινλέυ.

ΑΟΥΣΥ: Δε μπορείτε να μπειτε στην αίθουσα, αν δε φοράτε γιόκιν... Ξέρω ποιος είσατε: εκείνος που βρίζει τον Μπος Φινλέυ, όταν βγάζει λόγο. Ήθελα;

ΑΙΠΝΟΣΤΟΣ: Δεν τον βρίζω. Κάνω μόνο ερωτήσεις — μια, δυο ή τρεις ερωτήσεις, ανάλογα με το πόση ώρα θέλουν οι μπράβοι του για να με πετάξουν έξω...

ΑΟΥΣΥ: Αυτές οι ερωτήσεις ματώνουν σα μαχαίρι. Θα ξαναρχίσετε τα ίδια κι απόψε;

ΑΙΠΝΟΣΤΟΣ: Ναι — αν μπορέσω να μπω μέσα και ν' ακουστώ.

ΑΟΥΣΥ: Τι έπαθε η φωνή σας;

ΑΙΠΝΟΣΤΟΣ: Την παρασημενη βρομάδα, στή Νέα Βρυθεσά, οι μπράβοι του με χτύπησαν στο λαβύργι με τη λαβή ενός πιστολιού.

Πονάει ακόμα, αλλά είμαι καλύτερα. (Κάνει να φύγει.)

ΑΟΥΣΥ: Πάει πίσω απ' το μπαρ, παίρνει ένα σακαλάκι γιόκιν, και το πετάει στον άγνωστο. Μια στιγμή!... Να, φορέστε το...

Στην τσέπη θα βρείτε ένα παπιγιόν. (Παίρνει μια εφημερίδα και τη δίνει στον Άγνωστο.) Καθήστε ησυχα-ησυχα στο μπαρ, ώσπου ν' αρχίσει να μιλάει... Κράψτε το πρόσωπό σας πίσω απ' την εφημερίδα. Εντάξει;

ΑΙΠΝΟΣΤΟΣ: Φοχαριστώ.

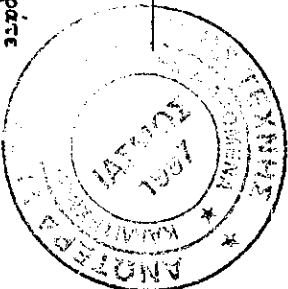
ΑΟΥΣΥ: Ενχαριστώ κι εγώ — και σας εύχομαι καλή τύχη, καλύτερη από εκείνη που σας περιμένει.

(Ο Άγνωστος πάει στη γαλαρία και καθίζει. Ο Σταφ ξαναμπαίνει και πηγαίνει πίσω απ' το μπαρ. Απ' το βάθος μπαίνει ένας Ήχος και πάει στη γαλαρία.)

ΓΚΡΟΥΜ, φωνάζει: Ο κ. Τσανς Γουαίτην, παρακαλώ;

(Απ' έξω ακούγεται χλάξον αυτοκινήτου.)

ΓΚΡΟΥΜ: Ζητούν τον κ. Τσανς Γουαίτην!... Ο κ. Τσανς Γουαίτην, παρακαλώ; (Βγαίνει.)

ΑΟΥΣΥ, στον Σταφ: Πήρασε ο Τσανς Γουαίτην στο Σαιν Κλου;

ΣΤΑΦ: Θυμάσατε την Αλέξανδρα Ντελ Λόγκο;

ΑΟΥΣΥ: Άκου, λέει; Ήμουνα ΤΣΑΝΣ, απ' έξω: Ε, μωρέ, Πρόεδρος της Δέσμης των παραρίσειε το αμάι!... Το θαυμαστών της στο Σαιν Κλου σου στους προφύλακτ'η-Κλου. Γιατί; πες...

ΣΤΑΦ: Αυτή κι ο Τσανς Γουαίτην ήρθαν μαζί στο ξενοδοχείο χτες το βράδυ.

ΑΟΥΣΥ: Όχι δαί!... Α, μα... Πάω να δω... (Βγαίνει.)

(Μπαίνει ο Τσανς και πάει στο μπαρ.)

ΤΣΑΝΣ: Τετα, Σταφί! (Παίρνει ένα κοκτέιλ και το ρουφάει σιγά-σιγά.)

ΣΤΑΦ: Άστε το! Δεν είναι κοκτέιλ-πάρτυ, εδώ...

ΤΣΑΝΣ, αφήνοντας το ποτήρι: Άθροτέ μου... δεν ξέρεις... πως κανένια πια δεν πίνει τζιν με ελιές; Την σήμερον ημέραν, όλος ο κόσμος πίνει βότκα με λεμόνι — εκτός από τους μπουμπουνο-κέφαλους του Σαιν Κλου!...

(Μπαίνουν δυο Άντρες και πηγαίνουν στο μπαρ.)

ΤΣΑΝΣ: Τότε που ήμουνα εγώ μπράβιαν εδώ, λάνταρα αυτή τη στολή που φοράς σήμερα...

(Μπαίνει η Θεία Νόννι.)

ΤΣΑΝΣ: Την κοπιόμια από μια στολή που φορούσε ο Βίκτορ Μαρτιούρ σε μια πολέμιακή τανία... μου πήγανε καλύτερα από κείνον, και σχεδόν τόσο καλά όσο σ' εσένα!... Χα, χα...

ΝΟΝΝΙ, φωνάζει: Τσανσί! Τσανσί!...

ΤΣΑΝΣ: Θεία Νόννι! (Στον Σταφ.) Ε, δάλε μου τραπεζομάντηλο σε κείνο το τραπέζι και μια σαμπανιέρα... Cordon Rouge!

ΝΟΝΝΙ: Έλα δαί!...

ΤΣΑΝΣ, πάει κοντά της: Μα παργίγεια σαμπανία!

NONNI: Δεν πρέπει να με δουν να σου μιλάω... (Προχωρεί μπρος, κατά τον πάγκο.)

ΤΣΑΝΣ, την ακολουθεί: Γιατί;

NONNI: Ένα έγω να σου πω, Τσανς: φύγε αμέσως απ' το Σαιν Κλου!...

ΤΣΑΝΣ: Γιατί όλοι μου φέρονται σα να 'μουν ο χειρότερος εγκληματίας; Στην ίδια μου την πατρίδα!

NONNI: Ρώτα τον εαυτό σου, Τσανς. Ρώτα τη συνείδησή σου.

ΤΣΑΝΣ: Τι να τη ρωτήσω;

NONNI: Έρεεις — και ξέρω πως το ξέρεις...

ΤΣΑΝΣ: Τι ξέρω;

NONNI: Δεν πρόκειται να μιλήσω γι' αυτά τώρα. Δε μπορώ να μιλήσω... Το μυαλό σου κι η γλώσσα σου αφηγήσανε. Δε μπορεί κανένας να σου 'χει εμπιστοσύνη. Ω, Τσανς, γιατί άλλαξες έρτσι; Γιατί ζεις μόνο με τραλιά όνειρα τώρα και... δεν έχεις μια διεύθυνση, όπου να μπορεί κανείς να σε βρει, άμα είναι ανάγκη;

ΤΣΑΝΣ: «Τραλιά όνειρα!» Ναί! Η ζωή δεν είναι ένα τραλιό όνειρο; Ποτέ μου δεν άκουσα καλύτερο ορισμό της!...

(Παίρνει ένα χάρτι και πίνει μια γουλιά απ' τη μπουτίλια.)

NONNI: Τι πίνεις, Τσανς; Πίνεις κάτι απ' την τσέπη σου και το 'πρες με ούισκυ...

ΤΣΑΝΣ: Ναί! Πήρα ένα «Τραλιό όνειρο» και — το ήπια μ' άλλο τραλιό όνειρο, θεία Νόννι. Αυτά είναι τώρα η ζωή μου...

NONNI: Γιατί, παιδί μου;

ΤΣΑΝΣ: Ω, θεία Νόννι, για τ' όνομα του Θεού, έξχασες τι περιέμενε ο κόσμος από μένα;

NONNI: Εκείνοι που σ' αγαπούσαν δεν περιέμεναν παρά μόνο ένα παράγγελμα από σένα — κάλοσύνη και ειλικρίνεια και τιμιότητα και...

ΤΣΑΝΣ, γονατίζει πλάι της: Όχι! Δεν περιέμεναν μόνο αυτό, ύστερ' απ' το θαυμάσιο ξεκίνημά μου... Θυμήσου, στα 17 μου χρόνια, σκηνοθέτησα και πρωταγωνίστησα σ' ένα έργο, στον Ανδρέο — θυμάσαι; —, εκείνο το μονόπρακτο που κέρδισε το πρώτο βραβείο στο μεγάλο θεατρικό διαγωνισμό της Πολιτείας. Έπαιζε κι η Χέβενλντ μαζί μου, το έχχασες; Είγες έρθει κι εσύ στην πρωτεύουσα και...

NONNI: Και βέβαια το θυμάμαι, παιδί μου!

ΤΣΑΝΣ: Θυμάσαι στο τραίνο, που τραγουδούσαμε;

NONNI: Ησαστε ερωτευμένοι, από τότε κιόλας.

ΤΣΑΝΣ: Ω, ναί! Ησαστε ερωτευμένοι!... (Τραγουδάει σιγανά.)

Αν σου άρέσω όπως μ' άρέσεις
κι αν άρέσω στη ματιά σου...

NONNI και ΤΣΑΝΣ, μαζί:

...θα σου άρεσε ν' αλλάξειεις
αίγιο βράδυ τ' όνομά σου;

(Ο Τσανς γελάει άγρια. Η θεία Νόννι σκάνεται απότομα. Ο Τσανς της απάξει τα χέλια.)

NONNI: Τσανς! Είσαι διάβολος!...

ΤΣΑΝΣ: Θεία Νόννι, δε νυχώσαμε σε εκείνο το βρωμοδιαγωνισμό — ήρθαμε δεύτεροι.

NONNI: Τσανς, δεν ήρθατε δεύτεροι. Πήρατε μόνο εύφημο μνεία».

ΤΣΑΝΣ: Κι αυτό είναι κάτι σ' ένα μεγάλο διαγωνισμό... Θα 'ρχόμαστε πρώτοι, σίγουρα, αλλά εγώ έχχασα τα λόγια μου, τα μπέρδεψα, δε μπορούσα ν' ακούσω κείνη τη χοντροπιαλού, που μου τα σφύριζε απ' το υποδελείο... (Κρύβει το πρόσωπό του στα χέλια του.)

NONNI: Σ' αγάπησα πιο πολύ γι' αυτό... το ίδιο κι η Χέβενλντ...

ΤΣΑΝΣ: Κι όταν γυρίζαμε εδώ με το τραίνο, εκείνη κι εγώ, για πρώτη φορά...

ΝΟΝΝΙ, παραγμένη: Ξέρω, ξέ...

ΤΣΑΝΣ, σγκωνεται και χάνει μερικά δημάτα: «Απόδωσα τον ε-
λεγκτή του τραίνου και μας άφησε μόνος για μια ώρα σ' ένα
άδειο διαμέρισμα εκείνου του θλιμένου βαγονιού...

ΝΟΝΝΙ: Ξέρω, ξέ...

ΤΣΑΝΣ: Του δώσα πέντε δολάρια, αλλά δεν του φέρασαν και
του δώσα το ποσό μου και την καρφίτσα της γραβάτας μου
και το κοστούμι μου, που το 'χα αγοράσει με πίστωση για να
πάω στο διαγωνισμό, το πρώτο καλό μου κοστούμι...

ΝΟΝΝΙ: Μην τα μελετάς αυτά τώρα.

ΤΣΑΝΣ: ...για ν' αγοράσω την πρώτη ερωτική μας ώρα. Όταν
εκείνη γούδθηκε, είδα πως τό κορμί της μόλις που άρχιζε να
γίνεται κορμί γυναίκας και...

ΝΟΝΝΙ: Πάψε, Τσανς!

ΤΣΑΝΣ: ...και της είπα: «Όχι, Χέβενλυ», μα εκείνη μου είπε
«Ναι», κι εγώ έλαφα στην αγάλιά της και δεν ήξερα πως
έλαينا για... για να νιάτα που έφευγαν...

ΝΟΝΝΙ: Από τότε άρχιζες ν' αλλάξεις.

ΤΣΑΝΣ: Οπιστάρκα μέσα μου, πως δε θα ξαναρχίσουν ποτέ πια
δευτερος σε κανένα διαγωνισμό, προπάντων τώρα που είχα τη
Χέβενλυ στην... Θεία Νόννι, δεξ αυτό το συμβόλαιο... (Βγάζ-
ζει το συμβόλαιο απ' την τσέπη του.)

ΝΟΝΝΙ: Δε θέλω να δω ψεύτικα χαρτιά.

ΤΣΑΝΣ, καθάλαει στον πάγκο: Είναι αληθινά χαρτιά. Δες τη
σφραγίδα του συμβολαιογράφου και τις υπογραφές των μαρτύ-
ρων. Θεία Νόννι, ξέρεις με ποιον είμαι; Με την Αλεξάν-
ντρα Νε-ελ Άγκρο, την Πριγκίπισσα Κοσμονόπολι, είναι τ...

ΝΟΝΝΙ: Η...;

ΤΣΑΝΣ: Η προστατίτισά μου! Η κυρσοσπαρίός μου! Η παραγωγός
μου! Είχε αποτραβηχτεί λίγο, τον τελευταίο καιρό, αλλά έχει
ακόμα επιρροή, δύναμη και λεφτά — λεφτά που μπορούν ν' α-
νοήσουν όλες τις πόρτες. Τις πόρτες, που χτυπούσα τόσα χρόνια
ώσπου μάτωσαν οι γροθιές μου...

NONNI: Τσανε, ακόμα και τώρα, αν γυρίεις εδώ, λέγοντας μόνο:

«Έχασα τα λόγια μου, έχασα το διαγωνισμό — απύσχα!»...

Αλλά εσύ γυρίσεις ίδιος κι απαράλλακτος, και...

ΤΣΑΝΕ: Θεε να μ' ακούσεις μια στιγμή; Θεία Νόννι, έχω κάποιο σχέδιο. Έναν τοπικό διαγωνισμό ομορφιάς.

NONNI: Ω, Τσανέ!...

ΤΣΑΝΕ: ...ένα διαγωνισμό ταλέντων... όπου θα νικήσει εκείνη...

NONNI: Ποια;

ΤΣΑΝΕ: Η Χέσενλνυ.

NONNI: Όχι, Τσανέ!... Δεν είναι πια νέα, είναι μαραμμένη, είναι...

ΤΣΑΝΕ: Τιποτα δε χάνεται τόσο γρήγορα, ούτε καν τα νιάτα...

NONNI: Ναι, χάνονται!...

ΤΣΑΝΕ: Θα ξανάρθουν πίσω, σαν να τ' άγγιξε μαγικό ραβδί.

Μόλις...

NONNI: Ποιος θα τα φέρει πίσω; Ένας ψεύτικος διαγωνισμός;

ΤΣΑΝΕ: Ο έρωτας. Μόλις την πάρω στην αγαλιά μου.

NONNI: Τσανέ!...

ΤΣΑΝΕ: Δε θα είναι κανένας ασήμαντος επαγγελματίας διαγωνισμός, θεία Νόννι. Θα μαθευτεί σ' όλη τη χώρα. Η καλύτερη φίλη της Πριγκίπισσας Κοσμονόπλι είναι η Σάλλυ Πάουερς — την έχεις ακουστά. Είναι η γνωστότερη δημοσιογράφος του Χόλλυγουντ. (Δυνατά.) Ο λόγος της είναι φημίαν!...

NONNI: Χαμήλωσε τη φωνή σου, Τσανε.

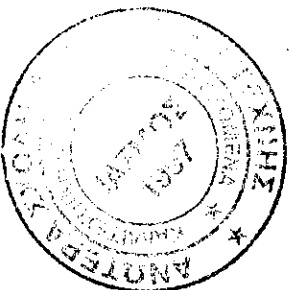
ΤΣΑΝΕ: Θέλω να μ' ακούσουν όλοι.

NONNI: Όχι, δεν πρέπει, δεν... Αν η φωνή σου φτάσει ως του

Μπαρ φινλνέυ, θα φοβηθείς σε μεγάλο κίνδυνο, Τσανε.

ΤΣΑΝΕ: Ή θα γυρίσω στη Χέσενλνυ ή τίποτα. Ή θα γύρω γ' ηε ρέθνω. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος για μένα.

NONNI: Επέεις που θεε να γυρίσεις; Στην τίμια; αντιστοιχιστη νίστη σου. Και δε μπορείς.

ΤΣΑΝΣ: Ακόμα δε με πιστεύεις, Θεία Νόννι;
 ΝΟΝΝΙ: Όχι, δε σε πιστεύω. Σε παρακαλώ, φύγ'! Φύγε μακριά από δω, Τσανς.

ΤΣΑΝΣ: Σε παρακαλώ...

ΝΟΝΝΙ: Όχι, όχι, φύγ'!

ΤΣΑΝΣ: Και να πάω, πού; Πού μπορώ να πάω; Εδώ είναι το σπίτι τ'ης καρδιάς μου. Μή με ξεστρώσεις...

ΝΟΝΝΙ: Ω, Τσανς!

ΤΣΑΝΣ: Θεία Νόννι! Σε παρακαλώ!...
 ΝΟΝΝΙ, σγκώνεται κι ετοιμάζεται να φύγει: Θα σου γράψω. Στείλ'ε μου τ'η διεύθυνσή σου. Θα σου γράψω... (Γράφει.)

(Ο Σταφ μπαίνει και πάει προς το μπαρ.)

ΤΣΑΝΣ: Θεία Νόννι...

(Απ' έξω ακούγονται κωδώνες. Ο Γκρουμ μπαίνει και πάει προς τον Τσανς που βρίσκεται στην τάβλα.)

ΓΚΡΟΥΜ: Ο κ. Τσανς Τσαιντίν, παρακαλώ; Ο κ. Τσανς Τσαιντίν;

(Έχουν μπει η Έντνα, η Βιολέττα, ο Μπαντ και ο Σκόττυ.)

ΕΝΤΝΑ: Ακούσατε; Ύψιστε ο Τσανς Τσαιντίν στο Σαιν Κλου!

ΒΙΟΛΕΤΤΑ: Μα ναί!... Να τον!...

ΤΣΑΝΣ, διαδίδει το σημείωμα που του 'δωσε το Γκρουμ. Έκπειτα: Όχι τώρα. Αργότερα, αργότερα...

(Ο Γκρουμ γράφει απ' τ'η τάβλα. Ο Τσανς μένει στην τάβλα. Απ' έξω ακούγεται να παίζει ένα πιάνο.)

ΤΣΑΝΣ, βλέποντας τους νεοφερμένους: Μπα, μπα! Στην παλιά γειτονιά, η παλιοταρβέ!... Τιποτα δεν άλλαξ', στο Σαιν Κλου... Ίει!...

ΜΙΑΝΤ: Τι κάνεις;

ΤΣΑΝΣ, φωνάζοντας προς τα έξω: Ίει σου, Ίει σου... Θυμάσαι το τραγούδι μου; (Στα δυο ζευγάρια.) Ί; Βλέπετε; Το θυμάται...

Τώρα νιώθω πάλι σπίτι μου... Εμπρός, τραγουδήστε, όλοι μαζί!...

(Οι άλλοι κάνουν πως δεν τον ακούν.)

ΤΣΑΝΣ, αρχίζει να τραγουδεί. Σταματάει: Εμπρός, τραγουδήστε, όλοι μαζί!

(Αλλά κανένας δεν τον ακολουθεί.)

ΤΣΑΝΣ: Τι πάθατε και δουδαθήκατε; Νεκροταφείο είν' εδώ;

ΣΤΑΦ: Έδειψες πάρα πολλόν καιρό, Τσανς.

ΤΣΑΝΣ: Γ'ε' αυτό;

ΣΤΑΦ: Γ'ε' αυτό! (Γράφει.)

(Το πιάνο σταματάει. Η Βιολέττα ψιθυρίζει κάτι στον Μπαντ. Τα δυο κορίτσια σγκώνονται απότομα και δγάνουν απ' το μπαρ.)

ΜΙΑΝΤ, φωνάζει στον Σταφ: Το λογαριασμό, Σταφ!

ΤΣΑΝΣ, με ψεύτικη έκπληξη: Ε, Μπαντ και Σκόττυ! Δε σας είχα δει... Αυτές που είχατε μαζί σας, δεν ήταν η Βιολέττα και η Έντνα; (Καθίζει στο τραπέζι, ανάμεσα στον Μπαντ και τον Σκόττυ.)

ΣΚΟΤΤΥ: Δε θα σε γνώρισαν, φαντάζομαι.

ΜΙΑΝΤ: Η Βιολέττα τον γνώρισε.

ΣΚΟΤΤΥ: Να;

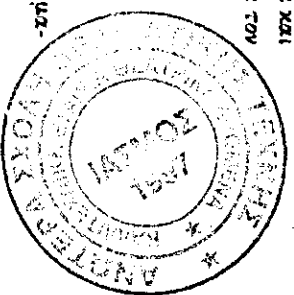
ΜΙΑΝΤ: Είπε: «Θέ μου, ο Τσανς Τσαιντίν!...»

ΣΚΟΤΤΥ: Αυτό λέγεται αναγνώρισις και ιερωσύλια μαζί!

ΤΣΑΝΣ: Σκοττίστηκα. Πολλοί με σνομπάρισαν, κι εγώ με τ'η σειρά μου σνομπάρισα χαμπόσους...

(Μπαίνει η Λούσυ.)

ΤΣΑΝΣ, την αναγνωρίζει και πάει κοντά τ'ης: Με συγχωρείτε. είσατε η Μις Λούσυ ή μήπως η Σκάρλετ Ο' Χάρα;

ΑΟΥΣΥ: Ω! Για σου, Τσανς Γουαίγν!... Κάποιος μου είχε πει πως γύρισε στο Σαν Κλου, μα δεν το πίστευα. Είπα πως, αν δε σε δω με τα ίδια μου τα μάτια, δεν... (Του ανακατεύει τα μαλλιά.)

ΤΣΑΝΣ: Ποτέ μην το κάνεις αυτό σε άνθρωπο που αγχίζουν να του πέφτουν τα μαλλιά!...

(Ο Σταφ ξαναματαιώνει.)

ΑΟΥΣΥ: Σου πέφτουν τα μαλλιά, αγόρι μου; Τότε, αυτή θα είναι η αλλαγή που είδα πάνω σου... Μη φύγεις, πάω να φέρω ένα ποτήρι. (Πάει στο μπαρ.)

(Ο Τσανς χ-ενιζέται.)

ΣΚΟΤΤΥ: Μην τα πετάς τα ξανθά μαλλιά που μένουν στην τσάντα σου, Τσανς. Φύλαγέ τα και στέλνε τα στη λέσχη των θαυμαστών σου.

ΜΙΑΝΤ: Υπάρχει λέσχη θαυμαστών του Τσανς Γουαίγν;

ΣΚΟΤΤΥ: Ναι. Η πιο υπομονετική σ' όλο τον κόσμο. Περιμένει χρόνια και χρόνια να τον δει στην οδόν σ' ένα ρόλο που να κρατάει περισσότερο από πέντε δευτερόλεπτα.

ΑΟΥΣΥ, προχωρεί μπρος και μιλάει στο κοινό: Έφερτε, αυτό το παιδί, ο Τσανς Γουαίγν, ήταν τόσο όμορφος που δεν άντεχα να το κοιτάζω... Τώρα όμως μπορώ... σχεδόν. Κάθε Κυριακή, το καλοκαίρι, πηγαίνα στη Δημοτική Πλαζ, για να τον δώσω να παίρνει βουτιές απ' την ψηλότερη τραμπάλα... Κάνεις ακόμα βουτιές, Τσανς; Ή κατέβασες τα όπλα;

ΤΣΑΝΣ, ανήσυχος: Έχανα μερικές την περασμένη Κυριακή.

ΑΟΥΣΥ: Έτσι σπουδαία, όπως άλλωστε;

ΤΣΑΝΣ: Δεν ήμουνα σε πολύ καλή φόρμα, αλλά ο κόσμος δεν το κατάλαβε...

ΑΟΥΣΥ: Και πού έγινε αυτό, Τσανς; Στο Παλιό Μπαρ;

(Μπαίνει ο Λάτσερ.)

ΤΣΑΝΣ: Γιατί στο Παλιό Μπαρ;

ΑΟΥΣΥ: Ποιος μου είπε ότι σε είδε εκεί τον περασμένο μήνα; Α, ναι, ο Χάτσερ... δούλευε, λέει, στις μπανιέρες ενός μεγάλου ξενοδοχείου.

ΧΑΤΣΕΡ, στέκεται στα σκαλιά της ταράτσας: Ναι, έτσι άκουσα. (Βγαίνει απ' τη γαλαρία.)

ΣΚΟΤΤΥ: Δούλευες στις μπανιέρες;

ΣΤΑΦ: Πιστάλειδε με λάδι χοντρές εκατομμυριούγες.

ΤΣΑΝΣ: Ποιος χωρατατζής έδωσε αυτό το σαχλό παραμύθι; (Τελώνει λίγο ψεύτικα.)

ΣΚΟΤΤΥ: Θα ήπρετε να μάθετε τ' όνομά του και να του κάνεις μήνυση επί συκοφαντική δυσφημησης.

ΤΣΑΝΣ: Πάει καιρός που έπαχα πια να ρουτάω ποιος βγάλει τις διάφορες φήμες για λόγου μου. Βέβαια είναι καλακευτικό, είν' ευχάριστο να βλέπεις πως δεν έπαψαν να σε κωδεντιάζουν στην πατριδα σου — ακόμα κι όταν, αυτά που λένε, είναι ολόκληρα φανταστικά. Χα, χα!...

ΑΟΥΣΥ: Αγόρι μου, έχεις αλλάξει κάπως, αλλά δεν έβρω σε τι... Δεν τον βρίσκετε και στις αλληλεγγύες; Ή μήπως μεγάλα λωστ, μόνο;

ΤΣΑΝΣ, γογγίζοντας: Αλλάζω θα πει ζω, μίς Δούση, ζω θα πει αλλάζω — και αλλάζω δε θα πει πεθαίνω. Το έφερες, ψέματα; Άλλωστε με τρόπαζε αυτό. Μα όχι τώρα πια! Σε τρομάζει εσένα, μίς Δούση; Σε τρομάζει; ΣΚΟΤΤΥ: Τσανς, έφερεις πως ο Μπος Φινλντν έχει απόψε συγγένρωση της «νεολαϊκής» του εδώ πέρα;

ΤΣΑΝΣ: Είδα τις αγγελίες σ' όλο τους τοίχους της πόλης.

ΜΙΑΝΤ: Θα ξεκαθαρίσει τη θέση του πάνω σ' αυτή την υποθεση του ευνοησιασμού, που αναστάτωσε την πολιτεία...

ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Άκουσε γι' αυτή την ιστορία, δεν είν' έτσι; ΤΣΑΝΣ: Όχι!

ΣΚΟΤΤΥ: Θα είχε πάει βόλτα στο φεγγάρι με κανένα τεχνητό δορυφόρο, γι' αυτό δεν το μάθει!

ΤΣΑΝΣ: Αρλούστατα, έλπιμα απ' το Σαιν Κλου!

ΣΚΟΤΤΥ: Δοιπόν: πιάσανε ένα νέγρο στην τύχη και τον ευνοχί-
σανε, τον μπιάσταρο, για να δείξουν πως δε χωρατεύουν...

ΒΙΟΛΕΤΤΑ: ...όταν προκειται για την τιμή των λευκών γυναι-
κών.

ΜΙΑΝΤ: Μερκοί λένε πως το παράκαναν.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΑΝΤΡΑΣ: Χάλασε ο κόσμος στις Βόρειες Πολι-
τείες.

ΣΚΟΤΤΥ: Ο Μπος θα ξεκαθαρίσει τη θέση του πάνω σ' αυτό το
ζήτημα...

ΤΣΑΝΣ: Αι Απόψε;

ΣΤΑΦ: Ναι, απόψε.

ΜΙΑΝΤ: Λένε πως η Χέσενλν Φινλέν και ο Τορ θα είναι μαζί
του στην εξέδρα.

(Μεταίνει ο Ίρχουμ.)

ΙΚΡΟΤΜ: Ο κ. Τσανς Γουαίην, παρακαλώ... Ο κ. ... (Η Έντρα
τον σταματάει απότομα.)

ΤΣΑΝΣ: Δεν το πιστεύω, δεν το...

ΣΚΟΤΤΥ: Δεν πιστεύεις πως πετοκόψανε τον αράπη;

ΤΣΑΝΣ: Ό, όχι, αυτό το πιστεύω. Όντε λόγος! Είθετε θα όλοι
ποια είναι η αιτία, ψέματα; Η σέξουαλική ζήλεια,
και η εκδίωξη γι' αυτή τη ζήλεια... Μια αρρώστια τρομερά
απλώνεται σ' αυτή τη χώρα, μια σωστή επιδημία, που την
πλήρωσα κι εγώ ο ίδιος παρά πολύ συχνά...

(Οι άλλοι ξεμαρκάζουν περιφρονητικά από κοντά του. Ο Τσανς
σηκώνεται και πίνει στο μπαρ. Ο Σταφ σκίζει πίσω απ' το
μπαρ. Ο Τσανς παίρνει το σημείωμα απ' τον Ίρχουμ, το δια-
βάζει και το πετάει καταγής.)

ΤΣΑΝΣ: Ε, Σταφ, τι κάνεις, εκεί; Στέκεσαι με το κεφάλι κάτω
και τα πόδια πάνω για να σεβίσεις ένα πιστό;... (Στον
Ίρχουμ.) Αργότερα, πες της... (Στη Λούσι.) Μις Λούσι, μπο-

πείς να πάρεις το σιφόνι της σόδας και να με κεράσεις λίγη
γόρρα;

ΛΟΥΞΥ: Τσανς! Μη φωνάζεις τόσο δυνατά, αγόρι μου.

ΤΣΑΝΣ: Ίσα-ίσα! Δε φωνάζω αρκετά δυνατά, μις Λούσι. Ή-
θελα να πω ότι δεν πιστεύω πως η Χέσενλν Φινλέν, που
μόνο εγώ την έφερα στο Σαιν Κλου, θα ξεπέσει τόσο πολύ και
θα σταθεί πλάι στον πατέρα της, την ώρα που εκείνος θα εξη-
γεί και θα δικαιολογεί αυτό τον ευνοχισμό ενός νεαρού νέγρου,
που τον πιάσανε στην τύχη περασιμένα μεσάνυχτα στο δρόμο...
(Έχει ακουμπήσει το 'να του γόνατο σε μια καρέκλα, που την
κονώνει μπρος-πίσω. Ο Άγνωστος έχει χαμηλώσει την εφημε-
ρίδα του και παρακολουθεί με παρήφανο χαμόγελο το λογάβιο
του Τσανς.) Αυτό είναι που δεν πιστεύω. Αν το πιστεύα, ω,
θα σάς έκανα μιαν επίδειξη καταδύσεων... Θα 'παίρνα βουτιά
απ' τη Δημοτική Πλάζ και θα πηγαίνα κολυμπώντας σε κείνη
τη μακρινή ακρογιαλιά και πέρα ακόμα, πέρα, ώπου οι καρ-
χαρές και τα σκαλόψαφα να με πάρουν για ζωντανό δώλωμα
και να με...

(Δραχώνει πίσω την καρέκλα του, χάνει την ισορροπία του και
σπαταλέται καταγής. Ο Άγνωστος τρέχει να τον βοηθήσει. Η
Λούσι χυμάει ανάμεσα στον Τσανς και στον Άγνωστο, και
σπρώχνει τον τελευταίο, κλώντας του ένα γρήγορο νόημα να
γυρίσει στη γωνιά του Κανένας δεν πρόσεξε τον Άγνωστο. Ο
Τσανς σηκώνεται στα πόδια του, ψευτογελώντας. Ο Μπαντ κι
ο Δωόττυ γελάνε χοροιδευστικά. Ο Τσανς σηκώνει την καρέκλα
του συνεχίζει.)

ΤΣΑΝΣ: Επειδή γύρισα στο Σαιν Κλου για να την πάρω
από δω. Πού θα την πάω; Στο μόνο τόπο που της
ταϊριάζει: στον τόπο που κρατάει μέσ' στην
καρδιά μου. (Βγάζει ένα χάρτι απ' την τσέπη του, το βάζει
στο στόμα του και πίνει μια γουλιά πιστό.)

ΜΙΑΝΤ: Τσανς, τι ήπιες τώρα θα;

ΤΣΑΝΣ: Βόσκα πρώτης ποιότητας.

ΜΙΑΝΤ: Μαζί με τη δόττα ήπιες κάτι που έβγαλες απ' την τσάνη σου.

ΣΚΟΤΤΥ: Έβμοιαζε σαν κόκκινο χάρτι.

ΤΣΑΝΣ: Ω, χα, χα! Ναι, ήπια ένα χάρτι θλακείας. Θέλεις κι εσύ, Έχω μάτσο. Τα κουδαλάω πάντα μαζί μου. Όταν δεν έχεις κέφι, σου δίνουν κέφι. Όταν έχεις κέφι, σου δίνουν πιο πολύ. Πάρε και θα δεις.

ΣΚΟΤΤΥ: Δεν περάζει το μαυλό;

ΤΣΑΝΣ: Ίσα-ίσα! Το γαργαλάει!...

ΑΟΥΣΥ: Τσανς! Θέλω να σου πω κάτι.

ΤΣΑΝΣ: Σαν τι, μίς Δούσυ;

ΑΟΥΣΥ: Για το πρόσωπο που ταξιδεύετε μαζί. Άκουσα πως ήρθες εδώ με μιαν προηγν διάστημη σταρ του κινηματογράφου.

(Όλοι τον κοιτάνε. Κατά κάποιο τρόπο, πέτυχε αυτό που ήθελε: επέδρηξε την προσοχή όλων — έστρω κι εχθρική και καχύποπτη.)

ΤΣΑΝΣ: Μίς Δούσυ, ταξιδεύω με την αντρεπόεδρο και κυριότερη μέτοχο του στούντιο, όπου θα συνεργασθώ.

ΑΟΥΣΥ: Δεν ήταν άλλοτε ηθοποιός; Και πολύ γνωστή;

ΤΣΑΝΣ: Ήταν και είναι ακόμα και δε θα πάψει ποτέ να είναι μια σπουδαία, θρυλική μορφή του κινηματογράφου, εδώ και σ' όλον τον κόσμο, κι εγώ έχω τώρα προσωπικό συμβόλαιο μαζί της.

ΑΟΥΣΥ: Πώς τη λένε, Τσανς;

ΤΣΑΝΣ, παίρνει το ποτήρι, παει στο τραπέζι και καθίζει: Δε θέλει να μαθευτεί τ' όνομά της. Όπως όλες οι μεγάλες, διεθνείς φυσιογνωμίες, δε θέλει ούτε έχει ανάγκη την προσοχή και την περιέργεια του κόσμου. Η απομύηση είναι μια πολυτέλεια για τους μεγάλους σταρ. Μη με ρωτάς πως τη λένε. Τη σέβομαι πάρα πολύ και δε μπορώ να πω τ' όνομά της εδώ

μέσα. Την ευγνωμονώ, επειδή μου 'δειξε εμπιστοσύνη. Χρειάστηκε πολύς καιρός και κόπος, για να κερδίσω την εμπιστοσύνη στο ταλέντο μου, που μου 'δειξε αυτή η γυναίκα. Κι απνέμαι να την προδώσω εδώ μέσα.

ΑΟΥΣΥ, πίσω απ' τον Τσανς και χαϊδεύοντας το σέβρα του: Αγόρι μου, γιατί ιδρωσες έτσι, γιατί τρέμουν τα χέρια σου; Μην είσαι άρρωστος;

ΤΣΑΝΣ: Άρρωστος; Εγώ; Είμαι πιο καλά απ' όλους εδώ μέσα.

ΑΟΥΣΥ: Όμως, αγόρι μου, έρεις πως δεν έπρεπε να μείνεις στο Σαιν Κλου. Το έρεις, ψέματα; Δεν πίστευα τ' αυτιά μου όταν άκουσα πως ξαναγύρισες. (Στους άλλους.) Εσείς θα το πιστεύατε ποτέ;

ΣΚΟΤΤΥ: Γιατί ξαναγύρισες;

ΤΣΑΝΣ: Θα 'θελα να μου πείτε γιατί δεν έπρεπε να γυρίσω, γιατί δεν έπρεπε να 'ρθω να δω τον τάφο της μητέρας μου και να της φτιάξω μια ταφόπετρα, και να μοιραστώ την ευτυχία μου με μια κοπέλα που την αγαπάω χρόνια και χρόνια. Γι' αυτό ήν, για την Χέδενλο Φίνλεϋ, πάλαιψα κι αγωνιστήρα να γίνω κάττι, και τώρα που το κατάφερα, η νίκη είναι δική της όσο και δική μου. Και έπειτα τους παραγωγούς να παίξει κι εκείνη στην ταινία μου. Επειδή...

ΜΙΑΝΤ: Πώς τη λένε την ταινία;

ΤΣΑΝΣ: Πώς τη λένε; Νιάττα!

ΜΙΑΝΤ: Νιάττα, σκέτο;

ΤΣΑΝΣ: Γιατί όχι; Δεν είναι θαυμάσιος τίτλος για ένα φίλμ που παρουσιάζει νέα ταλέντα;... Δε με πιστεύετε, ε; Δουπόν, κοιτάγτει! Κοιτάγτει αυτό το συμβόλαιο!...

ΣΚΟΤΤΥ: Κουδαλάς το συμβόλαιο μαζί σου;

ΤΣΑΝΣ: Έτυχε να το 'χω σ' αυτό το χοστούμι.

ΑΟΥΣΥ: Φεύγεις, Σκόττυ;

ΣΚΟΤΤΥ: Κοιθώντας την Έντνα να φορέσει τη ζακέτα της: Ναι. Βρουίρασε πολύ ο αέρας εδώ μέσα...

ΜΙΑΝΤ: Η Βιολέττα περιμένει.

ΤΣΑΝΣ, σταματώντας τον: Ε, Μπαντ, πολύ πατριδικά αυτά κουρέλια που φοράς, αλλά θα μου επιτρέψεις να δώσω μια αβολιά στο ράφτη σου. Πες του, άμα έχει κοντρόλον-τρόλον πελάτες, να μην τους βάζει βάρες στους ώμους, τους κοντράινει ακόμα πιο πολύ και τους κάνει να μοιάζουν με βατράχια!

ΜΙΑΝΤ: Ευχαριστώ, Τσανς.

ΣΚΟΤΤΥ, κάνοντας ένα βήμα προς τον Τσανς: Μήπως έχεις και μιά συμβουλή και για το δικό μου ράφτη;

ΤΣΑΝΣ: Φίλε Σκόττυ, κανένας ράφτης στον κόσμο δεν μπορεί να μεταμορφώσει σε «κέρια» ένα σκιάδο του γραφείου.

ΑΟΥΣΥ, προσπαθώντας να τον σταματήσει: Τσανς, αγόρι μου... ΤΣΑΝΣ: Ακόμα δουλεύεις στην τράπεζα; Κάθεσαι ολημέρις στο τρίποδό σου και μετράς χαρτονομίσματα και, μια φορά τη βδομάδα, βάζεις έν' απ' αυτά στην τσέπη σου; Σπουδαία δουλειά, Σκόττυ — αν σε ικανοποιεί εσένα — αλλά αρχίζεις να κάνεις κοιλιά και προγούλια.

ΒΙΟΛΕΤΤΑ, στην παραύλα: Μπαντ! Σκόττυ! Πάμε!...

ΣΚΟΤΤΥ, πάει προς το τραπέζι: Εγώ δεν ποντάρω στην εμφάνισή μου, έχω όμως δικό μου αυτοκίνητο. Όχι καντρίλακ, βέβαια, αλλά είναι δικό μου. Κι αν πέθανε η μητέρα μου, θα την έβαβα μόνος μου — δε θ' άφηνα την εκκλησία να κάνει έρανο για την κηδεία της.

ΒΙΟΛΕΤΤΑ, αυτοπόνοια: Σκόττυ, αν δεν έβρεις αμέσως, θα φωνάξω ένα ταξί και θα γυρίσω σπίτι. (Πηγαινέι στη γαλαρία.)

(Ο Σκόττυ τραβάει την Έντνα στην παραύλα και τη γαλαρία. Ο Μπαντ κι ο Σκόττυ κάνουν νόημα στην Έντνα και τη Βιολέττα ν' ανέβουν απάνω, κι αυτές βγαίνουν.)

ΤΣΑΝΣ, στη Δούσυ: Τα ζωντοδολά μας εγχατέλειψαν, μίς Δούσυ.

ΑΟΥΣΥ: Ναί...

ΤΣΑΝΣ: Ας είναι... δεν ήβθα εδώ για να τσακωθώ με τους πα-

λιός μου φίλους... Χμ, είναι 7 και τέταρτο.

ΑΟΥΣΥ: Ναί;

(Μερικοί άντρες έχουν μπει, στο μεταξύ, κι έχουν καθήσει στις πιο σκοτεινές γωνιές του μπαρ, κοιτώντας τον. Η Δούσυ ρίχνει μια ματιά στον Τσανς, έπειτα σ' αυτούς. Χτυπάει το τηλέφωνο του μπαρ.)

ΣΤΑΦ, στο τηλέφωνο, κοιτώντας τον Τσανς: Ναί... Εδώ είναι...

(Ο Τσανς κοιτάει ολόγυρα, έπειτα σηκώνεται, προχωρεί στο προσκήνιο, χρενίζει τα μαλλιά του, κοιτώντας μπροστά.)

ΑΟΥΣΥ, σηκώνεται και πάει κοντά του: Άκουσε, αγόρι μου, θα πάρω τη σάρτα μου, θα φωνάξω το αμάξι μου και θα σε πάω στο αεροδρόμιο. Ίσως έχει ένα ελικόπτερο εκεί, που μπορεί να σε πετάξει στη Νέα Ορλεάνη σε ένα τέταρτο.

ΤΣΑΝΣ: Δεν το 'χω σκοπό να φύγω απ' το Σαιν Κλου! Πώς σου πέρασε τέτοια ιδέα;

ΑΟΥΣΥ: Νόμισα πως θα 'χες λίγο μυαλό και θα καταλάβαινες ότι το καλύτερο που έχεις να κάνεις...

ΤΣΑΝΣ: Μίς Δούσυ, παραήπιες και σε βάρεσε στο γλυκό σου το κεφαλάκι.

ΑΟΥΣΥ: Επανασκέψου το ύπνου να πάω τη σάρτα μου. Έχεις ακόμα ένα φίλο στο Σαιν Κλου.

ΤΣΑΝΣ: Έχω ακόμα μια κοπέλα στο Σαιν Κλου και δε θα φύγω χωρίς...

ΓΚΡΟΤΜ, απ' έξω: Ο κ. Τσανς Τουαίην, παρακαλώ... Ο κ. Τσανς Τουαίην.

(Μπαίνει η Πριγκίπισσα μαζί με τον Ίκρομο.)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Πιο δυνατά, μικρέ, πιο δυνατά... Α, άσεί! Ν'α τσί!...

(Ο Τσανς κάνει το γύρο του τραπέζιού τρέχοντας και πάει στο μπρος μέρος του μπαρ.)

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ, σπριφοργίζει ψάχνοντάς τον: **Τσανς!** **Τσανς!** **Τσανς!** **Τσανς!** (Όταν γοιίζει την πλάτη στους άλλους, που είναι στην ταράτσα, αυτοί σκάνε σε βραχνά γέλια, βλέποντας πως το φάρμά της είναι ξεκομμένο από πίσω.)

ΑΟΥΣΥ: Είδη ποια είπατε: η Δελάντρα Ντελ Λάγρο...

(Υΐθουοι. Παιστή.)

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ, στο κεφάλισαλο της ταράτσας: Τι... **Τσανς!** **ΑΟΥΣΥ:** Αφήστε με να σας κλείσω το φερμουάρ. (Της το κλείνει.)

(Η Πριγκίπισσα πάει στην ταράτσα, πίσω απ' τις καρέκλες.)

ΑΟΥΣΥ: Σταθήτε ασπάλευτη μια στιγμή... Ελάτε να σας πλώ πάνω, χουστή μου... Δεν πρέπει να κυκλοφορείτε σε τέτοια κατάσταση...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: **Τσανς!** **Τσανς!**...

(Ο **Τσανς** πάει γρήγορα κοντά της.)

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: **Τσανς!** **Τσανς!** (Υψίζει και τον βλέπει. Πέφτει γονατιστή και του φιλάει το χέρι.)

ΤΣΑΝΣ, τη σκώνει. **Απαλά:** Αν έμνες απάνω, δε θα το πάθαινες αυτό...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Έμεινα, έμεινα...

ΤΣΑΝΣ: Σου είπα να περιμένεις.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Περιμένα!

ΤΣΑΝΣ: Δε σου είπα να περιμένεις ώσπου να γυρίσω;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Περιμένα, περιμένα έναν αιώνα, έναν αιώνα σε περιμένα. Κι έπειτα, άκουσα εκείνα τα ασχημένα χλάξον να κορνάρουν στον χήπο, και τότε... **Τσανς**, έγινε το πιο θαυμάσιο πράγμα...

ΑΟΥΣΥ, στους άλλους: **Σαςσι!**

(Οι άλλοι όλοι καθίζουν.)

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ, στον **Τσανς**: Θα μ' ακούσεις; Θα μ' αφήσεις να σου πω;

(Ο **Τσανς** την οδηγεί εμπρός, καθίζει στον πάγκο.)

ΑΟΥΣΥ: **Σαςσι!**

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: **Τσανς**, όταν σε είδα απ' το παράθυρο να φεύγεις μές' στην κώνη-βλάνα, με το κεφάλι ψηλά, μ' αυτή την τροπή, αδύνατη περηφάνεια του νικημένου που την έβρω τόσο καλά, καρτάλαδα πως ο γυρισμός σου εδώ ήταν μια αποτυχία, όπως κι ο δούξ μου. Κι ένωσα κάτι μές' στην καρδιά μου, για σένα. Είν' ένα θαύμα, **Τσανς**. Αυτό είναι το θαύμασιο πράγμα, που σου είπα. Ένωσα κάτι για κάποιον άλλον, έξω από μένα. Που θα πει ότι η καρδιά μου είναι ακόμα ζωντανή, τουλάχιστο ένα της κομμάτι είναι ζωντανό, πως δεν πέθανε ακόμα ολόκληρη η καρδιά μου... **Τσανς**, σε παρακαλώ, άκουσέ με. Ντρέπομαι για σήμερα το πρωί. Δεν θα σε ξανατραπεί ποτέ πια, δε θα τραπεί ποτέ τον εαυτό μου, εσένα κι εμένα... Δεν ήμωνα πάντα τέτοιο τέρας. Κάποτε, δεν ήμωνα... Κι αυτό που ένωσα στην καρδιά μου, όταν σε είδα να γυρίζεις νικημένος στον χήπο με τις φοινικές, μου 'δωσε την ελπίδα ότι μπορού να πάψω να είμαι τέρας. (Καθίζει πλάι του.) **Τσανς**, πρέπει να με βοηθήσεις... για να πάψω να 'μαι τέρας όπως σήμερα το πρωί, κι εσύ μπορείς, μπορείς να με βοηθήσεις. Δε θα φανώ αγέριστη, θα δεις. Κόνεψα να πεθάνω σήμερα το πρωί, πνιγόμενος απ' τον πανικό και τον τρόμο. Όμως και μές' στον πανικό μου, είδα πως είσαι χαλός. Είδα πως έχεις αληθινή χαλότητα μέσα σου, που την κατάρσες σχεδόν, μα που υπάρχει, ακόμα, λίγη...

ΤΣΑΝΣ: Τι έκανα;

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Μου 'δωσες τ' οξύγνο.

ΤΣΑΝΣ: Αυτό, θα το 'κανε οποιοσδήποτε...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Μπορεί ν' αγνώσες ώσπου να μου το δώσεις...

ΤΣΑΝΣ: Δεν είμαι τόσο τέρας.

ΠΡΤΙΚΗΠΣΣΑ: Δεν είσαι καθόλου τέρας. Είσαι μόνο...

ΤΣΑΝΣ: Τι;

ΙΠΡΙΚΗΠΣΣΑ: ...χαμένος στη χώρα του Δράκου, στη χώρα του ανθρωποφάγου, αιματοτότη Δράκου...

(Απ' έξω ακούγεται κορνάρισμα και αυτοκίνητο που φτάνει. Ο Σκόττυ, ο Μπραντ, ο Χάτσερ κι άλλοι δυο άντρες βγαίνουν τρέχοντας. Απ' έξω ακούγονται οι φωνές του πλήθους που υποδέχεται τον Μπρος Φίνλεϋ. Ο Τσανς σπρώχνεται και πεί στην ταράτσα. Η Παιγκίσισα τον ακολουθεί. Πάνω απ' τις φωνές του πλήθους ακούγεται η φωνή της Χέβενλυ.)

ΧΕΒΡΕΝΛΥ, απ' έξω: Μπαμπά, θέλω να πάω μέσα!

(Η Χέβενλυ μπαίνει και στέκεται στο τραπέζι.)

ΧΕΡΒΕΝΛΥ: Τσανς! Φύγε απ' το Σαιν Κλόου!

(Μπαίνει ο Μπρος Φίνλεϋ. Βλέπει τη Χέβενλυ και τον Τσανς, πεί κοντά της, την παίρνει και την οδηγεί έξω.)

ΜΗΟΣ, στο πλήθος: Εδώ είναι, παιδιά, η Χέβενλυ, όλη κι όλη!

(Βγαίνουν κι οι δυο.)

(Μπαίνουν ο Χάτσερ, ο Σκόττυ, ο Μπραντ και ο Τομ.)

ΧΑΤΣΕΡ, προχωρώντας στο κέντρο: Τουαίην, κόπιασ' εδώ!

ΤΣΑΝΣ, στην ταράτσα: Γιατί; Τι με θέλεις;

ΧΑΤΣΕΡ: Έλα κάτω και θα σου πω.

ΤΣΑΝΣ: Έλα 'σύ απάνω και πες μου.

ΤΟΜ: Έλα κάτω, φοβίτσωση μπάσταρδοί!

ΤΣΑΝΣ: Ω, γεια σου, Τομ! Γιατί κούβεσαι;

ΤΟΜ: Εσύ κούβεσαι, όχι εγώ!

ΤΣΑΝΣ: Εσύ είσαι στο σκοτάδι, όχι εγώ.

ΧΑΤΣΕΡ: Ο Τομ θέλει να μιλήσετε οι δυο σας εδώ κάτω.

ΤΣΑΝΣ: Μπορώμε να μιλήσουμε οι δυο μας κι εδώ πάνω.

ΤΟΜ: Χάτσερ, πες του πως θα τον περιμένω να μιλήσουμε στην τουαλέτα του ισογείου.

(Αυτός κι οι άλλοι ξεκινάνε να βγουν.)

ΤΣΑΝΣ: Δεν συνηθίζω να κουδεντιάζω μέσα στις τουαλέτες...

(Ο Τομ μανιασμένος χάνει να χυμώσει στον Τσανς, οι άλλοι τον χαστάνε.)

ΤΣΑΝΣ: Τι πιά να πουν ολ' αυτά; Είναι άνω ποταμών! Έχετε καμιά συγκεντρωσούλα εδώ μέσα; Άλλοτε, έβουγα όταν μου το ζήτησαν. Τώρα, όχι. Πιάει πια εκείνος ο χαρμός. Τώρα, φεύγω όταν θέλω εγώ. Άκουξ, Τομ: Πες το, αυτό, στον πατέρα σου. Εδώ είναι η πατριίδα μου. Εγώ γεννήθηκα στο Σαιν Κλόου, όχι εκείνος. Εκείνος ήρθε εδώ. 'Ηρθε απ' τα βουνά για να κρυφτεί το μίσος. Εγώ γεννήθηκα εδώ για να κάνω έρωτα. Πες του πως αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα σ' εκείνον και σ' εμένα και ρώτησέ τον ποιος νομίζει ότι έχει περισσότερα δικαιώματα να μείνει εδώ...

(Ο Τομ και οι άλλοι κάνουν να φύγουν.)

ΤΣΑΝΣ: Τομ! Ύψω πιάω!...

(Ο Τομ γυρίζει οργισμένος και οι άλλοι τον χαστάνε, καθώς ο Τσανς κατεβαίνει προς τα μπρος. Ο Χάτσερ και η Λούσυ βόισκονται ανάμεσα σ' αυτόν και την πατέρα του Τομ.)

ΤΣΑΝΣ: Τι με θες; Να μου γυρίσεις τα λεφτά που σου 'δωνα για να πας στο χορό και στον κινηματογράφο, τότε που κοιμώμε το χορτάρι στον κήπο του πατέρα σου για ένα δολάριο τη βδομάδα; Ή να μ' ευχαριστήσεις για τις τόσες και τόσες φορές που σου δάνεισα τη μοτοσυκλέτα μου και που 'βρισκα και χορίτσι για να καβιάδαει στο πίσω κάθισμα; Έλα δω! Θα σου δώσω τα κλειδιά της κάντιλντακ μου. Θα σου πω τις τιμές κάθε πόνης του Σαιν Κλόου!... Έχεις άκομα τα μέσα μαζί μου, επειδή είσαι αδερφός της Χέβενλυ.

ΤΟΜ, ουρλιάζει: Μην πιάσεις τ' όνομα της αδερφής μου στο στόμα σου!

ΤΣΑΝΣ: Είναι το όνομα της κοπέλας μου...

ΤΟΜ, ξεκόβει απ' την παρέα του, τους κάνει νόημα να φύγουν.

Είψ' εντάξει, εντάξει. Αφήστε μας μόνους. Δε θέλω να νιώθω
ο Τσανς πως τα βάζει ένας με δέκα...

(Οι άλλοι θγαίνουν.)

ΤΟΜ: Εντάξει, Έλα κάτω.

ΠΗΓΚΙΠΠΙΣΣΑ, προσπαθώντας να κρατήσει τον Τσανς: ΟΧ

Τσανς! Μην πας!

ΤΟΜ: Ζήτησε συγγνώμη από την καρδιά κι έλα κάτω. Μπ' φοβάσαι.
Θέλω να σου μιλήσω ήσυχα-ήσυχα. Μόνο να σου μιλήσω. Ή-
συχα... (Του προσφέρει τσιγάρο. Τώρα βρίσκονται ο ένας απέ-
ναντι στον άλλον.)

ΤΣΑΝΣ: Τομ, ξέρω πως απ' την τελευταία φορά που ήμουνα εδώ,
έγινε κάτι που τ' Χέβενλντ...

ΤΟΜ: Μην ξαναπεις τ' όνομα της αδερφής μου! Βγαλ' το απ' το
στόμα σου!

ΤΣΑΝΣ: Πες μου μόνο τι έγινε...

ΤΟΜ: Χαμήλωσε τη φωνή σου, τράγο!

ΤΣΑΝΣ: Ξέρω πως έχω κάνει πολλά άσχημα πράγματα στη
ζωή μου, πολύ περισσότερο απ' όσα μπορώ να θυμηθώ ή να με-
τηρώσω, αλλά αρκίζομαι πως ποτέ δεν έβλαψα την Χέβενλντ.

ΤΟΜ: Θεε να πεις, δηλαδή, πως την αδελφή μου τ'ν είχε
κάποιος άλλος... πως κάποιος άλλος τ'ν... αρρώστησε,
την τελευταία φορά που ήσουνα στο Σαιν Κλου; Θυμάσαι, τότε
που γύρισες πανί με πανί; Η αδερφή μου αναγκάστηκε να σου
πληρώσει τους λογαριασμούς σου στα εστιατόρια και τα μπαρ,
και τις επιτραπέζιες χωρίς αντίκρισμα στις τράπεζες. Όπου α-
νταμάσες κειντ' την πλουσία γκαμήλα, τ'ν Μίβινι, απ' το Τέ-
ξας, κι άρχισες να περνάς τα Διαβότατοχρηστικά σου στο κόρτε-
ρό της, και γυρνώντας τις δευτέρες εδώ με τα λεφτά της Μίβινι
στις τσέπες σου, για να συνεχίσεις με τ'ν αδερφή μου. Κοιμό-
σουνα με τ'ν Μίβινι, που ήταν άξια να κοιμηθεί με τον πρώτο

βρωμοχλωρό που θα φούντιζε στο λιμάνι, κι έπειτα πήγαινες
και ξανακοιμόσουνα με την αδερφή μου. Και, κάποτε, πήρες
απ' τη Μίβινι και κάτι άλλο εξόν απ' το χαρτζιλίκι που σου
'δνε, κι αυτό το κάτι άλλο το κόλλησες στην αδερφή
μου, στη μικρή μου αδερφή, που ούτε ακουστά δεν είχε τέτοιο
πράγμα, και δεν ήξερε τι ήταν, ώπου έφτασε το κακό στο α-
ποχώρητο και...

ΤΣΑΝΣ: Έφυγα απ' το Σαιν Κλου, πρώτου ανακαλύψω πως...

ΤΟΜ: Το ανακάλυψες, λοιπόν! Και το είπες στην αδερφή
μου;

ΤΣΑΝΣ: Σκέφτηκα πως αν συνέβαινε κάτι, θα μου το 'γραφε ή θα
μου τηλεφωνούσε...

ΤΟΜ: Πώς να σου γράψει ή να σου τηλεφωνήσει; Δεν υπάρχουν
διαβήτορες και τηλέφωνα στις καταβόθρες και τους βούρκοι!
Μου 'γεται να σε σκοτώσω... εδώ, εδώ μέσα!... Η αδερφή
μου, η Χέβενλντ, δεν είχε ιδέα για τις αρρώστιες και τις εγχει-
ρήσεις που κάνανε οι πόρνες, ως την ώρα που αναγκάστηκαν
να την καθαρίσουν και να την γιατρέψουν — θέλω να πω, να
την ενουχίσουν στα σωλή το μαχαίρι του Τζωρτζ Σκάντερ. Ναι
— το μαχαίρι!... Και απόψε... (Πηγαίνει πίσω και γύρω απ'
τον Τσανς, καπνώντας τη Λούου και τους άλλους, έπειτα στέ-
κεται πλάι στον Τσανς.)... αν μείνεις εδώ απόψε, αν είσαι
εδώ ύστερ' απ' τη συγκέντρωση, θα δοκιμάσεις κι εσύ το μα-
χαίρι. Κατάλαδες; Το μαχαίρι!... Τιποτ' άλλο... Τώρα
πήγαυε στην Καρπία, εγώ πήγαυω στον πατέρα μου. (Βγαί-
νει.)

(Ο Τσανς πηγαίνει παραπατώντας στην ταράτσα, καθίζει σε
μια καρέκλα.)

ΠΗΓΚΙΠΠΙΣΣΑ, καθώς ο Τσανς περνάει μπρος της: Τσανς, για
τ' όνομα του Θεού, πάμε να φύγουμε, αμέσως... Όλη μέρα ά-
κουγα, αδιάκριτα, ένα θρήνο να περνάει στον αέρα και να λέει:

«Χαμένη, χαμένη, χαμένη για πάντα». Φωνικόνηροι στις ακροθαλασσιές και λυστάσια στη Μεσόγειο, όλα παντού, ανιδίνουν αυτό το θρήνο: «Χαμένη, χαμένη»... Η Κύπρος, το Μόντε Κάρολο, το Σαν Ρέμο, η Ταργέτη, Όλα είναι τόσο εξορίας, εξορίας απ' ό,τι αγαπήσαμε. Μαύρα γυαλιά, πλατύγυρα καπέλλα και ψίθυροι... «Αυτή είναι; Αυτή;» Ξαφνιασμένοι, περιφρονητικοί ψίθυροι... Ω, Τσανς, πίστεψε με: ύστερ' απ' την αποτυχία, δεν υπάρχει άλλο παρά η φυγή. Τίποτ' άλλο, μόνο η φυγή. Παρ' το απόφαστ, Πες να ετοιμάσουν το αμάξι, να χατεδάσουν τις βαλίτσες, κι έλα να πάρουμε το δρόμο των παλιών Ισπανιών κονχισταδόρες... (Προσπαθεί να τον αρχαλιάσει.)

ΤΣΑΝΣ: Βγάλε τα νύχια σου από πάνω μου...

(Απ' έξω ακούγεται το τραγούδι Bonnie Blue Flag.)

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Μόνο εγώ μπορώ να σε σώσω απ' την καταστροφή εδώ πέρα...

ΤΣΑΝΣ: Δε θέλω να με σώσει κανένας!...

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Μη μ' αφήνεις... Αν μ' αφήσεις θα ξαναγίνω τέρας πάλι. Θα γίνω η κακιά Μάγισσα της Χώρας του Δράκου.

ΤΣΑΝΣ: Έγινε στο δωμάτιό σου.

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Δεν πάω πουθενά μόνη μου. Δε μπορώ.

ΤΣΑΝΣ, προχωρεί εμπρός κέντρο: Φορείο!...

(Από μπρος μπαίνουν ο Μπος Φίνλεϋ και η συνοδεία του, μ' ένα Σηματοφόρο επικεφαλής που κρατάει μια κοκκινόχρωμη σημαία με την επιγραφή: «Νεολαία Τομ Φίνλεϋ».)

ΤΣΑΝΣ: Φορείο! Φέρετε στην κυρία ένα φορείο! Της τ' έθε χείστ, πάλι!...

(Ο Σταφ κι ένας Ιχθυόμ την πιάνουν. Ξακίνηστροπάχνει τον Τσανς και τον κοιτάει επιτημητικά. Ο Ιχθυόμ την πιάνει απ'

το μπράτσο, αυτή δέχεται την ανώνυμη τούτη βοήθεια και γράφει.)

ΤΟΜ, προχωρώντας: Πατέρα, πες στην Χέβελνυ να προχωρήσει! ΜΠΙΟΣ, περπατώντας: Μπορό μου, ψηλά το κεφάλι όταν θα μπαίνουμε την αίθουσα! Έμπρος, τώρα, περπάτα!

(Προχωρούν κι ανεβαίνουν στη γαλαρία. Βγαίνουν όλοι απ' το δάθος.)

ΦΩΝΗ, απ' έξω: Και τώρα, ας προσευχηθούμε!

(Το πλήθος λέει την προσευχή. Ο Σταφ γράφει.)

ΑΟΥΣΣ, στον Άγνωστο: Θέλωις ακόμα, σώνει και καλά, να...;

ΑΙΤΝΟΣΤΟΣ, πάλι στο τραπέζι του κέντρου και πίνει: Θα κάνω μια δοκιμή. Πώς είναι η φωνή μου;

ΑΟΥΣΣ: Καλύτερα.

ΑΙΤΝΟΣΤΟΣ, πηγαίνει στη γαλαρία: Λέω να περμένω εδώ, όπου ν' αρχίσει να μιλάει, ει;

ΑΟΥΣΣ, τον ακολουθεί: Περμένε ώσπου να δήσουν τους πολλούς λαίους. Γιατί, γιατί δεν του κάνεις ερωτήσεις που να μην προσβάλλουν την κόρη του;

ΑΙΤΝΟΣΤΟΣ, στο κέντρο της γαλαρίας: Δε θέλω να προσβάλω την κόρη του. Αλλά αυτός θα την υψώσει σαν δείγμα της λευκής παβέννας του Νόστου, που η αγνότητά της κινδυνεύει απ' τη μαύρη λαγνεία. Κι αυτό είναι το μεγάλο του επιχείρημα, που του το υπαγορεύει η «Φωνή του Θεού», όπως λέει.

ΑΟΥΣΣ: Το πιστεύεις ειδικρινά.

ΑΙΤΝΟΣΤΟΣ: Εγώ όχι! Πιστεύω πως η σωπή του Θεού, η απόλυτη σωπή του, είναι κάτι τρομερό και ατέλειωτο, που εξαιτίας του χάρθηκε ο κόσμος. Νομίζω πως κανένας άνθρωπος δεν άκουσε ακόμα αυτή τη φωνή, κανένας σ' όλη τη γη, και λιγότερο απ' όλους ο Μπος Φίνλεϋ...

(Ο Σταφ μπαίνει, πάει στο τραπέζι κι αρχίζει να το σκουρίζει.)

ΦΩΝΗ, απ' έξω: Και τώρα έχει τον λόγο ο αγαπημένος μας Τόμας Φίνλεϋ...

(Χειροκροτήματα, φωνές. Ο Φλάϋ μπαίνει από μπρος, και στέκεται στην παράτα. Όλοι κοιτάνε προς το μέρος όπου μιλάει ο Μπος Φίνλεϋ.)

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΜΠΟΣ: Ευχαριστώ, αγαπητοί μου φίλοι, συμπολίτες, αδελφοί Αμερικανοί... Σας το είπα και άλλοτε, μα θα το θεωρώ ιερή για τον αγαπημένο μας Νότο... Δεν ήλουν ούτε δεκαπέντε χρόνια, όταν άφησα τους γυμνούς λόφους και κατέβηκα ξυπόλυτος ως εδώ... Γιατί; Γιατί με εκάλεσε η Φωνή του Θεού να εκπληρώσω αυτήν την αποστολή...

(Ο Τσανς προχωρεί αργά προς το κέντρο, κοιτώντας κατά τη μεριά του Μπος.)

ΑΙΝΩΣΤΟΣ: Ακούστε!...

ΜΠΟΣ: Και ποια είναι αυτή η αποστολή; Σας το είπα και άλλοτε, μα θα σας το ξαναπώ και σήμερα. Να προστατεύσω από τη μόλυνση το λευκό αίμα, που πιστεύω ότι δεν είναι ιερό μόνο για μένα, είναι ιερό και για τον Κύριο και Θεό μας!... Ποιος είναι ο καλύτερος φίλος των μαύρων σ' όλο τον Νότο;... Εγώ, ο Μπος Φίνλεϋ, όπως το αναγνωρίζουν και το παραδέχονται και οι δυο φυλές...

ΣΤΑΦ: Σωστά! Μπαρό!...

(Ο Τσανς γυρίζει στον Σταφ και ξεκινάει προς τα δεξιά.)

ΜΠΟΣ: Όμως δεν μπορώ να δεχθώ, να επιτρέψω, να ανεχθώ, αυτήν —

ΜΠΟΣ: Ξέρετε καλά πως δεν πήρα καθόλου μέρος στη γωστή επίθεση εναντίον ενός νεαρού μαύρου. Τη θεωρώ ένα πολύ λυπηρό επεισόδιο. Και αυτό είναι το μόνο σημείο όπου συμφωνώ απόλυτα με τις ριζοσταστικές εφημερίδες των Βορείων. Ήταν ένα θλιβερό επεισόδιο. Οστόσο... καταλαβαίνω τα συνασθήματα που το υπεκίνησαν. Το ιερό πάθος να προστατευθεί, μ' αυτή τη γιάτη πράξη, κάτι που το θεωρούμε όλοι μας ιερό: η αγνότητα του αίματός μας.

ΑΙΝΩΣΤΟΣ: Εμπρός! (Βγαίνει.)

ΜΠΟΣ: Αλλά εγώ δεν πήρα μέρος σ' αυτό και δε συγχωρώ την επέμβαση που έγινε στον άτυχο μαύρο νέο.

(Εμφανικά ακούγεται η φωνή του Αρνάουτου.)

ΑΙΝΩΣΤΟΣ: Ε, Μπος Φίνλεϋ!...

(Μόλις ακούγεται η φωνή του, ο Σταφ τρέχει στη γαλαρία και κοιτάει μέσα στην αίθουσα. Ο Τσανς τρέχει κι αυτός στο δάθος και κοιτάει μέσα.)

ΑΙΝΩΣΤΟΣ: Τι έχεις να πεις για την κόρη σου; Και για κείνη την επέμβαση που της χάνανε; Γιατί vrύθηγε στα μαύρα η κό-

ΤΣΑΝΣ, πηγαίνοντας στην παράτα: Θε μου! Τι ψέματα!... Τι ψεύτησι!

ΑΙΝΩΣΤΟΣ: Τώρα θ' ακούσεις...

ΛΟΥΙΣ, ακολουθεί τον Τσανς:

Περίμενε!... Τσανς, προφταίνεις ακόμα να φύγεις. Μπορώ ακόμα να σε βοηθήσω, αγόρι μου!

ΤΣΑΝΣ, δίνοντας τα χέρια του στους ώμους της Λούις: Ευχαριστώ, μιε Λούις. Αλλά όχι. Απόψε, δεν ξέρω πώς, αλλά με κάποιον τρόπο, θα την πάρω απ' το Σαιν Κλου. Θα την ξυπηλώσω μες στην αγκαλιά μου και θα της ξαναδώσω πίσω τη ζωή της. Απόψε... με κάποιον τρόπο...

τη σου; Πιεθεί τη σκαλχηκοειδίτιδά της

(Θόρυβος, ταραχή, φωνές.)

ΜΙΟΣ: Μπορείτε να επαναλάβετε την ερώτησή σας; Πείτε, παρακαλώ, σ' αυτόν τον κύριο να προχωρήσει. Θα του απαντήσω χμέσως. Πού είναι; Ας προχωρήσει και θα του απαντήσω... Την παρασμένη Παρασκευή, τη Μεγάλη Παρασκευή... Ησυχία, παρακαλώ... Τη Μεγάλη Παρασκευή, λέγω, αντίχρησα ένα ακαίσιον θέαμα στο προαύλιο του Πανεπιστημίου μας, που ίδρυσα εγώ ο ίδιος. Ένα φρικαλέο αγχρόνιο ομοίωμά μου — μένα, του Τομ Φίνλεϋ! — χρεμόταν εκεί... του είχαν βάλει φωτιά!... Αυτή τη βαρύτατη προσβολή την είχαν υποκινήσει... την είχαν υποκινήσει οι ρίζοσταστικές εφημερίδες των Βορείων. Δοτόσο ήταν Μεγάλη Παρασκευή; Σήμερα, είναι Πιάσχα. Ήταν Μεγάλη Παρασκευή, λέγω. Σήμερα, είναι Κυριακή του Πιάσχα και βρισκόμαι στο Σαιν Κλου...

(Στο μεταξύ ο Άγνωστος είχε παρουσιαστεί στα σκαλιά του δάθους, κοιτώντας πίσω για να δει αν τον ακολουθούν. Έρχεται μπρος, δαξίνοντας το σακαάκι και τη γραβάτα του. Η Λούσου τα παίρνει και του κάνει νόημα να δγει. Καθώς αυτός φτάνει στην πόρτα, παρουσιάζεται ο Ίγκουμ κι αυτός πιωπλατίζει προς το κέντρο. Πάει προς την ταράτσα και βλέπει τον Στραφ να ήγεται καταπάνω του. Ήρξλει και πάει προς τα μπρος, αλλά παρουσιάζεται εκεί ο Τρίτος Άντρας. Ο Άγνωστος πιωπλατίζει προς το κέντρο της ταράτσας. Αυτή τη στιγμή παρουσιάζονται στο δάθος ο Τομ, ο Μπαντ, ο Σκόρτυ και ο Δεύτερος Άντρας και προχωρούν προς το κέντρο της γαλαρίας. Ο Άγνωστος βλέπει πως είναι περιουκλωμένος. Η Λούσου αφήνει ένα ουρλιαχτό. Καθώς ο Άγνωστος γυρίζει ακούγοντάς την, ο Τομ του δάξει τρικλοποδιά κι αυτός πέφτει. Ο Στραφ τρέχει και τον κλοτσάει στο πρόσωπο, ενώ είναι πεσμένος καταγής. Ένας από τους Άντρας τον κλοτσάει απανωτά στο κεφάλι. Ο

Άγνωστος κείται ασάλευτος κι οι άλλοι σκορπίζουν. Η Λούσου τρέχει να τον βοηθήσει. Ο Τσανς κοιτάει με κομμένη ανάσα. Σ'τα σκαλιά του δάθους, παρουσιάζεται η Χέβελνυ μισο-ληπόθυμη, ο Σκάντερ τη βοηθάει να περπατήσει. Ησυχώσουν στη γαλαρία κι έπειτα στην ταράτσα. Ο Τσανς τους βλέπει.)

ΤΣΑΝΣ, φωνάζει: Χέβελνυ!

(Ο Σκάντερ την οδηγεί εμπρος και βγαίνουν, ενώ κλείνει η Αυλαία. Όλη αυτή η σκηνή γίνεται όσο κρατάει ο λόγος του Μπος Φίνλεϋ και τελειώνει την ώρα που αυτός λέει «Βρίσκομαι στο Σαιν Κλου»...)

ΑΥΤΑΙΑ

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

Η κρεβατοκάμαρα πάλι. Παρασκήνια μεσάνυχτα της ίδιας μέρας. Το κρεβάτι είναι στρωμένο τώρα, αλλά τα ρούχα σατινένια σεπτόνια είναι διπλωμένα πάνω στο κλινοσκεπάσμα. Η «εστρά» της Πριγκίπισσας είναι πεταμένη στο κεφάλι της σαιζλόγκ. Η μαλάκιμπίνα είναι κλειστή και γυρισμένη στο πλάι, στη μέση της σκηνής. Το νεσεσσαίρ της Πριγκίπισσας είναι ακουμπισμένο απάνω στη μαλακαμπίνα. Άλλες δύο βαλίτσες, από ρούχα προκομείλο κι αυτές, είναι καταγής. Η Καμαριέρα έχει αρχίσει να τις στοιμάζει. Το φόντο δείχνει τώρα το νυχτερινό ουρανό και τη θάλασσα. Όταν ανάβουν τα φώτα της σκηνής, φαίνεται η Πριγκίπισσα να σουλατσάρεται απάνω-κάτω, κρατώντας το τηλέφωνο. Αρχίζει να μιλάει όταν ανοίξουν οι κουρτίνες.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Κέντρον! Τι έγινε με τον σφίερ μου; (Σουλατσάρεται πάντα.)

(Ο Τσανς μπαίνει απ' τη γαλαρία, αλλά βλέποντας κάποιον να ζυγώνει απ' την άλλη πλευρά, γυρίζει γρήγορα και στέκεται στη σκιά της γαλαρίας. Ο Τομ, ο Χάτσερ, ο Μπαντ, ο Νκόττυ και ο Δεύτερος Άντρας μπαίνουν απ' τα σκαλοπάτια του δάθους, και στέκονται περμαμένους έξω απ' το δωμάτιο

της Πριγκίπισσας. Η Καμαριέρα μπαίνει από μπρος, κρατώντας διάφορα αντυκείμενα τουαλέτας και πάει προς τις βαλίτσες στο κέντρο.)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Μου είχατε πει ότι θα μου βίσινατε ένα σφίερ... Γιατί τώρα δεν μπορείτε; Κάποιος, σ' αυτό το ξενοδοχείο, πρέπει να μου βρει κάποιον... Θα τον πληρώσω όσο-όσο... για να οδηγήσει τ' αυτοκίνητό μου... έξω απ' αυτή την κοιλιά... μένη...

(Ο Χάτσερ χτυπάει την πόρτα της.)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Ποιος είναι;

ΣΚΟΤΤΥ: Δε θ' ανοίξει... Σημάς' την πόρτα!

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: αφήνει το τηλέφωνο: Τι θέλετε;

ΧΑΤΣΕΡ: Κυρία Ντελ Άγγκο...

ΜΙΑΝΤ: Μην της απαντάς ώσπου ν' ανοίξει...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: πάει στα σκαλοπάτια και στέκεται εκεί: Ποιος είναι; Τι θέλετε;

ΣΚΟΤΤΥ: Πες της να βγει έξω!...

ΧΑΤΣΕΡ: Σώπα! Άστε με να τα κανονίσω εγώ... Κυρία Ντελ Άγγκο, ειδοποιήσατε πως θα φύγετε κι έπρεπε να χέτε ελευθερώσει το δωμάτιο στις τρισημίσι, τ' απογευμα... Είναι περασμένα μεσάνυχτα τώρα... ληπάμαι πολύ, αλλά δε μπορείτε να μείνετε άλλο.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Τι είπατε; Δεν άκουσα...

ΧΑΤΣΕΡ: Κυρία Ντελ Άγγκο...

ΤΟΜ, περνάει μπροστά του και στέκεται απέναντί της: Είναι ο κύριος Χάτσερ, ο υποδιευθυντής του ξενοδοχείου. Χέτε το βράδυ, ήρθατε μ' ένα υποκείμενο που είναι ανεπιθύμητο εδώ... μάθαμε πως μένει στο δωμάτιό σας... Φέραμε εδώ τον κύριο Χάτσερ για να σας θυμίσει πως πέρασε η ώρα που θα πρεπε να χέτε φύγει...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, επιδηγητικά: Δεν υπάχει ξενοδοχείο σ' όλον τον

κόσμο που να μου πει τι ώρα θα φύγω. Φεύγω όποτε θέλω εγώ!

TOM: Αυτό δεν είναι ένα οποιοδήποτε ξενοδοχείο.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Πάει στο κέντρο; Εξ άλλου, δε συζητώ με υποδιευθυντές ξενοδοχείων — όταν μάλλον έχω ένα σωρό παρόνοια για διάφορες απρόβλεπτες που μου έκαναν εδώ. Δε συζητώ ούτε καν με τους διευθυντές των ξενοδοχείων — αλλά με τους ιδιοκτήτες... (Πιάει στο κρεβάτι, παίρνει τα σατινένια σεντόνια.) Αυτά τα σεντόνια είναι δικά μου, τα παίρνω μαζί μου... Ποτέ δε μου φέρθηκαν με τόση αρρεβένια, σε κανένα ξενοδοχείο του κόσμου... (Πετάει τα σεντόνια στην Καμαριέρα που είναι γονατισμένη μπρος στις βαλίτσες.) Έβραθα τους είναι ο ιδιοκτήτης εδώ. Ένας προσωπικός μου φίλος, που μ'έχει πολλές φορές φιλοξενήσει στην Ευρώπη, στην...

(Ο Τομ μπαίνει στο δωμάτιο και προχωρεί στο κέντρο.)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, γυρίζει στο Χάτσερ: Τι διάβολο γυρεύει αυτός στο δωμάτιό μου;

TOM: Που είναι ο Τσανς Ρουαίτην;

(Ο Χάτσερ μπαίνει στο δωμάτιο. Ο Σκόττυ τον ακολουθεί.)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Γι' αυτό ήρθατε εδώ; Τότε, μπορείτε να πηγαίσετε. Δε γύρισε απ' το πλοίο που έφυγε.

TOM: Σκόττυ, κοίταξε στο μπάνιο...

(Ο Σκόττυ γράφει από μπρος.)

TOM: Όπως σας είπα, έβρουμ ότι είσαοτε η Αλέξανδρα Νεελ. Λάγχο κι ότι ταξιδεύετε μ' έναν έκφυλο, που, σίγουρα, δεν φανταζόσαστε τι μέρος λόγου είναι. Γι' αυτό δε μπορείτε να μείνετε στο Σαιν Κλου, προπάντων ύστερ' από...

(Ο Σκόττυ μπαίνει, και κάνει νόημα στον Τομ πως ο Τσανς δεν είναι στο μπάνιο.)

TOM, στην Καμαριέρα: Δεσποινίς, σας παρακαλώ...

(Η Καμαριέρα γράφει διαστωά απ' το βιβλίο.)

TOM, στην Πριγκίπισσα: Τώρα, αν χρειάζεστε οποιαδήποτε βοήθεια για να φύγετε απ' το Σαιν Κλου, είμαι...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, αγνοεί τον Τομ και πάει στον Χάτσερ: Ναι. Χρειάζομαι ένα σόφερ. Κάποιον να οδηγήσει το αυτοκίνητό μου. Θέλω να φύγω από δω. Με κάθε τρόπο! Δε μπορώ να οδηγήσω μόνη μου. Πρέπει να βρεθεί κάποιος!...

TOM: Σκόττυ, εσύ κι ο Χάτσερ περιμένετε έξω, ώπου να της ενηγήσω...

(Ο Χάτσερ κι ο Σκόττυ γράφουν απ' το δωμάτιο και περιμένουν στη γαλαρία.)

TOM: Θα σας δω εγώ σόφερ, κυρία Νεελ Λάγχο. Θα σας δω πέντε, δέκα, εκατό, αν θέλετε. Εντάξει;... Καμιά άλλη φορά, ελάτε στην πόλη μας να μας πείτε μια καλημέρα. Ναι; Θα σας σερβώσουμε κοκκίνα χαλαιά σ' όλο το δρόμο! Εντάξει; Καληνύχτα, κυρία Νεελ Λάγχο. (Βγαίνει μαζί με τους άλλους.)

(Ο Τσανς μπαίνει απ' τη γαλαρία, αργά, με χίλιες προφυλάξεις και περμένει στα σκαλιά του δωματίου.)

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ, γυρίζει και τον βλέπει: Τσανς...

ΤΣΑΝΣ, πολύ παραγμένος απ' όλ' αυτά: Είλεες παρέα, βιάτω...

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Ήρθαν κάτι άνθρωποι και σε γύρευαν. Μου είπαν πως είμαι ανεπιθύμητη εδώ, επειδή έχω μαζί μου έναν έκφυλο εγκληματία. Τους ζήτησα να μου δουν ένα σόφερ, για να μπορέσω να φύγω.

ΤΣΑΝΣ, πάει στο κεφάλι της σαιζλόνγκ: Εγώ είμαι ο σόφερ σου. Είμαι ακόμα ο σόφερ σου, Πριγκίπισσα.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Δε μπορείς να οδηγήσεις τ' αμάξι ούτε ως τ' όρομο.

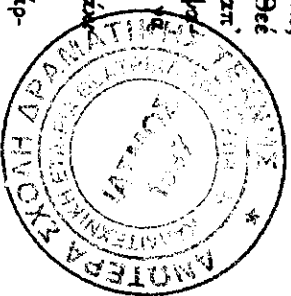
ΤΣΑΝΣ: Σ' ένα λεφτό θα είμ' εντάξει.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ: Χρειάζεται περισσότερο από ένα λεφτό, Τσανς. Θεε να μ' ακούσεις; Μπορείς; (Πιάει κοντά του.) Σ' ακούσα τ'ο

πρωί με κατανόηση, και συμπόνια. Έβιωσα κάτι στην καρδιά μου για σένα, κάτι που νόμιζα πως δε μπορούσα πια να το νιώσω. Θυμήθηκα ένα σαρό νέους, που ήταν αυτό που είσαι ή αυτό που θέλεις να είσαι. Τους είδα όλους καθαρά, πεντακάθαρα, τα μάτια τους, τη φωνή τους, τα χαμόγελά τους, το σώμα τους, ολόκληθάρα. Αλλά τα ονόματά τους δε μπορώ να τα θυμηθώ. Δε θα μπορούσα να τα θυμηθώ παρά μόνο αν έβγαζα σε παλιά προγράμματα, από έργα όπου πρωταγωνιστούσα όταν ήμουν είκοσι χρονών, κι όπου εκείνοι έλεγαν «Κυρία, ο κύριος Κόμης σας περιμένει», ή... Τσανς. Παρά λίγο να τα καταφέρουν κι αυτοί!... Ω! Φραντζί Ναι, Φραντζί!... Τι άλλο; Άλμπερτσαρτ. Φραντς Άλμπερτσαρτ. Ω, θεέ μου! Θεέ μου! Φραντς Άλμπερτσαρτ... Αναγκάστηκα να τον δώσω από το θάσο. Μ' έσφιγγε τόσο πολύ στη σκηνή του θαλάσσι, τα δικά σου σένα δάχτυλά του μου καναν άγριες μελανιές, παρά λίγο να μου στάσει τη ραχοκοκαλιά, και...

ΤΣΑΝΣ, πάει στο κάτω μέρος του κρεβατιού. Βγάζει το σακάκι του και το πετάει στο κρεβάτι. Περιμένω να πάψεις.

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ, γυρίζει σ' αυτόν. Τον ξαναείδα στο Μόντε Καρλό, δεν είναι πολύς καιρός. Ήταν με μια εδωμηντάρα και τα μάτια του έδειχναν πιο γέρικα απ' τα δικά της. Εκείνη τον κάρτουσε, τον έσερνε με μιαν αόρατη αλυσίδα... στα καλά και στα μπαρά όπως ένα τυφλό ετοιμαθάνωτο σκυλί. Δεν ήταν μεγαλύτερος από σένα... Αίγρον καιρό αργότερα, γρημιττήχε με τ' αυτοκίνητό του απ' τα βράχια... Αντίχημα! Το κεφάλι του τρακίστηχε σα ρόδι... Τι δούσαν τάχα μέσα; Παιδιάς, απέπισημένες φίλοδοξίες, μικρές απάτες, μπορεί και κάποιες απόνειρες εκδίασμού που δεν πέτυχαν, και μερικά απομεινάρια γρητιάς και τρυφερότητας... (Τον αναγκάζει να γυρίσει.) Τσανς, ο Φραντς Άλμπερτσαρτ είναι ο Τσανς Γουαίτην. Προσπάθησε να το καταλάβεις για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε μαζί!...

ΤΣΑΝΣ, τραβιέται από κοντά της: Τέλειωσες; Ξεμπίδωχε.

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Δεν άκουσες τίποτα απ' όσα σου είπα, ε;

ΤΣΑΝΣ: Ποιος ο λόγος; (Παίρνει το τηλέφωνο, καθίζει στη σάιλόνγκ.) Σου διηγήθηκα κείνη την ιστορία το πρωί... Δεν έχω σκοπό να γρημιτώω από πούθενά και να τρακίσω το κεφάλι μου σα ρόδι...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Όχι! Επειδή δε μπορείς να σφάξεις.

ΤΣΑΝΣ: Κέντρον; Δώστε μου τα υπεραστικά, παρακαλώ.

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Θα έφερες πάνω σε κανένα δέντρο. Ο Φραντς Άλμπερτσαρτ...

ΤΣΑΝΣ: Πού είναι το κανέ σου με τα τηλέφωνα;

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ, σκιδόντας απάνω του: Δεν έρω τι έχεις βάλει στο νου σου, αλλά ό,τι και να κάνεις είναι χαμένος κόπος. Τώρα πια, η μόνη σου ελπίδα είναι να μ' αφήσεις να σε σέρνω πίσω μου μ' αυτή την αόρατη, κολοδοχή, ατσάλινα αλυσίδα, στα Κάδλτον και στα Ριτς και στα Ίνφραντ Ορέλ και...

ΤΣΑΝΣ, σγκάνωεται: Δεν καταλαβαίνεις πως καλύτερα έχω να πεθάνω, παρά...; Καλύτερα να πεθάνω!... Κέντρον; (Ξανακαθίζει.) Εμείς ποσα κλήσεις της κυρίας Αλεξάντρα Ντελ Αέγχο για την Κυρία Σάλλυ Πάουερς, Μπέδεργλν Χιάλς, Χόλλνυουντ.

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ, προσπαθεί να πάρει το τηλέφωνο: Ω, όχι!...

Τσανς!...

ΤΣΑΝΣ: Την κυρία Σάλλυ Πάουερς, τη δημοσιογράφο του Χόλλνυουντ, ναι, Σάλλυ Πάουερς... Ναι... Περιμένω, περιμένω...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Ο αριθμός της είναι 59.82... (Βάζει το χέρι της στο στόμα, αλλά είναι πολύ αργά πια.)

ΤΣΑΝΣ: Μπέδεργλν Χιάλς... 59.82...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ, πάει μπρος κέντρο: Τι ατί του έδωσα τον αριθμό της... Ω, και γιατί όχι, στο κάτω-κάτω; Αργά ή γρήγορα, θα 'πρεπε να μάθω... Πήγα πολλές φορές να τηλεφωνήσω, σήκωνα το ακουστικό, το άφηνα πάλι κάτω... Ας τηλέφωνήσει

αυτός για μένα... Κάτι άλλαξε... Ανασαινω ελεύθερα και βαθιά, σαν να πέρασε ο πανικός... Μπορεί και να πέρασε... Κάνει εκείνος το αταίσιο αυτό πράγμα, ρωτώντας αυτό που θα ρωτούσα εγώ... Δεν υπάρχει τώρα πια για μένα, δεν είναι παρά μια μηχανή που κάνει ένα τρομερό τηλεφώνημα... ένα τηλεφώνημα που δεν τολμούσα εγώ να κάνω... Είμαι στο φως, εγώ, τώρα. Αυτός είναι σχεδόν άορατος. Τι θα πει αυτό; Πως δεν είχε φτάσει ακόμα στο γκαρμέ, πως δεν είχε έρθει ακόμα τ'ώρα μου ν' αφανιστώ;

ΤΣΑΝΣ: Πολύ καλά, ζήτηστε την στου Τσέρλεν. Ναι...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Μια φορά, ένα είναι βέβαιο: Το μόνο που με νοιάζει τώρα πια, είν' αυτό το τηλεφώνημα. Μοιάζω να στέκομαι στο φως, κι όλα τ' άλλα γύρω μου βυθίστηκαν στο σκοτάδι. Αυτός βρίσκεται στο σκοτεινό φόντο, σα να μην είχε αφήσει ποτέ τη γραμμή αφάνειας όπου γεννήθηκε. Τράβηξα πάλι απάνω μου το φως, σα στέμμα γύρω στο κεφάλι μου. Είναι δυο μου, γεννήθηκαν μ' αυτό στο αίμα και στο σώμα μου, όπως αυτός γεννήθηκε για να κάνει το τηλεφώνημα στη Σάλλυ Πάουερς, τον αγαπημένο πιστό φύλακα του βρύλου μου, που δε ζει πια. Που εγώ έζησα πιο πολύ από κείνων... Τα τέτατα αγρόν να πεθάνουν. Αγρόν πολύ. Τρομερά πολύ. Η ματαοδοξία τους είν' απέρανη, σχεδόν τόσο απέρανη, όσο κι η αρχία που νιάθουν για τον εαυτό τους...

(Αδύνατο κομψόνισμα τηλεφώνου ακούγεται απ' έξω.)

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Το τηλεφώνω χτυπάει ακόμα.

ΤΣΑΝΣ: Μου έδωσαν έναν άλλον αριθμό...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Αν δεν είν' εκεί, πες τ' ονομά μου και ρώτησε που μπορώ να τη βρω.

ΤΣΑΝΣ: Πιργκίτισσα...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Τι είναι;

ΤΣΑΝΣ: Έχω προσωπικούς λόγους που κάνω αυτό το τηλεφώνημα.

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Δεν έχω καμιά αμφιβολία γι' αυτό.

ΤΣΑΝΣ, στο τηλεφώνω: Τηλεφώνώ από μέρους της κυρίας Αλεξάντρα Ντελ Αόγχο. Θέλει να μιλήσει στην κυρία Σάλλυ Πάουερς... Οί... Μήπως έφερετε σε ποιον αριθμό μπορεί να τη βρει η Πιργκίτισσα;

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ, παίρνει ένα μαργαριταρένιο κολλιέ απ' το κουτί των κοσμημάτων της και το φοράει: Αν σου δώσουν τον αριθμό, θα είναι καλό σημάδι.

ΤΣΑΝΣ: Ναι... Ευχαριστώ. Θα την πάρω εκεί... Κέντρον; Ζητήστε την κυρία Σάλλυ Πάουερς στον αριθμό 57.987... Πέστε πως είναι επείγον... Η Πιργκίτισσα Κοσμονόπολι...

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Η Αλεξάντρα Ντελ Αόγχο...

ΤΣΑΝΣ: Η κυρία Αλεξάντρα Ντελ Αόγχο ζητάει την κυρία Σάλλυ Πάουερς.

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ, μέσα της: Ουύόνο, παρακαλώ, λιγο...

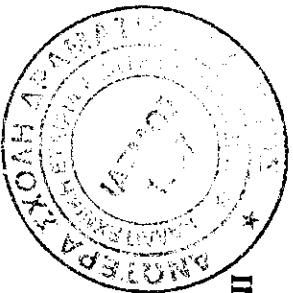
ΤΣΑΝΣ, σηκώνεται παραγμένο, κάνει ένα δημα: Βασίς, κυρία Πάουερς; Εδώ Τσανς Γουαίτην... Σας τηλεφώνώ εκ μέρους της Πιργκίτισσας Κοσμονόπολι, θέλει να σας μιλήσει. Έρχεται αμέσως... (Πάει στο κέντρο.)

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ: Δεν μπορώ... Πες πως...

ΤΣΑΝΣ, τεντώνοντας το κορδόνι του τηλεφώνου: Δεν πάει πιο μακριά, Πιργκίτισσα, πρέπει να 'σθεις πιο δώ!

ΠΡΙΠΚΙΠΙΣΣΑ, διατάζει, έπειτα πάει προς αυτόν, παίρνει το τηλεφώνω και προχωρεί εμπρός κέντρο: Σάλλυ; Εσύ είσαι, αληθινά; Ναι, εγώ, η Αλεξάντρα Ντελ Αόγχο. 'Ο, τι είμαστε από μένα, Σάλλυ... Ω, ναι, ήμωνα εκεί, αλλά δεν έχασα παρά μερικά λεπτά. Μόλις άρχισαν να γελάνε στα πιο δραματικά σημεία, το 'βαλα στα πόδια φωνάζοντας για ταξί — κι από τότε δεν έπαχα να τρέχω. 'Όχι, δε μιλάω με κανένα, δεν άκουσα τίποτα, δε διάβασα τίποτα... δεν ήθελα παρά... το σκοτάδι... Τι, Ω, το λες από καλίσσην...

ΤΣΑΝΣ, πάει κοντά της: Πες της πως ανακάλυψα ένα ζευγάρι νέους σταρ. Δύο!

ΠΡΙΠΚΙΠΠΙΣΣΑ: Μια στιγμή, Σάλλυ, μου... χόδεσαι η ανάσα!... (Σηκώνεται και προχωρεί εμπρός.)

ΤΣΑΝΣ, *απαλόνοτάς την απ' το μπράτσο:* Πες της να το γράψει αύριο στη στήλη της, σ' όλες τις εφημερίδες, στο παδίοφωνο... πως ανακαλύφες δύο νέους που θα χαλάσουν κόσμο!...

ΠΡΙΠΚΙΠΠΙΣΣΑ, στον Τσανς: Πήγαινε στο μπάνιο! Βάλε το κεφάλι σου κάτω απ' το παγωμένο νερό!... (Στο τηλέφωνο.) Σάλλυ!... Το λες αλήθεια; Όχι μόνο από καλοσύνη... από φιλία... από...; Ορίμασε, ειπες; Το ταλέντο μου ωρίμασε; Πώς δηλαδή;... Μεγαλύτερο δάθος; Μεγαλύτερη τζί; Μεγαλύτερη δύναμη!... Ω, Σάλλυ, σ' ευχαριστώ, καλή, αγαπημένη μου Σάλλυ!...

ΤΣΑΝΣ: Άσε τα σαλιαρισμάτα! Πες της για μένα και τη Χέδεν-λυ!...

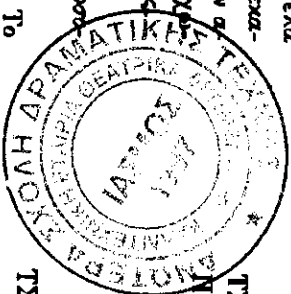
ΠΡΙΠΚΙΠΠΙΣΣΑ, πάλι μπρος, ο Τσανς την ακολουθεί: Όχι, δε διάβασα τις κριτικές. Σου είναι πως έφυγα, πέταξα, πέταξα, όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Ω! Ω! Ω!... Είναι πάρα πολύ καλή, Σάλλυ... Δε με πολυνοιάζει κι αν δεν το το λες ολότελα αλήθεια. Νομίζω πως έφεις τι ήταν για μένα αυτά τα δεκαπέντε χρόνια, Σάλλυ, επειδή έχω «θαυραμένη καρδιά σαν αληθινή χαλαριέγκια»... (Καθίζει στη σαιζόνγκ.) Με συγχαίρεις, Σάλλυ, κλαίω και δεν έχω μαντήλι. Με συγχαίρεις κλαίω...

ΤΣΑΝΣ, τη σκουπτάει στον ώμο για να της τραβήξει την προσοχή: Εί! Πες της για μένα!...

ΠΡΙΠΚΙΠΠΙΣΣΑ, τον κλοτσάει στη γάμπα: Τι είπες, Σάλλυ; Το πιστεύεις, αληθινά; Ποιος; Για ποιο λόγο; Ω, Θεέ μου! Οξυρόνο, οξυρόνο, γρήγορα!...

ΤΣΑΝΣ, της τραβάει τα μαλλιά: Πες της για μένα! Για μένα! Καρσικά!

ΠΡΙΠΚΙΠΠΙΣΣΑ, τον χτυπάει με το τηλέφωνο: Σάλλυ! Είναι πα-ραξάλισμένη... τρομερά... θαμπωμένη!... Μπορώ να σε ξανα-

πάρω αγρότερα;... Ναι, θα σε πάρω... (Κλείνει το τηλέφωνο και σηκώνεται. Πάει εμπρός κέντρο.)

(Ο Τσανς τρέχει στο τηλέφωνο και προσπαθεί να ξανασυνδεθεί με το Χόλλυγουντ.)

ΠΡΙΠΚΙΠΠΙΣΣΑ: ...Η ταινία μου έσπασε όλα τα ρεκόρ. Στη Νέα Υόρκη, στο Λος Άντζελες...

ΤΣΑΝΣ, απλώνοντας της το τηλέφωνο: Ξαναπάρ' την, Ξαναπάρ' την στο τηλέφωνο!...

ΠΡΙΠΚΙΠΠΙΣΣΑ: Όλα τα ρεκόρ!... «Η πιο μεγαλύτερης ιστοροφή ηθοποιού σ' ολόκληρη την ιστορία του κινηματογράφου», έτσι την ονόμασε η Σάλλυ!...

ΤΣΑΝΣ: Δεν της είπες λέξη για μένα!...

ΠΡΙΠΚΙΠΠΙΣΣΑ, πάλι στο δάθος κέντρο: Δε μπορώ να παρουσιάσω, ακόμα. Πρέπει να μείνω μια εβδομάδα σε κλιτική, κι έτσι τα καμιά δεκαριά μέρες στο γάντρο μου στο Λος Άντζελες... Τίσως, να φώναξα τον Άκερμαν εκεί, να μου βγάλει μερικές φωτογραφίες, πριν γυρίσω στο Χόλλυγουντ... (Παίρνει την τσάντα της απ' τη σαιζόνγκ και πάει στο κέντρο.)

ΤΣΑΝΣ: Έλα, δω, Ξαναπάρ' την!...

ΠΡΙΠΚΙΠΠΙΣΣΑ: Θ' αφήσω τ' αυτοκίνητο στη Νέα Ορλεάνη και θα πάω μ' αεροπλάνο στο Τόκιο. Θα φωνάξω τον Στράουκ ν' αναλάβει τη διαφήμισή μου... Πρέπει να εξαφανιστούν τα ίχνη μου, απ' αυτές τις τελευταίες εβδομάδες που πέσασα στην... κλάση!

ΤΣΑΝΣ, πάλι στο κέντρο, κρατώντας το τηλέφωνο: Έλα! Πάρ' την στο τηλέφωνο...

ΠΡΙΠΚΙΠΠΙΣΣΑ: Τι;

ΤΣΑΝΣ: Πες της για μένα, πες της για τη Χέδενλυ...

ΠΡΙΠΚΙΠΠΙΣΣΑ: Να της πω για έναν υπάλληλο της πλάζ, που τον φώναγα για το κέφι μου, για αντίδοτο του πανικού μου; Τώρα; Που τέλειωσε ο εφιάλτης; (Σηκώνεται και πάει στο

κέντρο.) Ν' ανακατέψω το όνομά μου, το όνομα της Αλεξάντρα Ντελ Αίγχο, με το ποιητικό μητρώο ενός... Εσύ μ' εκμεταλλεύτηκες, και τίποτ' άλλο! Όταν σε χρειάστηκα, πρωτίτερα, στο μπαρ, φώναξε: «Φέρτε της ένα φορείο!...» Ε, λοιπόν, δε χρειάστηκα φορείο, ανέδημα απάνω μόνη μου, όπως πάντα. Διαφράδιωσα μόνη μου στη χώρα του Δράκου, όπου ζω τώρα ολογόναχη!... (Κάνει μερικά δηλήματα.) Τσανς, έχασες κάτι που, χωρίς αυτό, δε μπορεί να ζήσεις: η εποχή σου, τα νιάτα σου πέρασαν και πάνε. Ήταν το μόνο που είχες και δεν το 'χεις πια.

ΤΣΑΝΣ, πετάει το τηλέφωνο, τρέχει και την απάξει και της γυρίζει το πρόσωπο προς τον καθρέφτη: Τι μούτρα έχεις και της λές; Κοίταξέ! Κοίταξε στον καθρέφτη! Τι δάκρυα;

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Βλέπω... την Αλεξάντρα Ντελ Αίγχο, χαλαρή-τέγνυα και σταρ... Τώρα, η σειρά σου: Κοίταξέ! Τι δάκρυα; ΤΣΑΝΣ: Βλέπω... τον Τσανς Τουαίην...

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Το πρόσωπο ενός κάποιου Φρανς 'Αλμπέρ-σαρτ, ένα πρόσωπο που ο αυριανός ήλιος θα το ξεγυμνώσει α-νελέητα. Ω, ναι, ήσουν στεφανωμένος με δάφνη στην αρχή, τα χουσαά μαλλιά σου ήταν τυλιγμένα στις δάφνες, αλλά το χουσαάφι αραιώνει και η δάφνη μαράθηκε. Πάρ' το απόφαση... α-ξιοδότητο τέρας... (Του αγγίζει την κορφή των μαλλιών του.) (Ο Τσανς τη σπρώχνει μακριά του.)

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ, κοιτάζει πάλι στον καθρέφτη: Ναι, το ξέρω, είμαι κι εγώ τέρας... Αλλά με μια διαφορά. Σέφεις ποια; 'Οχι, δεν ξέρεις. Θα σου πω. Από τα πάθη και το βασανιστήριο της ύπαρξής μου, έπλασα κάτι που μπορώ να το ξεσκεπάζω στα μάτια του κόσμου, ένα άγαλμα, ηρωικό σκεδόν, που μπορώ να το ξεσκεπάζω και που είναι αληθινό. (Πάει προς το κέντρο.) Εσύ όμως; 'Ηδες στην πόλη όπου γεννήθηκες, σε μια κοπέλα που δε θα γυρίσει ποτέ να σε ξανακοιτάξει, επειδή έ-

σπειρες τέτοια σαπίλα στο κορμί της, ώστε χρειάστηκε να την ξεκοιλιάσουν και να την κρεμάσουν στ' αγχαιόστρι του χασάτη, όπως τα καρπακάρια σφαχτά... Ναι, κι ο αδερφός της, που ήθε πρωτίτερα εδώ, θα σου κάνει το ίδιο, θα σ' ευουχιάσει, αν μείνεις εδώ πέρα...

ΤΣΑΝΣ, πάει κατά πάνω της σα να θέλει να τη χτυπήσει, αλλά χτυπάει τον εαυτό του και πέφτει στα γόνατα: Δε μπορώ να μ' ευουχίσουν για δεύτερη φορά. Μου το 'χανες εσύ αυτό, σήμερα το πτωί, πάνω σε τούτο το κρεβάτι, όπου είχα την τιμή, τη μεγάλη τιμή...

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ, ύστερ' από μεγάλη παύση, όρθια από πάνω του: Τα χρόνια κάνουν το ίδιο πράγμα στις γυναίκες... (Πάει στο κρεβάτι, παίρνει το κουτί με τα κοσμήματα και την τσάντα της και πάει στη σαίλονγκ.) Δοκτόν... Πηγαίνω τώρα, στο δικό μου όρκο... Εσύ; Φεύγεις ή μένεις; (Φοβάει την ετοί της.)

ΤΣΑΝΣ, γονατιστός ακόμα: Μένω.

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Δε μπορείς να μείνεις εδώ. Θα σε πλώ ως τη γειτονική πόλη...

ΤΣΑΝΣ, καθίζει πάνω στη βαλίτσα: Ευχαριστώ, αλλά όχι, Πρι-γκίπηςσα.

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ, του πιάνει τα μπαράτσα: Έλα, πρέπει να φύγεις μαζί μου. Τ' όνομά μου είναι δεμένο με το δικό σου, ήρθα-με εδώ μαζί. Αν πάθεις κάτι, θ' ακουστεί και το δικό μου όνο-μα.

ΤΣΑΝΣ: Ό,τι είχα να πάθω, το 'παθα πια.

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ, καθίζει πάλι του: Τι θες να ρεις;

ΤΣΑΝΣ: Αυτό που λένε: η ζωή δεν έχει νόημα... ποτέ δε μπορείς να φτάσεις εκεί που θες, όλο ζυγώνεις, αλλά ποτέ δε φτά-νεις...

ΠΡΙΠΚΙΠΗΣΣΑ: Θα στείλω απάνω ένα γράμμα να πάρει τις βα-λίτσες μου. Κατέβα κι εσύ μαζί μου.

ΤΣΑΝΣ: Δεν είμαι βαλίτσα σου, εγώ.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τι άλλο μπορείς να είσαι;

ΤΣΑΝΣ: Τιποτα... αλλά όχι βαλίτσα σου...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Τσανς, πρέπει να συνεχίσουμε...

ΤΣΑΝΣ: Να συνεχίσουμε; Για πού; Δε μπορώ να κάνω χωρίς τη νύτρη μου, αλλά η νύτρη μου χάθηκε πια...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Είσαι ακόμα πολύ νέος, Τσανς.

ΤΣΑΝΣ: Πριγκίπισσα, η γλίκια μερικών ανθρώπων μετριέται μόνο με το ποσοστό... με το ποσοστό της σατίλιας που έχουν μέσα τους. Και, μ' αυτό το μέτρο, εγώ είμαι πανάρχαιος...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Εγώ τι είμαι;

(Ο Τσανς την κοιτάζει, δε λέει τίποτα.)

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Εξω, είμαι νεκρή, όπως οι Πιραμίδες... Δεν είν' αστείο; Καθόμαστε ακόμα εδώ, ο ένας πλάι στον άλλον μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, σα να βρισκόμαστε στο ίδιο βαγόνι κάποιου τραινου... ταξιδεύοντας μαζί... Κοίτα! Εκείνο το γαϊδουράκι που στριφογυρίζει γύρω απ' το πηγάδι τραβώντας νερό... και το βοσκόπουλο που σαλαγιάει το κοπάδι του... Τι πανάρχαιη χώρα, ξεχασμένη απ' το χρόνο... Κοίτα...

(Ακούγεται το τικ-τακ ενός ρολογιού, ολοένα δυνατώτερα.)

ΤΣΑΝΣ: Όχι! Ακού! Δεν ήξερα πως υπήρχε ρολόι εδώ μέσα.

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Θαρρώ πως υπάρχει πάντα ένα ρολόι σε κάθε δωμάτιο όπου μένουν άνθρωποι...

ΤΣΑΝΣ: Κάνει τικ-τακ, πιο ήσυχα απ' τους χτύπους της καρδιάς μας, αλλά είναι ένας μακρόσυρτος δυναμίτης, μια αργή έκρηξη, και τινάζει τον κόσμο όπου ζήσαμε σε χιλιάδες καρβουνιασμένα κομμάτια... Ο Χρόνος... ποιος μπορεί να τον νικήσει; Ίσως μερικοί άγιοι και ήρωες, αλλά όχι ο Τσανς Ιουαίτην. Ή- Ήτσα για κάτι που ο... Χρόνος...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Ναι, ο Χρόνος...

ΤΣΑΝΣ: ...το ροκανίζει και το τρώει, όπως η αλεπού τρώει το

πόδι της που πιάστηκε στο δόκανο, κι έπειτα, με το πόδι φαρμαμένο, ελεύθερη, δε μπορεί να τρέξει, δε μπορεί να φύγει, ματώνει, ματώνει και πεθαίνει...

(Το τικ-τακ του ρολογιού σβήνει.)

ΤΟΜ, απ' έξω: Κυρία Ντελ Λάγνο...

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ: Νομίζω πως φτάσαμε στο σταθμό μας...

ΤΟΜ, απ' έξω: Κυρία Ντελ Λάγνο, σας βοηθά σφέρ.

(Ο Σφέρ μπαίνει απ' το βάθος και περιμένει στη γαλαρία.)

ΠΡΠΚΗΠΗΣΣΑ, σκάνεται κοιτασμένη και πάει στα σαλοπάρτια: Έλα, Τσανς, θ' αλλάξαμε τραινό σ' αυτό το σταθμό. (Στα σαλοπάρτια.) Λοιπόν, έλα, πρέπει να πηγαίνουμε... Τσανς, σε παρακαλώ...

(Ο Τσανς κουνάει το κεφάλι του. Η Πριγκίπισσα δεν επιμένει άλλο και βγαίνει μαζί με τον Σφέρ.)

(Απ' τα σκαλιά του βάθους μπαίνει ο Τομ. Στέκεται κι έπειτα σφυρίζει σιγανέ στον Σκόρτυ, τον Μπαντ και τον Δεύτερο Άντρα που μπαίνουν και περιμένουν. Ο Τομ κατεβαίνει τα σκαλιά του δωματίου και στέκεται στο τελευταίο σαλοπάρι.)

ΤΣΑΝΣ, σκάνεται και προχωρεί στο προσκήνιο: Δε σας γυρεύω συμπόνια αλλά κατανόηση... είτε καν αυτό... όχι... Μόνο να δείτε πως υπάρχει μέσα σας κάτι από μένα... κι απ' τον ανελέητο εχθρό, το Χρόνο... Τιποτ' άλλο... (Πάει στην κουζίνα, την χατάρει, κουνάει το κεφάλι, έπειτα αρχίζει να την κλείνει και πέφτει η

ΑΓΓΛΙΑ

